

မိုးဝေ

သရဲ ပွဲတော်

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး။
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး။
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခွဲအရေး။

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 စိုက်ပျိုးမှု၊ ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
 ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား၍
 စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
 နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

မိမိ

သရဲပွဲတော်

BURMESE
CLASSIC

၁၉၅၅-၁၉၇၀

ဒေဝတာ

သရုပ်ဆောင်/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀၊
၁၆၀ - ၁၈၁၊ ၁၉၅၅-၂၀၁၀၊
(၁) ဒေဝတာ

ပုံနှိပ်မှုတိုက်

တမုခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၉၀၀၃၀၀

မျက်နှာမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၂၄၀၉၀၀

တုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အတွင်းနှင့်ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေးလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့
၅၄၀၇၄၅၊ ၅၅၂၀၀၃၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ခုနှစ်၊ (ဒီဇင်ဘာလ)၊
အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

ငါတို့ လိုချင်တာ မင်းဆီက ကတိတစ်လုံးပဲ မိန်းကလေး
မင်းနဲ့သူဟာ ဘဝချင်း မတူပေမယ့်...မင်း မသေခင်မှာ
သူ့ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိတစ်လုံးပဲ ပေးပါ။ ဒါဆို
မင်း ဒီဘဝက သေဆုံးပြီးတဲ့အခါ မင်းနဲ့သူဟာ တမလွန်
မှာ ဝိညာဉ်ချင်း လက်ထပ်ပေါင်းဖက်လို့ ရပါတယ်။

(ဦးသက္က၊ ဒေါ်ဝန့်)

ဘာ...အမိပွယ်မရှိတာ
 ကျွန်မကလူစင်စစ်ဖြစ်ရဲ့နဲ့
 နာနာဘာဝတစ်ကောင်နဲ့လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား
 ဟင့်အင်း...
 ကျွန်မသေသည်အထိ အဲဒီကတိကို မပေးနိုင်ဘူး။

(မြမြ)

အခန်း(၁)

ဖြူစမ်းပါဦး။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပနေတဲ့ လမ်းမကြီးတွေ၊
 မြင့်မားခမ်းနားထယ်ဝါလွန်းလှတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးတွေ၊
 မြူဟာ ခေါင်းလေး လည်နေအောင် လိုက်ငေးနေမိတယ်။
 အိမ်ရယ်လို့ပြောသာရုံ တဲကုပ်ကလေးတွေ၊ ခနော်နီ ခနော်နီ
 တံတားကလေးတွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ ပြည့်နေတဲ့ ရွာနဲ့များတော့
 တခြားစီရယ်ပါပဲ။

မြူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်ဖူးသလား
 လို့တောင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

တစ်ကယ်တော့...

မြူဟာ ဒီလို မြို့ကြီးပြကြီးကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် ထသ့်မမက်ဖူးခဲ့တာပါ။

“အိမ်ရှင်-တက သဘောကောင်းကြတယ်၊ ညည်းကို မိသားစု လိုပဲ ထားမှာ၊ လခလည်း ကောင်းကောင်းပေးမှာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ နသလို စားသလိုပဲ ညည်းကို ထားမှာ၊ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ် တဲ့၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ မြူ ညည်း မြို့မှာ မနေချင်ဘူးလားဟင်”

ပွဲစားဒေါ်အိက နားသွင်းနေချိန်မှာ...

“မမ... သား ကျောင်းတက်ချင်လှပြီ မမရယ်၊ သားကို မြန်မြန် နကောင်းအောင် ဆေးကုပေးပါလားဟင်”

ဆိုတဲ့ အိပ်ရာထက်က ညှိုးငယ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ လှမ်းပြော ပို့က်တဲ့ မောင်လေးရဲ့ တုန်ယင်ချည်နဲ့နေတဲ့ စကားသံလေးက ချိတ် တဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မြူကို မြို့ကြီးဆီ တွန်းပို့ခဲ့တာပါ။

ခုတော့...

ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှတဲ့ မြို့ကြီးဆီ မြူ တကယ်ပဲ ရောက်ခဲ့ပါ

“ဟဲ့... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ... ရောက်ပြီ... ဒီအိမ်ပဲ၊ ဝင်းရအောင်”

ဒေါ်အိရဲ့အသံ ကြားရတော့မှ မြူဟာ သတိပြန်ဝင်လာခဲ့ တယ်။ ကမန်းကတန်းပဲ ဒေါ်အိငှားလာတဲ့ တက္ကစိကားပေါ်က အထုပ် ဖြီး ဖရိုဖရဲ နောက်ကလိုက်ဆင်းလိုက်မိတယ်။

မြူ တစ်ခါမှလည်း တက္ကစိကား မစီးဖူးပါဘူး။

ရွာမှာက လည်းနဲ့လျှော့ အသုံးတွင်ကျယ်တာပါ။

ကားဆိုလို့ မြို့တက်တဲ့ ဘတ်စ်ကားအိုအိုကြီးတွေပဲ ရှိတယ်။

ဒေါ်အိက ရှေ့ကနေပြီး ခြံတံခါးဝမှ ခလုတ်လေးတစ်ခုကို

နှိပ်လိုက်တယ်။

“တင်... တောင်...”

မကြာခင်မှာပဲ...

ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ ခန့်ညားလှပလွန်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ် ယောက် တံခါးလာဖွင့်တယ်။

ပြုတ်စလင်းတောင်းနဲ့ ကပိုကရီနိုင်လှတဲ့ ရွာက မိန်းမကြီးတွေ နဲ့ ယှဉ်လိုက်မိတော့ မိတ်ကပ်ပါးပါး နှုတ်ခမ်းနီဖျော့ဖျော့နဲ့ ပါတိတ် ဝမ်းဆက်ကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီကြီးဟာ ဦးထိပ်က မင်းသမီးကြီးတွေလို အရမ်းကို လှပကြည့်ကောင်းလို့နေတယ်။

“ရောက်လာကြပြီလား”

အန်တီကြီးက ဒေါ်အိကို ပြောရင်းက မြူကိုလည်း ရင်းရင်း နှီးနှီး ပြုံးပြတယ်။

အန်တီကြီးရဲ့အပြုံးကြောင့် မြူဟာ တနယ်တကျေးမှာ ဆွေးနွေး ရင်းချာတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

မြူ အန်တီကြီးကို အရမ်းကို ခင်မင်သွားရပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။

“မမ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်၊ မြူ လိမ်လိမ်မာမာနော်... ကြားလား”

ဒေါ်အိက ကျန်မနဲ့ အန်တီကြီးကို တစ်ဆက်တည်း ပြော တယ်။

“ကောင်းပြီ... ကျန်မနဲ့အိ ရှင်းပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ဒေါ်အိ မြူကို ကြည့်တော့ ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြလို့ မိတယ်။

ဒေါ်အိ မြူကို ပါးပါးနပ်နပ် နေဖို့... မျက်လုံးနဲ့ သတိပေးပြီး

လားလားတဲ တက္ကစိကားပေါ် ပြန်တက်သွားတယ်။

“လာ... အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်”

ဒေါ်အိ ပြန်သွားတာနဲ့ အန်တီကြီးက မြို့ကို အိမ်ထဲကို ဦးဆောင်ခေါ်တယ်။

အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းသလို ထင်ရပေမယ့် ခိုင်ခံ့လှတဲ့ စိတ်ထပ်တိုက်ကြီးထဲကို မြို့ အန်တီကြီးနောက်က မဝံ့မရဲ လိုက်ဝင်မိတယ်။

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မြို့ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက တူရိယာမျိုးစုံနဲ့ ပြာဆိုလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ လူတစ်စုကိုပါ။

မြို့ဟာ ကြောင်အမ်းပြီး အံ့သြငေးကြည့်နေမိတယ်။

“ဇာတ်တိုက်နေကြတာလေ... အန်တီအမျိုးသားက ဒါရိုက်ကွယ်... ဟိုမှာထိုင်နေတာပေါ့”

“ဪ... ”

မြို့ တအံ့တဩ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ရွာမှာတော့ ဘုန်းကြီးပျံလောက်ပဲ မြို့ မြင်တွေ့ဖူးတာကိုး။

“ဆရာရေ... ကောင်မလေး ရောက်ပြီ”

အန်တီကြီးဟာ ဆူညံလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတစ်စုရဲ့အသံကို လွှမ်းမိုးအောင် ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

ခန့်ညားတည်ငြိမ်သလောက် စူးရှပြတ်သားတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြီးတစ်ယောက်ဟာ မြို့ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

အန်တီကြီးက သူ့အမျိုးသားကို အများရှေ့မှာ ဆရာလို့ တပေးတစား ခေါ်တာကို မြို့ သတိထားလိုက်မိတယ်။

မြို့လည်း ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံမှပဲလို့ စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်မိတယ်။

“ထိုင်လေ”

အဲဒီဦးလေးကြီးက မြို့ကို ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်ဖို့ ညွှန်ပြတော့ မြို့ မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိတယ်။

“ကလေးမ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မြို့မြို့ပါ ဦးလေး”

မြို့ ရှိရှိသေသေပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မိသားစုများကရော”

“အဖေနဲ့အမေတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ မောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ”

“အဒေါ်နဲ့ပါ”

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့နာမည်က ဦးသက္က၊ မင်းအန်တီနာမည်က ဒေါ်စန္ဒီ၊ ငါတို့က မခွဲခြားတတ်ဘူး၊ မိသားစုလိုနေ မိသားစုလိုစား၊ အိမ်လည်တာ အတင်းပြောတာမျိုးတော့ မကြိုက်ဘူး... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

“ကောင်းပြီ... နေတတ်သလိုနေ”

မြို့ကို ပြောပြီးတော့ ဦးလေးကြီးက သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေတယ်။ အာလုံးပြန်ပြီး လှုပ်ရှားသက်ဝင်ပြီး ဇာတ်ပြန်တိုက်ကြတယ်။

မြို့လည်း တောသူတောင်သားပီပီ ဇာတ်တိုက်နေတာကို အရှင်လတ်လတ် မြင်နေရတာမို့ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနဲ့ စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေမိတယ်။ တီးကြ၊ ဆိုကြ၊ အမူအရာတွေ လုပ်ကြနဲ့... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ညနေစောင်း မှောင်စပျိုးတော့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေ အလျှို
 အလျှို ပြန်ကုန်ကြတယ်။
 အဲဒီမှာ မြူဟာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးတဲ့အရာတွေကို
 စတင်မြင်တွေ့ရတော့တာပဲ။
 ထိုအရာများမှာ . . မြူဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေခဲ့တဲ့
 ကံကြမ္မာတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 အဖွဲ့သားတွေ ပြန်တာနဲ့ မြူရဲ့အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်
 ဟာ ခြံထောင့်က ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးအောက်မှာ စာတွေ သင်္ကေတတွေ
 မြူနားမလည်နိုင်အောင် ရေးထားတဲ့ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို တစ်ရွက်
 ချင်းစီ မီးရှို့တော့တာပါပဲ။
 အန်တီကြီးကတော့ ပါးစပ်ကလည်း တဖွဖွ ပြောနေသေး
 တယ်။
 “သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့က မေတ္တာရွှေထားပြီး ဆောင်ရွက်

ပေးနေတာပါ. . .
 လိုရာခရီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချောချောမွေ့မွေ့ သွား
 နိုင်ပါစေ. . .
 သင်တို့ကို အနှောင့်အယှက် မပြုသလို ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း
 အနှောင့်အယှက် မပြုပါနဲ့”
 ဘာပါလိမ့်။
 မြူ တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။
 ရွာမှာလည်း ခေါ်စာပစ်တာ ဗလိနတ်စာ ကျွေးတာတွေကို
 မြူတွေ့ဖူးပါတယ်။ အခုလို ပုံစံမျိုးကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။
 မြူ တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေတာကို သိတော့ အန်တီကြီးက
 လှည့်ကြည့်ပြီး ရှင်းပြတယ်။
 “ဒါက ဝိညာဉ်တွေအတွက် လိုရာခရီးကို ကောင်းကောင်းမွန်
 မွန် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားနိုင်အောင် လုပ်ပေးနေတာလေ၊ ဒီလ
 က ဘာလဲ သိတယ်မဟုတ်လား”
 “ရှင်. . .”
 အမေးခံလိုက်ရတော့ မြူကြောင်သွားတယ်။
 ဒါပေမယ့် အန်တီကြီးက သူ့အမေးကို သူပဲ ပြန်ဖြေပါတယ်။
 “ဒီလက ပြာသိုလလေ၊ ပြာသိုဆိုတာ ပြာတွေ သိုမှီးတဲ့လလို့
 အဓိပ္ပါယ်ရတယ်. . .
 အန်တီတို့မှာ မိရိုးဖလာ ရှေးရိုးအယူအဆတစ်ခု ရှိတယ်၊
 အဲဒါက တစ်ဆယ့်နှစ်လထဲမှာ ပြာသိုလဟာ ဝိညာဉ်တွေကို အထူး
 အခွင့်အရေး ပေးထားတဲ့ လပဲ. . .
 ဒီလမှာ သူတို့ လွတ်လပ်ပျော်မြူးကြတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်
 လာချင်တဲ့ဝိညာဉ်တွေ ရှိလည်း ပြန်လာခွင့် ရကြတယ်”
 ဘုရားရေး. . .

ဘာတွေလဲ။

တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အယူအဆမို့ မြူဟာ ကြားရတာနဲ့တင် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထပြီး ကျောထဲ စိမ့်တက်မိတယ်။

“အရေးကြီးတာက ဒီလမှာ ကိုယ့်နာမည်ကို ဘယ်သူခေါ်ခေါ် သတိလက်လွတ်နဲ့ နောက်လှည့်မကြည့်မိစေနဲ့... ကြားလား”

“ရှင်...”

အန်တီကြီးစကားကြောင့် မြူဟာ ပိုပြီး အံ့အားသင့် ထိတ်လန့် သွားရတယ်။

“လှည့်ကြည့်မိရင်တော့ အဲဒီလူဟာ မကြာဘူး၊ လိပ်ပြာအနှုတ် ခံရတာပဲ”

“အံ့မယ်လေး”

မြူ အလန့်တကြား အံ့မယ်လေး တပြီး နောက်ကို ဆုတ်လိုက် မိတယ်။

“ကလေးမ လန့်သွားဦးမယ်၊ သဘောလောက်ပဲ ပြောပြမှပေါ့” ဦးလေးကြီးက လန့်သွားတဲ့မြူကို လှည့်ကြည့်ပြီး အန်တီကြီး

ကို ဟန့်တယ်။

“သူနေရမယ့်အခန်း သွားပြလိုက်ဦး”

“ဟုတ်သားပဲ... လာ”

အန်တီကြီးက စက္ကူတွေ မီးရှို့နေရာကနေ ထလိုက်ပြီး မြူကို အိမ်ထဲ လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။

စက္ကူမီးရှို့ထားတဲ့အခန်းနဲ့ သူ့လက်ဟာ ပူပူနွေးနွေးကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် မြူရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ပြောမပြတတ်ဘူး။ ရုန်းမထွက်ရဲဘဲ ကြိတ်မှိတ်ပြီး အသက်အောင့်လို့ အန်တီကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ရတယ်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ အန်တီကြီးက ပိတ်ထားတဲ့

တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဒါ မင်းနေရမယ့်အခန်းပဲ၊ ခရီးပန်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမှလည်း လုပ်စရာမှ မရှိဘဲ... နားတော့”

မြူ ခေါင်းလေး ညွတ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အန်တီကြီးက တံခါးပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

မြူနေရမယ့် အခန်းလေးဟာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ အလင်းရောင်လည်း သိပ်မဝင်ပါဘူး။

အထဲမှာ ခုတင်ဟောင်းလေးတစ်လုံးပဲ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ရွာမှာတုန်းက အမိုးအကာ မလုံတဲ့ တဲကုပ်အစုတ်ကလေးနဲ့ နေခဲ့ရတာပဲ။

မြူ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ခုတင်လေးကို ဖုန်ခါပြီး အသာလှဲအိပ်ချ လိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဘယ်လူးညာလိုမ့်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ရွာကို သတိရနေမိတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ မောင်လေးရဲ့မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။

အိပ်မပျော်ဘဲ အချိန်အကြာကြီး နေရတော့ ညောင်းပြီး ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်လာတယ်။

အိပ်ရာထဲက ပြန်ထမိတယ်။

ရေလည်း ငတ်လာသလို ရှိတာနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့မိတယ်။

ရေသောက်ရင်းက ပြတင်းပေါက်မှ အမှတ်မထင် အပြင်ဘက် ကြည့်လိုက်မိတော့ ဦးလေးကြီးနဲ့အန်တီကြီး ခြံထောင့်မှာ စက္ကူတွေ မီးရှို့နေတာ မပြီးနိုင်သေးတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မြို့ရင်ထဲ လေးလံမှန်းကြပ်လာ

ခဲ့တယ်။

ည

က ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ပေမယ့် မြူဟာ မနက်
ဝေလီဝေလင်း အစောကြီးမှာ ပြန်နိုးလာခဲ့တယ်။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြူ စိတ်ကို ရဲအောင် တင်းပြီး ထလာခဲ့မိတယ်
တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဘဝပေးအသိနဲ့ မြူဟာ
အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားတဲ့ တံမြက်စည်းကို ယူပြီး အိမ်သန့်ရှင်း
ရေးကို စတင်မိတယ်။

အိမ်ကြီးက ကြီးသလောက်ကို တစ်အိမ်လုံးဟာလည်း အမှိုက်
တွေ ဖုန်တွေနဲ့ ပစ္စလက်ခတ် ဖြစ်နေတာပါ။

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရင်း...

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ ရောက်တော့...

“ကျွ... ”

ခနဲ တံခါးချပ်ဟာ သူ့အလိုအလျောက် ပွင့်လွှားခဲ့တယ်။

“အမေ့...”

မြို့ ရုတ်တရက် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထပြီး နောက်ကို အမြန် ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

တံခါးဟာ အကျယ်ကြီး ဟသွားခဲ့တာမို့ အခန်းထဲကို မြင်နေရ တယ်။

ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေ ထားတဲ့အခန်းပဲ။

မြို့ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး... တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲငင်နေသလို မြို့ဟာ အခန်းထဲကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ ရောက်သွားမိ တယ်။

ပြီးပြီးပြန်ပြန်နဲ့ ဇာတ်ဝတ်စုံတွေကလည်း မြို့ကို ဆွဲဆောင် နေတယ်။

တစ်ခုချင်းစီ စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေမိတုန်းမှာ...

နောက်နားဆီက ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားတာ မျက်လုံးထောင့်က ညှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့...

ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထပြီး ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက် မိတယ်။

အနီရောင်ရဲရဲ သတို့သမီးဝတ်စုံ။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းကို မမြင်ရဘူး။

ပဝါစ နီနီကြီးက ရင်ဘတ်ပေါ် အထိ ခြုံလွှမ်းထားတယ်။

ရပ်နေပုံက တောင့်တောင့်ကြီး။

အား...

ကျွန်မ အသက်ရှူတွေ ကြပ်သွားရတယ်။

ကြောက်စိတ်က ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်လာခဲ့

တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့လက်တွေဟာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ပဝါစ နီနီဆီ ရောက်သွားခဲ့တယ်။

တထိတ်ထိတ် ခုန်နေတဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ပဲ ကျွန်မ ပဝါစ နီနီကြီး ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယှက်ကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါ...

“ဟူး...”

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး လေပူတွေကို မှိတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတာ... အသက်မဲ့ ပလတ်စတစ် အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပါ။

လူတစ်ရပ်စာ အမြင့်ရှိတဲ့ အရုပ်ကြီးမို့ ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ထားပြီး ပူဝါစကြီး ခြုံထားတော့ တကယ့် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသလိုပါပဲ။

ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ ကပျာကယာ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိတယ်။ တခြားအခန်းတွေလည်း ဆက်မဝင်ရဲတော့ပါဘူး။

တံမြက်စည်း ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီပဲ ထွက်လာခဲ့မိတော့တယ်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖုန်ခါလည်းကျင်းပြီးတော့ အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ...

ကျွန်မရှေ့က တံခါးချပ်ကြီးဟာ ကျွန်မ မဖွင့်ရဘဲ ဝန်းခနဲဆို ပွင့်သွားခဲ့တယ်။

အထိတ်တလန့် မအော်လိုက်မိအောင် ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် အမြန်အုပ်လိုက်ရတယ်။

ကြောက်စိတ်ဟာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ သွေးတွေကို ဆူပွက်ထသွားစေတဲ့အထိပဲ။

ကျွန်မ မဖွင့်ရပါဘဲ အလိုအလျောက် ပွင့်သွားခဲ့တဲ့ တံခါးရှေ့မှာ ကျွန်မဟာ ကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်နေမိတဲ့အချိန်မှာ...

ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အပြင်ဘက်က မြင်ကွင်းက...

မနေ့က စက္ကူတွေ မီးရှို့ထားတဲ့ ပြာပုံရှေ့မှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကုန်းကုန်းကြီး ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာပါ။

နှင်းမြူတွေ မကွဲသေးတဲ့အချိန်...

မနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ...

ဝိညာဉ်တွေအတွက် ရည်စူးပြီး လုပ်ထားတဲ့ ပြာပုံတွေကြားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။

မြူဟာ ကြောက်လွန်းလို့ အသံတောင် မထွက်နိုင်ဘဲ ပါးစင်ကို အုပ်ပြီး မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေမိတယ်။

မြူ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိတဲ့အချိန်မှာပဲ... ကျောခိုင်းထားတဲ့ လူကြီးဟာ မြူဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာတယ်။

မြူဟာ ကြောက်လွန်းလို့ နေရာကနေ လှည့်ထွက်ပြေးဖို့တောင် ရွှေ့မရဘဲ ဖြစ်နေမိတယ်။

ဖောင်းပွပွ မျက်နှာကြီး။

မျက်စိနှစ်လုံးက မညီဘဲ ဘယ်ဘက်က ဖွင့်တယ်ဆိုရုံ ပြေးလောက်အောင် မွေးကျဉ်းလွန်းလှတယ်။

ပြားကပ်နေတဲ့ နှာခေါင်းနဲ့...

ပါးစပ်ပြုကြီးနဲ့ လူကြီးဟာ သွေးမရှိသလို ဖွေးဆုတ်ဆုတ်
အသားအရေနဲ့မို့... မနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့ တူ
လွန်းလှတယ်။

ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင်ပဲလား။

ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ပြာတွေ အဖွေးသားနဲ့။

“ဟီး... ဟီး”

မြို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ပြတော့ မြို့ဟာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်
ဖြစ်သွားရတယ်။

သူဟာ ပြာပုံထဲက ထလာပြီး မြို့ဆီ လျှောက်လာတယ်။

လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ပြီး မြို့ဆီ တန်းတန်းကြီး လျှောက်လာ

တာပါ။

ခုချိန်ထိ မြို့ဟာ လှုပ်ရှားမရဘဲ ကြက်သေ့သေနေမိတယ်။

မြို့ရှေ့ရောက်တော့ ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီးကြီးနှစ်ဖက်ကို...

“ရော့...”

ဆိုပြီး အတင်းထိုးပေးတယ်။

အဲဒီတော့မှ မြို့ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိုးလိုက်သလို အသံ

စိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာပြီး အသံကုန် ကြိုးအော်လိုက်မိတယ်။

“အား...”

မြို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ အနောက်
ဆီက တရှုပ်ရှုပ် ပြေးလာတဲ့ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒိုင်းဒိုင်း... ဒိုင်းဒိုင်း”

အဆက်မပြတ် အော်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရမှ မြို့ဟာ စိတ်သက်

သာရာ ရပြီး လှည့်ကြည့်မိတော့ အန်တီကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“မကြောက်နဲ့ မြို့မြို့ အဲ့ဒါ ငါ့သားပါ”

ဟင်...

ဒီကြောက်စရာ မျက်နှာဖွေးဆုတ်ဆုတ်နဲ့ လူကြီးက အန်တီရဲ့
သားတဲ့။ မြို့ဟာ အသက်တောင် မရှူမိဘဲ အဲဒီလူကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ
မိတယ်။

“မကြောက်နဲ့... သူက အန္တရာယ် မပေးတတ်ပါဘူး၊ မင်းကို
လက်ဆောင်ပေးနေတာ၊ ယူလိုက်လေ... သူ ကျေနပ်အောင် အမြန်
ယူလိုက်”

“ဟီး... ဟီး”

အဲဒီလူကြီးက တဟီးဟီး ရယ်ရင်း... မြို့မျက်နှာရှေ့ သူ့ဆုပ်
ထားတဲ့ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပြတယ်။

“ဟင်...”

အော်ဂလီ ဆန်ချင်စရာ အနံ့အသက်ဆိုးကြီးနဲ့ ပြာမှုန်ပြာစ
တွေ။

မြို့ဟာ ခုမှ သတိဝင်ပြီး နောက်ကို အမြန်ဆုတ်လိုက်မိတော့
တယ်။

မြို့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေမိတယ်။

မနေ့က တစ်နေ့လုံး မတွေ့ခဲ့ရဘဲ...

ခုမနက် ဝေလီဝေလင်းမှ ပြာပုံထဲက ထလာတဲ့လူကြီးဟာ
အိမ်ရှင်အန်တီရဲ့သားတဲ့။

ဘုရား... ဘုရား။

ဘာတွေလဲ။

အခန်း(၂)

“**ဥ**•နာမည်က ခိုင်းခိုင်းတဲ့... မင်းထက် နည်းနည်းတော့ အသက်ပိုကြီးလိမ့်မယ်၊ တို့မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”
ကော်ဖီပိုင်းမှာ အန်တီကြီးက သူ့သားအကြောင်း မြူကို စိတ် လိုလက်ရ ပြောပြနေခဲ့တယ်။

“သားလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာဆိုတော့... တို့လင်မယား လည်း တုန်နေအောင် ချစ်တာပေါ့ကွယ်၊ ကလေးဘဝကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုယုယခဲ့ကြတယ်...”

ဒါပေမယ့် သူများကလေးတွေသာ အသီးသီး ကြီးပြင်းရုံ ကျက်လို့ လူလားမြောက်လာခဲ့တယ်၊ တို့သားလေးကတော့ ခန္ဓာကိုယ်

ကသာ ကြီးထွားလာခဲ့ပေမယ့် ကလေးစိတ်ထက် အသိဉာဏ် မဖွံ့ဖြိုးခဲ့
ရှာဘူး...။

မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင် အန်တီပြောနေတာ”

စကားဆုံးတော့ အန်တီက ကျွန်မကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး
မေးတယ်။

ကျွန်မ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ တစ်ယောက်တည်း တဟီးဟီး
ရယ်ပြီး ကြက်ဥအစိမ်းတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖောက်သောက်နေ
တဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းဆိုတဲ့ ကလေးစိတ်နဲ့ လူထွားကြီးကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်
ရင်းက...။

“ဟုတ်ကဲ့”

လို့ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်မအိမ်ရှင်မိသားစုမှာ ကျပ်မပြည့်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေ
တော့လည်း ကျွန်မ သည်းခံပြီး ဆက်ဆံရတော့မှာပေါ့။

ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သလို တဟီးဟီး ရယ်နေတဲ့လူကြီးကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ သနားစိတ်တော့ ဝင်ခဲ့မိပါတယ်။

အဲ

ဒီကစပြီး ကျွန်မဟာ... ဒိုင်းဒိုင်းဆိုတဲ့ လူကြီးကိုယ်နဲ့
ကလေးစိတ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖော်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရတော့
တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မနားမှာပဲ တစ်ချိန်လုံးလိုလို တွယ်ကပ်နေ
တယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ သူ့မှာ အဖော်မရှိရှာဘူး
မဟုတ်လား။

“ဆော့မယ်... ဟီး... ဟီး... ဆော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မကို တွေ့တာနဲ့ ဆော့ဖို့ပဲ
ခေါ်နေတော့တာပါ။

“မအားသေးဘူး ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့၊ မြူ ထမင်းချက်ရဦးမယ်လေ”

“မရဘူး... ဆော့မှာပဲ၊ ဟီး... ဟီး... ဆော့မယ်”

“ခဏနေဦး... ဒိုင်းဒိုင်း စားဖို့ ထမင်းချက်ရဦးမယ်လေ”

ကျွန်မ ဒိုင်းဒိုင်းကို ချောပြောရတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းက မရဘူး။

မီးဖိုဆောင်ထဲကနေ ကျွန်မလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်တယ်။
ဒိုင်းဒိုင်းအသားတွေဟာ အမြဲတမ်း အေးစက်စက်ကြီးမို့ သူ့
အသားနဲ့ထိမိရင် ကျွန်မ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကြီး ဖြစ်မိတယ်။

“နေဦးဆို ဒိုင်းဒိုင်းကလဲ”

“သွား.. သွား.. ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဆော့ချေ၊ အန်တီချက်လိုက်မယ်”
အန်တီက ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ပဲ ဆော့စေတယ်။
ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်မှာ အိမ်အလုပ်လုပ်ဖို့လား.. .

ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့ကစားဖော်လားဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ကစားရတာ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။
ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်ပြားနှစ်ပြား ပဲလင်

ပြားတို့ တူတူပုန်းတမ်းတို့ပဲ ဆော့တတ်တာပါ။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့.. . လူကောင်ကြီး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး
ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဘာမှ မသိနားမလည်ရှာတဲ့ သနားစရာ
ဒိုင်းဒိုင်းကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်မ သံယောဇဉ် တွယ်လာမိပါပြီ။

“ကဲ.. . ဒိုင်းဒိုင်း ဘာတမ်းဆော့မှာလဲ ပြော”

ကျွန်မ မေးလိုက်တော့ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မလက်ကို ဖြုတ်ပြီး
လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ ပြီးပြီး စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ဇာတ်အဝတ်အစားတွေ ထား
တဲ့အခန်းထဲက အနီရောင်ရဲရဲ သတို့သမီးဝတ်စုံကြီး ယူချလာပြီး ပြန်
ရောက်လာခဲ့တယ်။

“အား.. . ဒိုင်းဒိုင်း အဲ့ဒါကြီးက ဆော့လို့မရဘူးလေ၊ သွား.. .

သွား.. . သွားပြန်ထားချေ”

အဲ့ဒီဝတ်စုံကြီးကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ ဖြန့်
ခနဲ စိမ့်ထသွားခဲ့ရပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းကို ပြန်သွားထား

ဒိုင်းဒိုင်းလိုက်မိပါတယ်။

“ရတယ်.. . ဘာမှမဖြစ်ဘူး.. . ယူဆော့၊ သူ ယူဆော့နေ
ကျပဲ”

အန်တီက ဒီဝတ်စုံကြီးကို ကျွန်မ ကြောက်နေမှန်း မသိဘဲ
ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆက်မပြောသာတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေ
လိုက်ရပါတော့တယ်။

“ရော့.. . ဝတ်.. . ဝတ်”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ဝတ်စုံကြီး ကျွန်မရှေ့ အတင်းထိုးပေးပြီး ဝတ်စေ
ပြန်တယ်။

ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ညစ်သွားရတယ်။

ကျွန်မ ဒီဝတ်စုံကြီးကို မြင်တာနဲ့တင် အရမ်းကြောက်နေမိတဲ့
ဟာ။ ဘယ်လိုလုပ် ဝတ်ရဲမှာလဲ။

ဒီဝတ်စုံကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုမို့
စိတ်ထဲ ခံစားနေမိတယ်။

“ဟင့်အင်း.. . မဝတ်ချင်ဘူး ဒိုင်းဒိုင်းရယ်၊ သွားပြန်ထား”
လိုက်နော်၊ တစ်ပြားနှစ်ပြား ဆော့မယ်လေ၊ မြူက ခေါင်းငွေ့မယ်လေ၊
ဒိုင်းဒိုင်းက ခေါင်းပုတ်လေနော်.. . ဒိုင်း.. . ဒိုင်း”

“မရဘူး.. . ဝတ်.. . ဝတ်”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မကို ဒီဝတ်စုံကြီးကို အတင်းဝတ်ခိုင်းပါ
တယ်။ ကျွန်မ ချော့ပြောလည်း မရဘူး။

“ဒိုင်းဒိုင်းက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ တူတူပုန်းတမ်း ဆော့မလား”
ကျွန်မ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ အတင်းငြင်းနေမိတုန်း
မှာ.. .

“ဒိုင်းဒိုင်း ဆော့ချင်တဲ့အတိုင်း ဆော့ပေးလိုက်ပါ၊ သူက ဘာမှ
နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း အန်တီက ခိုင်းခိုင်းဘက်က ဝင်ပြောပြန်တယ်။
ကျွန်မ သက်ပြင်းရွက်လိုက်မိတယ်။

အင်းလေ . . . ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ကျွန်မက သူတို့အိမ်က အလုပ်သမားပဲ။

အိမ်ရှင်မျက်နှာကြည့်ပြီး နေရမှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ခိုင်းခိုင်းလက်ထဲက ဝတ်စုံကြီးကို
လှမ်းယူလိုက်ရတော့တယ်။

“နေဦးနော် ခိုင်းခိုင်း၊ မြူ အခန်းထဲမှာ သွားဝတ်လိုက်ဦးမယ်
သိလား”

“မြန်မြန်ဝတ် . . . ဟီး . . . ဟီး . . . မြန်မြန်ဝတ်”

ခိုင်းခိုင်းက သဘောတကျ ရယ်နေတယ်။

ကျွန်မလည်း ကြောက်စိတ်ကို အောင့်ပြီး အခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်
တာ အဲ့ဒီသတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မအသားနဲ့ အဲ့ဒီဝတ်စုံ ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မဟာ
ခိုင်းခိုင်း ဖိန်းခနဲဖြစ်ပြီး တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်လာသလိုပဲ။

“လှတယ် . . . အရမ်းလှတယ်”

အခန်းထဲက အမြန်ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ ခိုင်းခိုင်းရဲ့ ကလေး
ဆန်လှတဲ့ ပြောပုံကလေးကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွေဟာ သက်သာရာ
ချသွားခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဝတ်စုံကြီးကို ကျွန်မ ကြာကြာမဝတ်ချင်ပါဘူး။

“လှလှ . . . လှလှ”

ခိုင်းခိုင်းဟာ သဘောတကျနဲ့ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြီး ကျွန်မရှေ့
ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ထိုးပေးပြန်တယ်။

နှုတ်ခမ်းနီတောင့်လေး။

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“ခိုင်းခိုင်း . . . ဆိုးပေးမယ်”

ခိုင်းခိုင်းဟာ လျှာလေးကြီးနဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြောပြီး ကျွန်မကို
နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးပါတော့တယ်။ ကျွန်မ ရယ်နေမိတယ်။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ နှုတ်ခမ်းနီ
တလွဲ နှုတ်ခမ်းတလွဲ ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ တအားကို ရယ်ချ
လိုက်မိတော့တယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ခိုင်းခိုင်းကလည်း သဘောတကျနဲ့ ရယ်လိုက်ပါတယ်။

“လှလား ခိုင်းခိုင်း”

“လှတယ် . . . အရမ်းလှတယ်”

ကျွန်မနဲ့ ခိုင်းခိုင်း ရယ်လို့ကောင်းဆဲမှာ ဦးလေးကြီး အနား
ရောက်လာပြီး ခိုင်းခိုင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တယ်။

ကျွန်မလည်း ဦးလေးကြီး ရောက်လာတော့ ရယ်နေတာကို
အချိန်သတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီတွေကိုလည်း အသာပြန်ဖျက်လိုက်မိတယ်။

“ခိုင်းခိုင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . သွားအိပ်တော့”

ဦးလေးကြီးက အခန်းထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခိုင်းခိုင်းကို
သွားအိပ်ခိုင်းတော့ ရယ်မောနေတဲ့ ခိုင်းခိုင်းမျက်နှာဟာ အလိုမကျ
သုန်မှုန်သွားတော့တယ်။

ခုမှ မနက်အစောကြီး ရှိသေးတာ၊ ဦးလေးကြီးဟာ ခိုင်းခိုင်းကို
ဘာကြောင့် ပြန်အိပ်ခိုင်းရတာလဲ။

ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

“မအိပ်ဘူး”

“သွားအိပ်တော့ဆို”

“မ . . အိပ် . . ချင် . . ဘူး”

“ဒိုင်း . . ဒိုင်း”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေတော့ . . ဦးလေးကြီး စိတ်မရှည်တော့သလို တအားအော်လိုက်တယ်။

“တစ်ခွန်းထဲ ပြောမယ်၊ သွားအိပ်တော့ . . သွား”

လက်ညှိုးကြီး ထိုးပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်အော်တော့ ဒိုင်းဒိုင်း ဆက်ပြီး ပေကပ်ကပ် မလုပ်ရဲတော့ဘဲ ထရပ်လိုက်တယ်။

ခါပေမယ့် မျက်နှာကြီးကတော့ သုန်မှုန်ဆဲပါပဲ။

ကျွန်မလည်း စိတ်မသက်မသာနဲ့ အသာထထွက်လာခဲ့မိတယ်။

“ဒိုင်းဒိုင်း . . သားက လိမ္မာမှပေါ့၊ ခဏနေရင် ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတော့မယ်လေ၊ သားကို တွေ့သွားလို့မှ မဖြစ်တာ၊ သားက နားလည်မှပေါ့ကွာနော်”

နောက်နားဆီက ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွေ နောက်ကျိရွပ်ထွေးသွားရတယ်။

ဦးလေးကြီးရဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်။

ဒိုင်းဒိုင်းကို ဧည့်သည်တွေက ဘာလို့ တွေ့လို့မဖြစ်ရမှာလဲ။

ကျွန်မ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းခါလိုက်မိတော့တယ်။

ဒီမိသားစုဟာ တစ်မျိုးကြီးပဲ . . လို့ ကျွန်မ မွန်းကြပ်စွာ တွေးလိုက်မိတယ်။

မှ ကျင့်သားရခဲ့တဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မဟာ မနက်ဆုံအမြဲတမ်း ဝေလီဝေလင်း ခပ်စောစော နိုးတတ်ပါတယ်။

ဒီနေ့မနက်လည်း အစောကြီး နိုးလာခဲ့ပါတယ်။

အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ ကျွန်မ လုပ်တဲ့အလုပ်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးပါပဲ။

တစ်အိမ်လုံး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ဆောင်းလေနဲ့အတူ ခြံထောင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ အန်တီကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝိညာဉ်တွေအတွက်ဆိုပြီး စက္ကူတွေ မီးရှို့ထားတဲ့ ပြာစပြာမှုန်တွေဟာ ဝေဝေနေတယ်။

အဲ့ဒီပြာပုံကို ကျွန်မ မျက်စိရွပ်နေမိတာ ကြာပါပြီ။

ကျွန်မ ဆောင်းလေကို အံ့တုပြီး ပျံ့ဝေနေတဲ့ ပြာမှုန်တွေကို တံမြက်စည်းနဲ့ ရအောင် သိမ်းလှည်းပြီး ဂေါ်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ထိုင်ပြီး

ဘိုးဖို့ ပြင်မိတယ်။

ထိုစဉ် လေပွေတစ်ချက် ငွေတိုက်လိုက်သဖြင့်...

ပြာမှုန်တွေဟာ လေနဲ့အတူ ကျွန်မခြေထောက်မှာ လာကပ်ပြီး ညစ်ပတ်ကုန်တယ်။

ပြာမှုန်တွေကို ဂေါ်ပြားထဲ ထည့်ကျုံးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ...

“ဟဲ့... ဟဲ့... မြူ... မြူ အဲ့ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ချစ်မင်း... ခုချလိုက်စမ်း”

နောက်နားက အထိတ်တလန့် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အော်ဟစ်တန်တားသံကြောင့် ကျွန်မဟာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဂေါ်ပြားနဲ့ တံမြက်စည်းကို လွှတ်ချလိုက်မိတယ်။

အန်တီကြီးဟာ ထိတ်လန့်တကြား တုန်လှုပ်ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မနား ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ကျွန်မကို အော်ဟစ်ဆူပူပါတော့တယ်။

“ဒါ... ဒါ... တစ္ဆေကြီးတွေအတွက် လုပ်ထားတာ၊ ဒီပြာမှုန်ကို ဘယ်သူမှ မထိရဘူး၊ ဒုက္ခတွေတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ”

အန်တီကြီးစကားကြောင့် ကျွန်မဟာ ကြောက်ပြီး ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်မိတယ်။

“တောင်းပန်စမ်း... ခုချက်ချင်း ပြန်တောင်းပန်စမ်း၊ မသိလို့ မိုက်မှားမိတာပါလို့ ခုချက်ချင်း ရှိရုံသေသေ ပြန်တောင်းပန်လိုက်စမ်း”

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိတဲ့ ကျွန်မကို အန်တီကြီးက အတင်းပြန်ဆွဲချထိုင်စေတာမို့ ကျွန်မလည်း ကမန်းကတန်း ပြန်ဇူးထောက်ထိုင်ပြီး အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ တောင်းပန်လိုက်မိတယ်။

“မ... မသိလို့ လုပ်မိတာပါ၊ ခွင့်... ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

ကျွန်မ တောင်းပန်တတ်သလို တောင်းပန်လိုက်မိတယ်။

အန်တီကြီးကတော့ ပြာပုံရှေ့မှာ ပြားပြားဝပ် ထိုင်ပြီး လက်

အုပ်ချုပ်ပြီးတော့ကို အထိတ်တလန့် တောင်းပန်နေတော့တာပါ။

“တောင်းပန်ပါတယ်... တောင်းပန်ပါတယ်၊ မသိနားမလည်လို့ မိုက်မှားမိတာပါ၊ အပြစ်မယူပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ် အဘိုးတို့အဘွားတို့ရယ်”

ကျွန်မဟာ... ဒီလောက်တောင် မမြင်ရတဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ကြောက်လန့်နေတဲ့ အန်တီကြီးကို နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

“မှတ်ထား... ဒီပြာပုံတွေဟာ လုံးဝ မလွဲရဘူး၊ ဒီပြာသိုလတစ်လလုံး ဒီပြာတွေ ရှိနေသရွေ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ တို့ကို စောင့်ရှောက်တယ်...”

လွဲထုတ်လိုက်မိပြီဆိုရင်တော့... တို့ကို ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေ တွေအောင် ဖန်တီးနိုင်တယ်၊ လာ... လာ... အိမ်ထဲ မြန်မြန်ပြန်ဝင်တော့”

အန်တီကြီးဟာ ကျွန်မကို ဆူဆူပြောပြောနဲ့ အိမ်ထဲ အမြန်ပြန်ဝင်စေတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မခြေထောက်မှာ ပြာမှုန်တွေ ကပ်ငြိနေတာကို သတိမေ့နေခဲ့မိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဖူးတဲ့အရာကို ကျွန်မ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့တာပါ။ အဖြစ်အပျက်ဟာ လုံးဝ မထင်မှတ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

အိမ်ထဲ ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိတဲ့ ကျွန်မခြေထောက်ကို ခုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာက ဖမ်းဆွဲလိုက်လို့...

ကျွန်မ ရင်တစ်ခုလုံး ချမ်းစိမ့် ထိတ်လန့်သွားရပြီး ချောက်ချားစွာ ငုံ့အကြည့်...

ကျွန်မခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတဲ့ ဖွေးဆုတ်ပြာနှမ်းနေတဲ့ လက်ဖြူကြီးတစ်ဖက်ကို မထင်မှတ်နိုင်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ . .

“အား . . .”

ကျွန်မ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ရလွန်းလို့ တအားကို အော်လိုက် မိတော့တယ်။

“ဟဲ့ . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဲဒီနောက် ကျွန်မ ထပ်တွေ့လိုက်ရတာ ပြာပုံထဲကနေ တွား ပြီး ထွက်လာတဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံ အနီရဲရဲနဲ့ ချောက်ချားဖွယ်ရာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုပါ။

“အား . . .”

ကျွန်မ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထအော်လိုက်မိတယ်။

“မြမြ . . . မြမြ . . . ကလေးမ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောစမ်း . . . ပြောစမ်း”

ကျွန်မ အန်တီကြီးအမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ ပြာပုံကိုသာ လက်ညှိုး ကြီး ထိုးပြနေမိတယ်။

“လာ . . . လာ . . . အိမ်ထဲ အမြန်ဝင်၊ အိမ်ထဲအမြန်ဝင်”

တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိတဲ့ ကျွန်မကို အန်တီကြီးက အိမ်ထဲ အတင်းဆွဲသွင်းတယ်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မခြေထောက်ကို . . . လက် . . . လက်ဖြူကြီး က ဖမ်း . . . ဖမ်းဆွဲထားတယ်၊ ပြီးတော့ ပြာပုံထဲက မိန်းမတစ်ယောက်”

ကျွန်မဟာ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ အန်တီကြီးကို ပြောပြနေမိ တယ်။

အန်တီကြီးက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး . . .

“တစ္ဆေကြီးတွေကို ပူဇော်ထားတဲ့ ပြာမှုန်တွေကို ထိမိရင် အဲဒီ လူဟာ တစ္ဆေတွေကို တွေ့မြင်ရတတ်တယ်”

ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံဟာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရတော့ တယ်။

ကျွန်မ တကယ်ပဲ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတာပါ။

ဒေါ် အိအိစိုး

.....။

မှ/တဆင့်

.....

.....။

စာအိတ်ပေါ်မှာ ပေးပို့မယ့်နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ရေးပြီးတော့

မြဟာ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

ဒီစာဟာ အဒေါ်နဲ့မောင်လေးဆီကို ပွဲစားဒေါ် အိအိက တဆင့်

မကြာခင် ရောက်သွားရတော့မှာပါ။

စာထဲမှာ မောင်လေးကို အရမ်းသတိရတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့

မောင်လေးရဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ အားလုံးစုံအောင် ရေးထားမေးထားတာ ပါ။

စာအိတ်ပိတ်ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ချက်

ငဲ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရွာကနေ ထွက်လာကတည်းက ကျွန်မဆီမှာ အဝတ်အစား ရယ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သစ်သစ်လွင်လွင် ပါမလာခဲ့ပါဘူး။

အခု စာတိုက်ပုံးဆီကို အိမ်နေဝတ် အင်္ကျီအနွမ်းနဲ့ ထွက်ဖို့ ကျွန်မ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...။

ခုတင်အောက်ကနေ ရွတ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခု ထွက်လာသလို အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မလန့်ပြီး အမြင်ကွဲပြားလို့ မိတယ်။

အထုပ်တစ်ခု။

ကျွန်မ မဝံ့မရဲနဲ့ အထုပ်ကို ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ချည်သားအင်္ကျီပွလေးတစ်ထည်။

သိပ်အကောင်းစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လက်ရှိ ကျွန်မ ဝတ်နေ တဲ့အင်္ကျီတွေထက်တော့ သာတာမို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ ယူဝတ်လိုက် မိတယ်။

ကျွန်မအတွက် ပေးထားတဲ့အခန်းထဲက တွေ့တာမို့ အန်တီတို့ လည်း ဆူမယ် မထင်ပါဘူး။

ကျွန်မ စာအိတ်လေး ကိုင်ပြီး အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

အန်တီနဲ့ဒိုင်းဒိုင်း အပြင်သွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

မတွေ့ရဘူး။

ဦးလေးကြီးပဲ ရှိတယ်။

ဇာတ်ပွဲအတွက် ပိတ်ကားချပ်ကြီးတွေကို ဆေးသုတ်နေတယ်။

ကျွန်မစာအိတ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်း မကပ်ရသေးလို့ ဦးလေးကြီး

ဆီက တောင်းဖို့ စောင့်နေမိတယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဦးလေးကြီးက ကျွန်မ ကို လှည့်မကြည့်တော့ ကျွန်မ မပြောရဲတော့ဘဲ အသာကလေးပဲ ထွက်

လာခဲ့မိတယ်။

ဦးလေးကြီးက သူ့ အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန် စကားသွားပြောတာ မကြိုက်ဘူးလေ။

ကျွန်မ ထွက်သာ လာခဲ့ရတယ်။
စာတိုက်ပုံး ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိဘူး။
ဘယ်သူ့ကို မေးရမှန်းလည်း မသိဘူး။
အားလုံးဟာ မျက်နှာစိမ်းတွေချည်းပဲမို့ ကျွန်မ မေးလည်း မမေး

ရဲဘူး။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဘေးကို စက်ဘီးနဲ့လူတစ်ယောက် လာ ရပ်တော့ ကျွန်မ စိတ်တင်းပြီး မေးလိုက်မိတယ်။

“စာတိုက်ပုံး ဘယ်မှာရှိသလဲရှင်”

အဲ့ဒီလူက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်တယ်။
သူ့မျက်နှာက လိုအပ်တာထက် ငြိမ်သက်လွန်းနေတယ်။
အသက်မပါတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးကြီးနဲ့ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်

တာပါ။

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရချိန်မှာပဲ...

“ဟိုနားမှာ”

အသံသေကြီးနဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြောပြီး စက်ဘီးကို ဝှီးခနဲ ပြန် နင်းသွားတော့တယ်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး... အဲ့ဒီလူကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြတဲ့အတိုင်းပဲ လမ်းချိုးလိုက်တော့ အနီ ရောင် စာတိုက်ပုံးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဝမ်းသာအားရနဲ့ စာထည့်မလို့ ပြင်ပြီးမှ ကျွန်မလက်တွေဟာ တန့်သွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ စာအိတ်ပေါ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းမှ မကပ်ရသေးဘဲ။
“ဟူး...”

ကျွန်မ စိတ်အိုက်စွာ လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါတယ်။
တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်မထားတဲ့ စာတစ်စောင်ဟာ ဘယ်လိုများ

ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဒီမှာ”

အေးစက်စက်ခေါ်သံကြီး ကြားလိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ခုနက ကျွန်မကို စာတိုက်ပုံးဆီ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တဲ့လူ။

ကျွန်မကို တံဆိပ်ခေါင်း ကမ်းပေးနေတယ်။

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်မိတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မ ပြုံးပြီး ပြောလိုက်ပေမယ့် ကျွန်မကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ စက်ဘီးကို တအားနင်းထွက်သွားပြန်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ တံဆိပ်ခေါင်း ရလို့ အရမ်းကို ပျော်သွားမိပါတယ်။

စာအိတ်ပေါ်မှာ ခပ်မြန်မြန် ကပ်လိုက်ပြီး...

စာအိတ်ကို စာတိုက်ပုံးထဲ သွက်လက်စွာ ထည့်လိုက်ပါတယ်။
ပြီးတော့...

ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး ပြန်လှည့်အထွက်မှာ...

ဘုရားရေ။

ကျွန်မကို မျက်လုံးစူးစူးကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အနီရဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

ဟိုတစ်နေ့မနက်က

ပြာပုံထဲက ထွားထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး။

သူ... သူဟာ...

အဲ့ဒါ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပဲ။

ကျွန်မ သတိလက်လွတ် မျက်လုံးဖြူကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိ
ဆဲမှာပဲ...

အဲ့ဒီတစ္ဆေရဲ့နောက်မှာ...

နောက်ထပ် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာတဲ့ ဖွေးဆုတ်

ပြာနုမ်းနေတဲ့ မျက်နှာသေကြီးတွေနဲ့ တစ္ဆေတွေ။

“အား...”

ကျွန်မ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား
အော်လိုက်မိတော့တယ်။

တစ္ဆေတွေ...

တစ္ဆေတွေ...

ကျွန်မရှေ့မှာ အများကြီးပါပဲ။

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို ငါပြောတယ် မဟုတ်လားဟင် ငါ
ဒီလဟာ တစ္ဆေတွေ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရတဲ့ လပါဆို...”

မင်းက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းဟာ ဒီမြို့ကို ခုမှ
ရောက်လာတဲ့ မျက်နှာစိမ်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ အသိမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
တောင် အတင့်ရဲရတာလဲဟင်”

ကျွန်မ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ အန်တီဟာ ကျွန်မကို မပြီးနိုင်
မဆုံးနိုင်အောင် ဆူတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အန်တီဆူသမျှကို ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်ခံယူနေ
မိပါတယ်။

“ငါမသိဘဲ ငါ့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အပြင်ထွက်လာတာကိုက
မင်းအပြစ်ကို ကျူးလွန်တာပဲ သိရဲ့လား”

ကျွန်မ စာသွားထည့်တာကို အန်တီက ဒေါသတွေ အကြီး
အကျယ် ထွက်နေတာပါ။

အန်တီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသတွေ ထွက်နေရသလဲဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။

ကျွန်မ ဒီလောက်ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ကို မကျူးလွန်မိဘူး ထင်တာပဲ။

“တို့အိမ်ရှင်တွေက နည်းနည်းလေး သဘောကောင်းပြလိုက်တာနဲ့ မင်းတို့တွေက အခွင့်အရေး ယူတော့တာပဲ၊ အပြင်မှာ မင်းတို့ မသမာတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ငါတို့တာဝန်ပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

အဲ့ဒီစကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ကျွန်မကို ကူညီလိုက်တဲ့ စက်ဘီးနဲ့လူရယ်...

အနီရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ မိန်းမ၊ ပြီးတော့ များပြားလှစွာ သော တစ္ဆေတစ်အုပ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိတယ်။

ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးရင်း ကျွန်မဟာ ကံကောင်းထောက်မလွန်းလှစွာ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ရတာပါ။

သူတို့တွေ ကျွန်မကို ဘာမှ မလုပ်တာ တော်သေးတာပေါ့။

“ဒီနွေကစပြီး ငါတို့ မသိဘဲ မင်း ဘယ်မှသွားဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ စာထည့်ချင်ရင် ငါ့ကို ပြောပါ။ ငါ ထည့်ပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား။ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်နေချင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့”

အန်တီကြီး ပြောတဲ့ အဆုံးသတ် စကားက ပညာသားပါပါ ခြိမ်းခြောက်စကားမို့ လူကသာ ငြိမ်သက်နေမိပေမယ့် ကျွန်မစိတ်တွေကတော့ အတော်တုန်လှုပ်သွားရပါတယ်။

ဟင်အင်း... ကျွန်မ ဒီကနေ ပြန်အပို့ခံရလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

သနားစရာကောင်းတဲ့ မောင်လေးကို ဆေးကုဖို့က ကျွန်မပိုက်ဆံပို့နိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ။

အန်တီကြီးတို့ ပေးတဲ့လစာဟာ ကျွန်မအနေနဲ့ ရွာမှာ ဘယ်လိုမှ မရှာနိုင်တဲ့ ငွေပမာဏပါ။

ကျွန်မ တွေတွေကြီး ထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စိတ်ညစ်နေမိဆဲ...

“ဆော့မယ်... ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဆော့မယ်... လာ”

ကျွန်မအနားကို ရောက်လာပြီး လက်အေးကြီးတွေနဲ့ ဆွဲထုလိုက်သူက ဒိုင်းဒိုင်းပါ။

ကျွန်မ ဒိုင်းဒိုင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။

“တစ်ပြားနှစ်ပြားပဲ ဆော့မယ်နော် ဒိုင်းဒိုင်း”

“အင်း... တစ်ပြားနှစ်ပြား၊ ဒိုင်း... ဒိုင်း ခေါင်းပုတ်မယ်”

“အင်းပါ... အင်းပါ”

သတို့သမီးဝတ်စုံ အနီရဲရဲကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်မဟာ ချောက်ချားစိတ်နဲ့ ဒိုင်းဒိုင်း အဲ့ဒီဝတ်စုံကြီး လာမဝတ်နိုင်အောင် ရှောင်လွှဲနေမိတာပါ။

ဒိုင်းဒိုင်းက ကျွန်မစကား နားထောင်ပြီး ခေါင်းပုတ်တမ်းပဲ ဆော့ပါတယ်။

“ဒိုင်းဒိုင်း လူလည် တစ်ခါမှ ခေါင်းမငဲ့ဘူးနော်... ဟင်း”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း လူလည် ဟီး... ဟီး”

ကျွန်မစကားကို ဒိုင်းဒိုင်း လိုက်ပြောပြီး တဟီးဟီး ရယ်တော့ ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်နေရတာတွေ ပြေပျောက်ပြီး ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့အတူ လိုက်ရယ်မိပါတော့တယ်။

တော်သေးတာပေါ့... တစ်မြို့တစ်နယ်မှာ နေရတဲ့ ကျွန်မဘာမှာ ဒိုင်းဒိုင်းလို အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေပေလို့။

နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မဟာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လွန်းပြီး သေသွားမလားပါပဲ။

အခန်း(၃)

မြ.ကို ရောက်ပြီး ပထမပတ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရတဲ့နေ့ကို ပြပါဆိုရင် ဒီနေ့ကိုပဲ ကျွန်မ ပြရလိမ့်မယ်။

ဒီနေ့ အိမ်မှာ လူတွေ ပျားပန်းခတ်အောင် ရှုပ်နေတယ်။

ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း သယ်လို့။

ဒီည ဦးလေးကြီးတို့ ဇာတ်အဖွဲ့ ပြဇာတ်ကကြမှာလေ။

ကျွန်မ အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ အပြင်ထွက်ခွင့် ရပြီး ပြဇာတ်လည်း ကြည့်ရမယ်ဆိုတော့ အရမ်းကို ပျော်နေမိတာပေါ့။

“ကလေးမ... သွား၊ ရှေ့က ကားဖြူလေးထဲမှာ သွားဝင်ထိုင်နေချေ၊ အဲ့ဒါ ငါတို့ စီးရမယ့်ကားပဲ၊ မင်းအန်တီပါ လိုက်လာလိမ့်မယ်”
 ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေမိတဲ့ကျွန်မ ဦးလေးကြီး ညွှန်ပြတဲ့ ရှေ့ဆုံးက ကားဖြူလေးဆီ ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။

ညနည်းနည်းမှောင်မှ ပြဇာတ်က စမှာမို့ ခုချိန်မှ အိမ်ကနေ ပြင်ဆင်ထွက်ကြမှာပါ။ ဒါတောင် အခု မှောင်ရီဖျိုးစ ပြုနေပါပြီ။

ကျွန်မ ကားဖြူကလေးထဲ တစ်ယောက်ထဲ ဝင်ထိုင်နေမိတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဘေးက ကားမှန်မှာ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... .

ဝင်းဝင်းတောက် နီရဲနေတဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတစ်လုံး။

ပြီးတော့ ချွန်မြနေတဲ့ သွားရှည်ရှည်ကြီးတွေ။

ဘုရား... . ဘုရား။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကားထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ။

ကျွန်မ ဟိုဘက်တံခါးကနေ ပြေးဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ

ကျွန်မဘေးက တံခါးဟာ ချက်ချင်းပွင့်သွားခဲ့ပြီး... .

“ဟီး... . ဟီး... . ဟီး”

တဟီးဟီး ရယ်သံကြောင့် ကျွန်မ ကိုယ်ရှိန်တန့်သွားမိတယ်။

ကြည့်စမ်း။

“ဒိုင်းဒိုင်း”

တဟီးဟီးနဲ့ သဘောတကျ ရယ်နေတဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့လက်ထဲမှာ

သရဲမျက်နှာဖုံးတစ်ခု။

“အား... . လန့်လိုက်တာ ဒိုင်းဒိုင်းရယ်၊ အဲ့လို မစရာဘူးနော်

သိလား၊ မြူက ကြောက်တတ်တယ်”

“ဟီး... . ဟီး”

“ဒိုင်းဒိုင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ... . သွားကြမယ်”

ဦးလေးကြီးနဲ့အန်တီ ရောက်လာတော့ ကားဖြူလေးဟာ ဇာတ်ပွဲရုံရာဆီ ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်မရော ဒိုင်းဒိုင်းရောဟာ အပြင်ထွက်ရလို့ သိပ်ပျော်နေမိတယ်။

ဟိုရောက်တော့ ပွဲခင်းထဲမှာ လူတွေဟာ ပြည့်ကျပ်သိပ်နေတာပဲ။ ပျော်စရာကြီး။

“ဒိုင်းဒိုင်း... . လူတွေကြားထဲ လျှောက်မသွားရဘူးနော်၊ ရုံနောက်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေ... . ကြားလား”

ဦးလေးကြီးက ဒိုင်းဒိုင်းကို သေချာမှာတယ်။

အဲ့ဒီနောက် ဦးလေးကြီးရော အန်တီရော ပြဇာတ်ကိစ္စ စီစဉ်ရတာနဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့တာပေါ့။

ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး။

စင်ပေါ်မှာတော့ လူထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ရှေ့ပိုင်း စတေရှိုးတွေ စတင်နေပြီ။ ဝတ်စားထားကြတာ မင်းသားမင်းသမီးတွေအတိုင်းပဲ။

လှလိုက်ကြတာ။

ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးတာမို့ အရမ်းကို သဘောကျနေမိတော့တာပေါ့။

ကျွန်မဟာ ဘယ်မှာ ထိုင်လို့ထိုင်ရမှန်း မသိတာနဲ့ စင်ရဲ့ထောင့်လမိုင်းပွဲ တင်ထားတဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံးက လွတ်နေတဲ့ ဖျာချပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိတယ်။

ဝင်ထိုင်ကာစကတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပါပဲ။

နောက်တော့ ကျွန်မဘေးမှာ လူတွေ ချက်ချင်းပြည့်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို ပြုံးပြပြီး စတေရှိုးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်ကြည့်

နေခဲ့မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မရှေ့ကို ညည်းသိုးသိုးနဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အော်ဟစ်ပါတော့တယ်။

“ဟိတ်. . . ဖယ်စမ်း၊ ဒါ ငါ့နေရာ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ရာရာစစ ငါ့နေရာကို ဝင်ထိုင်ရဲတယ် ဟုတ်လား။”

“ရှင်. . . ကျွန်မ မသိလို့ပါ အဘိုး”
ကျွန်မ ချက်ချင်း နေရာက ဖယ်ပေးဖို့ ထရပ်လိုက်တယ်။
ဘေးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ခုနက ကျွန်မဘေးမှာ ထိုင်နေကြတဲ့လူတွေကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

“ဟင်. . .”
ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရတယ်။
အဲဒီလူတွေ ချက်ချင်းပဲ ဘယ်ပျောက်ကုန်ကြတာလဲ။
အဘိုးကြီးဟာ ကျွန်မကို တွန်းတိုက်ပြီး ခုနက ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

ကျွန်မကို တွန်းတိုက်သွားပေမယ့် ကျွန်မအသားနဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးကို ထိတွေ့လိုက်သလို ကျွန်မဟာ မခံစားရဘူး။
သူဟာ လေဟာနယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားသလိုပဲ။
ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိတယ်။

အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ. . . ။
ကျွန်မရဲ့အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် ခုနက ကျွန်မနဲ့ ဖျာတစ်ချပ်ထဲ အတူတူ ထိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေကို ကျွန်မဟာ ချက်ချင်းပဲ ပြန်မြင်လိုက်ရပြန်တယ်။

ဘုရားရေ။

အဲဒီလူတွေဟာ ဘယ်လိုများ မျက်စိရှေ့တင် ခုချက်ချင်း ပျောက်ပြီး ခုချက်ချင်း ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတာလဲ။

ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ သူတို့အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေဟာ အသက်မရှိသလို အေးစက်စက် ငြိမ်သက်သက်ကြီးတွေ။

“အံ့မယ်လေး”
ကျွန်မ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်မိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းစွာ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးဖို့အလုပ်. . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကလေးမ”
ကျွန်မ ဦးလေးကြီးကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့တဲ့ ဖျာချပ်ကို လက်ညှိုးကြီး ထိုးပြလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မပါးစပ်က ဘာမှ မပြောနိုင်ပေမယ့် ဦးလေးကြီးဟာ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပုံပဲ။

“တခြားနေရာမှာ ထိုင်လေ၊ အဲဒီဖျာက ထိုင်လို့မရဘူး၊ အဲဒါ တစ္ဆေကြီးတွေအတွက် ပေးထားတာ”

ဘုရားရေ. . . ။
အဲဒီဖျာချပ်ဟာ တစ္ဆေကြီးတွေအတွက်။
ဘုရား. . . ဘုရား။
ကျွန်မဟာ တစ္ဆေတွေနဲ့ ဖျာတစ်ချပ်ထဲမှာ နီးနီးကပ်ကပ် အတူတူ ထိုင်ခဲ့မိပါလား။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်ငုံကြည့်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိတယ်။

ဇာတ်ရုံထဲမှာ ကျွန်မ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး။
ကျွန်မ ချက်ချင်း အပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။
လူရှင်းတဲ့ ရုံရဲ့အနောက်ဘက်ကို ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။

ကြောက်စိတ်ဟာ ကျွန်မ ရင်တစ်ခုလုံးကို ချမ်းစိမ့်ချောက်ချား နေမိတယ်။

ရုံအနောက်ဘက်က ကွင်းထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ရပ်နေ မိတုန်း ကျွန်မဘေးကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မ မောင်လေးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် သားလောက်ပေါ့၊ သူ့ကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာရပြီး စကားစလိုက်မိတယ်။

“ပွဲလာကြည့်တာလား မောင်လေး”

ကောင်လေးက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။

တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဘော်လုံးကောက်ပေးပါ”

ကျွန်မ စိတ်ညစ်သွားရတယ်။

ကောင်လေး လက်ညှိုးထိုးပြနေတဲ့နေရာက မြောင်းစပ်မှာ ဘောလုံးကလည်း ညစ်ပတ်ပေရနေတယ်။

လရောင် မှုန်ဝါးဝါးသာ ရှိတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ မြောင်း စပ်အထိ သွားပြီး ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ကောက်ယူဖို့ ဆိုတာ...။

“ကောက်ပေးပါ မမ”

ကောင်ကလေးက လက်ညှိုးအတွင်သား ထိုးပြီး မရအရ ပြော ပြန်တယ်။

ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ညစ်နေမိပေမယ့် ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မောင် လေးကို သတိရလာမိတယ်။

ကောင်ကလေးရဲ့ “မမ” ခေါ်သံက မောင်လေးကို အလွမ်းပြ မစေသလိုလိုမို့ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ

တယ်။

အမှောင်ထဲမှာ ဘောလုံးလေး ရှိရာဆီ... ကျွန်မ ကြောက် ကြောက်နဲ့ပဲ တရွေ့ရွေ့ သွားမိတယ်။

မြောင်းစပ်ဆီ ရောက်တော့ ကျွန်မအနားမှာ တွေ့ရတဲ့ သစ် ကိုင်းခြောက်နဲ့ လှမ်းယူဖို့ ပြင်လိုက်ဆဲမှာ...

ဘောလုံးဟာ လိမ့်ပြီး မြောင်းထဲ ကျသွားရတော့တယ်။

“ကျွတ်...”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားရတယ်။

ကောင်လေးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သူ ဘောလုံးကလေးကို နှမြောတသရွာ စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကလေးက ငိုမဲ့မဲ့နဲ့။

“မမ ရအောင် ကောက်ပေးမယ်နော် သိလား”

ကျွန်မ ကောင်လေး မဝီအောင် ကပျာကယာ လှမ်းချောပြီး...

မြောင်းစပ်အထိ သတိထားပြီး ဆင်းရတော့တယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေရတဲ့ ကလေးရဲ့မျက်နှာ ကြောင့် သူ့ဘောလုံးကလေးကို ကျွန်မ မရအောင် ယူပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်မ မြောင်းစပ် ရွှံ့မြေပျော့ပျော့မှာ ရအောင် ခြေကုပ်ရပ်ပြီး မြောင်းရေထဲမှာ လည်နေတဲ့ ဘောလုံးလေးကို သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ ထိန်းပြီး ဆွဲယူမိတယ်။

အချိန်အတော်ကြီး ကြာအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ကြိုးစား ယူတော့မှ ဘောလုံးလေးဟာ မြောင်းစပ်ဆီ ပြန်ပါလာခဲ့တယ်။

“ဟင်း...”

ခနဲ ကျွန်မ သက်ပြင်းချပြီး ဘောလုံးလေးကို ငုံ့ကောက်ပို့ လက်အလှမ်း...

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြုံးကျယ်ပြီး ခေါင်းနားပန်းလည်း
ကြီးထွက် သွားရတယ်။

ကျွန်မရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတာဟာ... .

ဘောလုံးတစ်လုံး မဟုတ်ဘဲ သွေးချင်းချင်းရဲ့ ညှိဟောက်နေတဲ့
လက်ပြတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

ကြောက်မက် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ လက်ပြတ်ကြီးဟာ ကျွန်မရှေ့
မှာ ချာချာလည်နေတယ်။

ကျွန်မနောက်ကို အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့... .

“ဟား... . ဟား... . ဟား... . ဟား”

ကျွန်မအဖြစ်ကို တဟားဟား အော်ရယ်နေတဲ့ ကောင်လေး။

သူ... . သူဟာ... .

ကျွန်မ ကောင်လေးကို ချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်နေမိဆဲ
မှာပဲ... .

ကောင်လေးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ပကတိ အဖြူရောင်ကြီး ဖြစ်
သွားခဲ့ပြီး... .

တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း သွေးတွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ
တာ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာ... .

“အား... .”

ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ တအားကို အော်ပြီး နေရာကနေ
ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးလာခဲ့မိတော့တယ်။

အမှောင်ထဲမှာ တအားကို စွတ်ပြေးလာခဲ့မိတာမို့ ကျွန်မ
အရမ်းကို မောဟိုက်ပင်ပန်းသွားမိတယ်။

အတော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်မှ... .

ခြံတံခါးတစ်ခုကို မှီရပ်ပြီး ကျွန်မ အမောဖြေနေမိတယ်။

“တရားနဲ့ ဖြေပါ အစ်မရယ်၊ ကိုယ်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး
လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ သူ့သက်တမ်းကိုက ဒီလောက်ပဲ ပါလာခဲ့တာကိုး”

“အံ့မယ်လေး... . ဘယ်လိုဖြေနိုင်မှာလဲ၊ ဘောလုံးလေး တစ်
လုံးကို မက်ပြီး ပြေးလိုက်တာ၊ သားရယ်... . ကံဆိုးလိုက်တာ၊ ကား
တစ်စီးလုံးကိုတောင် မမြင်ဘဲ... . ပွဲချင်းပြီး... . ပွဲချင်းပြီး... .
ကျွန်မ... ကျွန်မသားလေး”

ဟင်... .

အိမ်ထဲက တစွန်းတစ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံတွေ ငိုသံတွေ
ကြောင့် ကျွန်မဟာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

ဘောလုံးလေးတစ်လုံးကို မက်ပြီး...တဲ့။
 ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထပြီး အဲ့ဒီအိမ်ထဲကို အမှတ်မထင် လှမ်းချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်။
 ဘုရားရေ...
 ကျွန်မ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတော့တယ်။
 ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက...
 ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အလောင်းစင်တစ်ခုရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ခါတ်ပုံ။
 ခါတ်ပုံထဲက ကလေးငယ်ဟာ ခုနကတင် ကျွန်မကို ဘောလုံးကောက်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကောင်ကလေး။
 ခါတ်ပုံထဲက မျက်လုံးစူးစူးတွေဟာ ကျွန်မရှိရာဆီ စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ။
 ကျွန်မ ကျောရိုးတလျှောက် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း စိမ့်သီးထသွားရပြီး...
 ကျွန်မဟာ အမောဆက်မဖြေနိုင်တော့ဘဲ နေရာက ခြေကုန်သုတ် ဆက်ပြေးလာခဲ့ရပါတော့တယ်။
 ကြောက်လွန်းသဖြင့် လာရာလမ်းအတိုင်း အိမ်ရှိရာဘက်ဆီ မှန်းကာ ပြေးရင်း မေးရင်းနှင့်ပင် ရက်ကွက်ထဲပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။
 အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ ကြောက်လွန်းလို့ ခြံထဲက အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ငိုကြွေးနေမိတယ်။
 ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငိုနေမိသလဲ မသိဘူး...
 အန်တီတို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိပဲ၊ ကျွန်မဟာ နေရာကနေ တစ်လက်မမှ မရွှေ့ရဲခဲ့ဘူး။
 “ဟယ်... မြူမြူ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေတာလဲ၊ ဟင်... အမှောင်ကြီးထဲမှာ ငိုနေတယ် ဟုတ်လား”

“ငါတို့ကတော့ မင်းကို မတွေ့လို့ လိုက်ရှာနေမိတာ၊ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး နှံ့နေတာပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ... ပြောစမ်း”
 အန်တီကြီးက ကျွန်မကို ဆွဲထူပြီး မေးတော့ ကျွန်မ အားကိုးတကြီးနဲ့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ငိုရင်း ပြောပြလိုက်မိတယ်။
 ကျွန်မစကားကို နားထောင်ပြီးတော့ ဦးလေးကြီးနဲ့ အန်တီတို့ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းတယ်။
 “ဒီလဟာ တစ္ဆေတွေ သွားလာကျက်စားတဲ့လပဲ၊ မင်း ကံနိမ့်နေလို့ တစ္ဆေတွေကို မြင်တွေ့ရတာ”
 ဦးလေးကြီးရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အရမ်းကို သိမ်ငယ်ပြီး ထိတ်လည်း ထိတ်လန့်သွားရတယ်။
 “အဲ့ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကျွန်... ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ်”
 ကျွန်မ အန်တီကြီးရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားကိုးတကြီး မေးလိုက်မိတယ်။
 အန်တီကြီးက ငြိမ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။
 ဒါပေမယ့် အန်တီကြီးဆီက ဘာအဖြေစကားမှ တိတိကျကျ မရခဲ့ပါဘူး။
 “နေပါဦးကွယ်... မင်းအတွက် ငါတို့ စဉ်းစားပေးပါ့မယ် အရမ်းလည်း ကြောက်မနေပါနဲ့၊ အေးလေ... မင်းကတော့ ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ကြောက်နေမှာပေါ့... ”
 “အာ... မေ့နေတယ် ကြည့်စမ်း၊ နေ့လယ်က မင်းနာမည်နဲ့ ဓာတ်စာစောင် ရောက်နေတယ်၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ မင်းကို ပေးဖို့ မေ့နေခဲ့တာ”
 ဦးလေးကြီးက ခုမှ သတိရတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်မကို အကျီအိတ်ထဲတ

စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးတယ်။

စာကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒုနက ကြောက်နေမိတဲ့အာရုံတွေဟာ
စာဆီ ပြောင်းသွားရတယ်။

ကျွန်မစာကို အန်တီတို့ရှေ့မှာပဲ အလျင်စလို ဖောက်ဖတ်လိုက်
မိတယ်။

မိဖြူ

အဆင်ပြေလား။

မင်းမောင်လေး အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။

ဖြစ်လို့ပဲ အမြန်ဆုံး ငွေပို့ပေးပါ။

ဒေါ်လေး

ဒေါ်လေးရဲ့စာကြောင့် ကျွန်မ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းသွား
သလို နှမ်းနယ်ငိုက်ကျသွားမိတယ်။

“ဘာတဲ့လဲ မြူမြူ စာထဲမှာ ဘာရေးထားလို့လဲ”

အန်တီက ကျွန်မမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း လှမ်းမေးတယ်။

ကျွန်မ အန်တီကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲတောင် မသိတတ်
တော့ဘဲ သက်ပြင်းပဲ ရှိုက်လိုက်မိတယ်။

အန်တီကတော့ ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲကို ပါးနပ်စွာ အကဲခတ်မိ
ပုံပါပဲ။

“မင်းမောင်လေးရော သက်သာရဲ့လား”

ကျွန်မ အန်တီကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းပဲ လေးကန်စွာ ယမ်း
ပြလိုက်မိတယ်။

“အင်း... ဒါဆို ငွေလိုမှာပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်လေ... ဒီမှာနေတာ
တစ်ပတ်ပဲရှိသေးပေမယ့် မင်းကို လစာကြိုထုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မြန်မြန်

ပို့ပေးလိုက်ပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်...”

အန်တီစကားကြားရတော့ ကျွန်မ အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွား
ရတယ်။

အန်တီက ကျွန်မကို နားလည်ကြင်နာစွာ ပြုံးပြတယ်။

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အန်တီရယ်၊ မြူ အရမ်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဒေါ်က ငွေလိုတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ၊
မောင်လေး အရမ်းနေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ အခု အန်တီ ငွေကြို
ထုတ်ပေးမယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားရတာပေါ့၊ ကျေးဇူးအများကြီး
တင်ပါတယ် အန်တီရယ်”

ကျွန်မ လှိုက်လဲ့စွာ ပြောလိုက်မိတယ်။

တကယ်ပဲ အန်တီကို ကျွန်မ ကျေးဇူးအရမ်းတင်မိတာပါ။

ကျွန်မ ဒီကိုရောက်တာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးပေမယ့် ကျွန်မ
အရမ်းလိုအပ်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခွန်းမှ ဖွင့်မပြောရပါဘဲ ငွေကြိုထုတ်
ပေးတာဟာ ဘယ်လောက်တောင် စာနာနားလည်တတ်တဲ့ စေတနာ
တရားလဲ။

သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အလုပ်ရှင်တွေကို ကျွန်မ ရရှိထား
တယ်လို့ပဲ ခံယူလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း အလုံးစုံ တာဝန်
ကျေစေရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့... ကျွန်မဟာ ချောက်ချားထိတ်လန့်ရလွန်းတဲ့ တစ္ဆေ
တွေ နာနာဘာဝတွေကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်မိပါတော့တယ်။

နောက်

နေ့မှာတော့ ဦးလေးကြီးရော အန်တီရော အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာမို့... ပြီးတော့ ဒိုင်းဒိုင်းလည်း အဖော်ပါတာမို့ ဒေါ်အိလိပ်စာနဲ့ စာတိုက်ကနေ ငွေလွှဲဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မ အပြင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

စာတိုက်ကနေ ပြန်လာတော့ မောင်လေးကို ဆေးကုဖို့ ငွေပို့နိုင်ပြီမို့ ကျွန်မစိတ်တွေ ကျေနပ်ပေါ့ပါးလို့ နေပါတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းလည်း ကျွန်မလက်ကို တွဲပြီး ပျော်နေတဲ့ပုံပါပဲ။

“ပျော်လား ဒိုင်းဒိုင်း”

ကျွန်မ ဒိုင်းဒိုင်းကို ပြုံးပြီး မေးလိုက်မိတယ်။

“ပျော်တယ်... ဒိုင်းဒိုင်း ပျော်တယ်”

ဒိုင်းဒိုင်းက တဟီးဟီး ရယ်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ငြိမ်မြဲတယ်။ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ စကားပြောရင် သူ့နာမည်လေးသူ့ ထည့်ထည့်ပြောတတ်တာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။

“ဒိုင်းဒိုင်း လျှောက်လည်မယ်၊ ဒိုင်းဒိုင်း လျှောက်လည်မယ်”

ဒိုင်းဒိုင်းက အိမ်မပြန်ချင်သေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်မကို ပူဆာပါတယ်။

“ညနေစောင်းပြီ၊ အန်တီ ဆူလိမ့်မယ် ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့”

ဒိုင်းဒိုင်းကို ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရှားရှားပါးပါး အပြင်ထွက်ခွင့်ရတာမို့ အိမ်ကို မပြန်ချင်သေးပါဘူး။

“မဆူဘူး... မဆူဘူး၊ ဒိုင်းဒိုင်း ပြောပေးမယ်၊ ဒိုင်းဒိုင်း ပြောပေးမယ်”

“တကယ်လား... ဒိုင်းဒိုင်းပြောပေးရင် အန်တီ မဆူတော့မှာ သေချာလား”

“သေချာတယ်... ဒိုင်းဒိုင်း သေချာတယ်”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိတယ်။

“ဒါဆို ပြီးရော၊ အန်တီ ဆူရင် ဒိုင်းဒိုင်း ပြောပေးရမယ်နော်”

“အင်း... အင်း”

အန်တီက ဒိုင်းဒိုင်းကို အရမ်းအလိုလိုက်တာပါ။

တကယ်လို့ ဒိုင်းဒိုင်းပျော်မယ်ဆို ပင်လယ်ကြီးကို မီးရှို့ပေး ဆိုရင်တောင် ရှို့ပေးမယ့် အမေမျိုးပါပဲ။

ဒိုင်းဒိုင်းဆိုက အာမခံချက် ရတော့ ကျွန်မလည်း ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ အတူ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားမိပါတော့တယ်။

အတော်လေး လမ်းလျှောက်မိတော့...

“ဒိုင်းဒိုင်း ဝိုက်ဆာပြီ၊ မုန့်စားမယ်... ဒိုင်းဒိုင်း မုန့်စားမယ်”

“ဆာပြီလား ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့”

ဒိုင်းဒိုင်းက လူကောင်ကြီးသလောက် အစားလည်း သိပ်ကြီးပါတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းအကြောင်း သိလို့ထင်ပါရဲ့။

အန်တီက ကျွန်မကို မုန့်ဖို့ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

မယ်”

“ကြေးအိုးသောက်မလား ခိုင်းခိုင်း”

“အင်း... ကြေးအိုးသောက်မယ်၊ ခိုင်းခိုင်း ကြေးအိုးသောက်

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းလက်ကို တွဲပြီး ကြေးအိုးဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

“ကြေးအိုးနှစ်ပွဲ ကြက်သားနဲ့”

ကျွန်မ မှာလိုက်တော့ စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်မကို အူကြောင်

ကြောင် ကြည့်ပါတယ်။

“နှစ်ပွဲဟုတ်လား အစ်မ”

“အေးလေ... နှစ်ပွဲလို့ မှာတာ”

စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်မကို သေချာအောင် ပြန်မေးနေသေး

တယ်။ ကျွန်မတောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

ကြေးအိုးလာချပေးတော့လည်း စားပွဲထိုးလေးဟာ ခိုင်းခိုင်းကို

မြင်သလို ဝင်တိုက်မိပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခွန်းမှ ပြန်မတောင်းပန်ဘဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြန်

ထွက်သွားတော့ ခိုင်းခိုင်းဟာ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်နေ

တော့တယ်။

“ခိုင်းခိုင်းကို တိုက်သွားတယ်၊ ခိုင်းခိုင်း စိတ်ဆိုးတယ်၊ ခိုင်းခိုင်း

စိတ်ဆိုးတယ်”

ခိုင်းခိုင်းဟာ ဒေါသတကြီး ခြေဆောင့်ပြီး အော်ဟစ်နေပါ

တော့တယ်။

“အို... မတော်တဆပါ ခိုင်းခိုင်းရယ်၊ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊

သူ့ကို အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အန်တီနဲ့ တိုင်မယ် သိလား၊ သောက်...

သောက်... ကြေးအိုးမြန်မြန်သောက်နော်၊ သူများ လုသောက်သွားဦး

မယ်”

ကျွန်မ အာရုံပြောင်းပေးတော့မှ ခိုင်းခိုင်းဟာ သူ့ကြေးအိုးကို

သူများ လုသောက်မှာ တကယ်စိုးရိမ်ပြီး အမြန်သောက်တော့တာပါ။

ကြေးအိုးအပူကြီးကို ကျွန်မက တဖူးဖူး မှုတ်ပြီး အအေးခံ
သောက်ရပေမယ့် ခိုင်းခိုင်းကတော့ မပူသလို အဆက်မပြတ် စား
သောက်နေတာပါ။

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်မိတဲ့အထိပါပဲ။

“မပူဘူးလား ခိုင်းခိုင်းရဲ့”

“မပူဘူး... ခိုင်းခိုင်းက မပူဘူး မပူဘူး”

ကျွန်မ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခိုင်းခိုင်းကို လွှတ်ပေးထားလိုက်မိ
တော့တယ်။

ကြေးအိုးကို သောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မှောင်စပျိုးနေ
ပါပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ အလုပ်ဆင်းတဲ့သူတွေ၊ ကျောင်းဆင်းတဲ့သူတွေနဲ့
ပြည့်နှက်နေတာပါပဲ။

လူတွေဟာ ကျွန်မကိုသာ မတိုးမိ မတိုက်မိအောင် ရှောင်သွား
ကြပေမယ့် ခိုင်းခိုင်းကိုတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ တိုက်သွားတိုးသွားကြတယ်။

ခိုင်းခိုင်းဟာ တစ်လမ်းလုံး...

“ခိုင်းခိုင်းကို တိုက်သွားကြတယ်၊ ခိုင်းခိုင်း စိတ်ဆိုးတယ်...

ခိုင်းခိုင်း စိတ်ဆိုးတယ်”

နဲ့ အော်နေတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မကတော့...

“မအော်ရဘူးလေ ခိုင်းခိုင်းရဲ့၊ မတော်တဆ တိုက်မိတာပဲ...

သည်းခံရတယ်”

လို့ တဖူဖူ ချောနေမိတယ်။

သနားစရာ ခိုင်းခိုင်း။

တီရှပ်ပွပွ ကွာတားပန် ပွပွကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်လည်း ဆိုးတဲ့
ခိုင်းခိုင်းပုံစံဟာ ကျပ်မပြည့်တဲ့သူတစ်ယောက်မှန်း သိသာလွန်းနေတာမို့

လူတွေက ဂရုမစိုက်ချင်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဒီလိုနဲ့... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှောင်လာပါတော့တယ်။

ကျွန်မနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းလည်း လမ်းလျှောက်ရတာ အတော်ညောင်း

လာပြီ။

“ဒိုင်းဒိုင်းရေ... ဘတ်စ်ကား စောင့်စီးရအောင်နော် ညောင်း

တယ်”

“အင်း... အင်း... ဒိုင်းဒိုင်း ဘတ်စ်ကား စီးမယ်၊ ဒိုင်းဒိုင်း

ဘတ်စ်ကား စီးမယ်”

“လာ... ဒါဆို ကားဂိတ်မှာ သွားထိုင်စောင့်ကြမယ်”

ကျွန်မနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်း ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်က ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ

အညောင်းပြေ ဝင်ထိုင်မိကြတယ်။

မှတ်တိုင်မှာ လူရှင်းနေတယ်။

စားပွဲလေး ခင်းပြီး... ဂျာနယ်ရောင်းနေတဲ့ အဘွားကြီးတစ်

ယောက်ရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းရယ်ပဲ ရှိတယ်။

အဘွားကြီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်

တယ်။

“ဘတ်စ်ကား စောင့်နေကြတာလား ကလေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

“ဒီအချိန်ဆို ကားကြောပြတ်တတ်တယ်၊ အကြာကြီး စောင့်စီး

ရမှာ၊ ဂျာနယ်တွေ ယူဖတ်ပြီး စောင့်လေ”

“ရပါတယ် အဘွားရဲ့”

ကျွန်မ အဘွားအိုကို အားနာလို့ ငြင်းလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒိုင်းဒိုင်းကတော့ မရဘူး။

“ကာတွန်းဖတ်မယ်... ဒိုင်းဒိုင်း ကာတွန်းဖတ်မယ်”

ဒိုင်းဒိုင်းက အဘွားအိုရဲ့စားပွဲပေါ်က ကာတွန်းရုပ်စုံ ဂျာနယ်

တစ်စောင်ကို လက်ညှိုးအတင်းထိုးတယ်။

သဘောကောင်းပုံရတဲ့ အဘွားအိုဟာ ဒိုင်းဒိုင်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး တော့...

“ဖတ်ပါ... ဖတ်ပါ... ယူဖတ်၊ သားက ကာတွန်းဂျာနယ် ကြိုက်သလား”

“ကြိုက်တယ်... ဒိုင်းဒိုင်း ကာတွန်းကြိုက်တယ်”

အဘွားအိုက ဒိုင်းဒိုင်းပြောပုံကြောင့် သဘောတကျ ရယ်တယ်။ ဘတ်စ်ကားကလည်း တစ်စီးမှ မလာသေးတော့ ဒိုင်းဒိုင်းတစ်ယောက် အကြိုက်တွေ့ပြီး ကာတွန်းဂျာနယ်တွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ယူဖတ်နေလေတော့တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ စာမဖတ်တတ်ပေမယ့် ကာတွန်းရုပ်ပြောင်တွေကို တော့ ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်။

တဟားဟား အော်ရယ်နေတဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မလည်း ဘတ်စ်ကား မလာသေးပေမယ့် အပျင်းပြေနေမိတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ဂျာနယ်တွေနဲ့ ဟန်ကျသွားတော့ အဘွားအိုက ကျွန်မကို စကားစလာတယ်။

“သမီးက ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

အဘွားအိုရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ စူးစမ်းမှုကြောင့် ကျွန်မဟာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား”

လို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဝန်ခံလိုက်မိတယ်။

“အင်း... ဒီနယ်သား မဟုတ်ရင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်တွယ်၊ သတိလေးထားပြီး သွားလာ၊ ဒီလဟာ ပြာသိုလ မဟုတ်လား...

ပြာသိုလဟာ ဝိညာဉ်တွေ ပျော်ပါးကျက်စားတဲ့လ... သူတို့လွတ်လပ်စွာ သွားလာတတ်တယ်...

ဒီလမှာ ကံနိမ့်တဲ့သူ ဒါမှမဟုတ် လိပ်ပြာလှတဲ့သူတွေဟာ ဝိညာဉ်တွေကို မြင်တွေ့ရတတ်တယ်”

အဘွားအိုရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မဟာ တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်နေရလို့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့စိတ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားရပြီး... နောက်ကျောမလှတဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးနဲ့ အနေကျသွားရတော့တယ်။

ဒီစကားကို အိမ်ရှင်အန်တီကြီးဆီကလည်း မကြာခဏ ကြားရတာမို့ ကျွန်မ စိတ်ချောက်ချားသွားရတာတော့ အမှန်ပဲ။

“အဘွား... အဲဒီလို ဝိညာဉ်တွေကို မြင်တွေ့ရတဲ့သူတွေဟာ ဘေးကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ တွေ့တတ်သလား”

ကျွန်မဟာ အဘွားအိုကို အခုမှ မြင်ဖူးပေမယ့် အားကိုးစိတ် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာမို့ မေးလိုက်မိတယ်။

အဘွားအိုက ကျွန်မကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်တယ်။

ကျွန်မ ဘာကို သိချင်တာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ အကဲခတ်စူးစမ်းနေပုံပဲ။

ခဏငြိမ်သက်နေပြီးမှ အဘွားအိုဟာ ကျွန်မရဲ့မေးခွန်းကို တွေးတွေးဆဆ ပြန်အဖြေပေးတယ်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွယ် ငါ့မြေးရဲ့ သူတို့တွေကို မြင်တွေ့ရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘေးကြမ္မာဆိုး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ချည်း အယူသည်းနေလို့လည်း မရဘူး...”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတို့တွေက ငါ့မြေးကို လိပ်ပြာလှလို့ ချစ်ပြီး လာအရောဝင်တာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တာပဲ”

“ရှင်...”

အဘွားအိုရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မဟာ သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။

အဘွားအိုက ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“နောက်တစ်ချက်က ငါ့မြေးဆီက အကူအညီတစ်ခုခု လိုချင်လို့ ချဉ်းကပ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

အဘွားအိုရဲ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်မဟာ လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုခု နင်လာသလို ခံစားရပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိတယ်။

အဘွားအိုက ကျွန်မမျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မကို ဂရုစိုက် ကြည့်နေတဲ့ အဘွားအိုရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရီဝေဆွေးနင့်လာသလိုပဲ။

“အ... အဘွားမှာ ငါ့မြေးအရွယ် မြေးမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ် သိလား၊ ငါ့မြေးကို မြင်တော့ အဘွားလေ အဘွားမြေးကို သိပ်သတိရတာပဲ”

အဘွားရဲ့အသံဟာ လှိုက်လှဲကြေကွဲနေရှာတယ်။

ကျွန်မ အဘွားကို ကြည့်ပြီး စာနာစိတ်နဲ့ သနားလာမိတယ်။

“အခု... အဘွားမြေးက ဘယ်မှာလဲဟင်...”

ကျွန်မ အဘွားကို သနားကြင်နာစွာ မေးလိုက်မိတယ်။

မေးမိပြီးမှ ကျွန်မ သိပ်မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

“အဘွား... အဘွားမြေးလေးကလား၊ အခု သူ... သူ မနီတော့ပါဘူးကွယ်”

“ရှင်...”

“သူ... သူ မနှစ်က ဒီလိုအချိန်မှာပဲ ဂျာနယ်ရောင်းရင်း အချိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်မိပြီးတော့ အ... အဘွားမြေးလေးလေ ဒီနေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး...”

“ဟင်...”

အဘွားရဲ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကျွန်မဟာ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့ရတယ်။

ဒီနေရာမှာ... ဒီနေရာမှာ...

စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်မနားထဲ ချောက်ချားစွာ ပဲ့တင်ထပ်
နေမိဆဲမှာပဲ. . .

အဘွားအိုဟာ အကြောတွေ ရှုံ့တွဲကြုံလို့နေတဲ့ လက်ကောက်
ဝတ်က နာရီအိုကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး. . .

“အို. . . အချိန်တောင်လင့်နေပါပကောလား၊ အဘွား သွားရ
တော့မယ်. . . အဘွား သွားရတော့မယ်၊ ဟိုမှာ အဘွားမြေးလေး စောင့်
နေတယ်၊ သွားတော့မယ်နော် ကလေးတို့ရေ”

ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှာတင်ပဲ အဘွားအိုဟာ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်မတို့ရှေ့မှာ ဂျာနယ်တွေရော စားပွဲရော မရှိတော့ဘူး။

အဖြစ်အပျက်ဟာ မြန်ဆန်လွန်းတဲ့အတွက် ကျွန်မနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်း
ဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြောင်အနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . .

ကျွန်မတို့နံဘေးကို ရုံးကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပြီး ရုံး
ဆင်းလာပုံပေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်စု ကားပေါ်က ဆင်း
လာခဲ့တယ်။

“ဟေ့. . . မြန်မြန်လျှောက်၊ ဒီနေရာက အရမ်းခြောက်တယ်”

“ဟင်. . . ဘာလဲ သရဲလား”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . မသိဘူးလား၊ မနှစ်က ဒီနေရာမှာ ဂျာနယ်
ရောင်းတဲ့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်လေ၊ ဘတ်စ်ကား တိုက်ပြီး ပွဲချင်းပြီး
သေတာ မကျွတ်သေးဘူးတဲ့”

“အံ့မယ်လေး. . . ကြက်သီးထလိုက်တာ၊ မြန်မြန်လျှောက်မှ”

အမျိုးသမီးတစ်စုရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မဟာ ချောက်ချားလွန်း
နဲ့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဆက်မနေရဲတော့ဘူး။

“ဟိုမှာ. . . ဟိုမှာ”

ရုတ်တရက် ဒိုင်းဒိုင်း အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပြီး လက်ညှိုး
ထိုးပြတော့ ကျွန်မ ကားလမ်းဟိုဘက်ကို ကြောက်လန့်တကြား လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“အား. . .”

ကြောက်စိတ်က ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဖြဲ့ခွဲလိုက်သလို
ပဲ။

ကျွန်မတို့ကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေတဲ့. . . မြေးအဘွား နှင့်
ယောက်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မနား တိုးကပ်ပြီး. . .

“ကြောက်တယ်. . . ဒိုင်းဒိုင်း ကြောက်တယ်၊ အဘွား. . .
အဘွားကြီးကို ဒိုင်းဒိုင်း ကြောက်တယ်၊ သူ. . . သူ. . . သရဲ”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီး သွေး
ရူးသွေးတန်းတွေ အော်ဟစ်နေတယ်။

ကျွန်မ ဒိုင်းဒိုင်းကို အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး. . .

“ဒိုင်းဒိုင်း ပြေးမယ်. . . ပြေး. . . ပြေး. . . နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့
အိမ်ကို အမြန်ရောက်အောင် ပြေးကြမယ်. . . လှည့်မကြည့်နဲ့”

ကျွန်မနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ အဲဒီဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ တင်
ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်လှည့်
မကြည့်စတမ်း ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးခဲ့မိတယ်။

တစ္ဆေအဘွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြော
မိတဲ့အဖြစ်ကို ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခန်း(၄)

အိပ်

မှာ လူက၊လေးယောက်ထဲပေမယ့် ဦးလေးကြီးနဲ့ အန်တီက အပြင်အသွားအလာများတော့ အဝတ်အစားလျှော်ရန် များပါတယ်။

အခုလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နောက်ဖေးဘုံဘိုင်မှာ အဝတ်ထိုင်လျှော်နေမိတယ်။

ရေချိုးခန်း ရှိပေမယ့် ကျွန်မက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ အဝတ်လျှော်ချင်လို့ အပြင်မှာပဲ လျှော်လေ့ရှိတယ်။

အပြင်မှာဆို အဝတ်လျှော်ပြီးရင် လှမ်းဖို့လည်း လွယ်ကူတယ်

လေ။

အဝတ်တွေအားလုံး လျှော်ဖွပ်ပြီးတော့ ဝါးလုံးတန်းမှာ လှန်းဖို့ အဝတ်လေ့ကြီး ကျွန်မ မယူလာခဲ့မိတယ်။

ပြီးတော့...

လျှော်ပြီးသားအဝတ်တွေကို ရေညှစ်ပြီး ဝါးလုံးတန်းမှာ လှန်းတယ်။ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် လှန်းပြီးလို့ အဝတ်တွေ ကုန်ခါနီးမှာ...

လှန်းထားတဲ့ တီရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဖယ်ပြီး ကျွန်မကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

ရဲရဲနီနေတဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့။

“အား...”

ကျွန်မ အော်ပြီး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးလာခဲ့မိတယ်။

“ဂျွတ်”

ခနဲ အဝတ်တန်း ကြိုးကျသံကြီး ကြားလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်မ လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘူး။

ကျွန်မ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တဲ့အထိ ကျွန်မရင်တွေဟာ တအားခုန်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်မ အကြောက်ပြေလိုပြေညား မီးပူတိုက်ပြီးသား အထည်တွေကို ဗီရိုထဲ ထည့်နေမိတယ်။

အဝတ်တစ်ထပ်ကို ထည့်ပြီးတော့ နောက်ထပ်ထည့်ဖို့ ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

နောက်ထပ် အဝတ်တစ်ထပ်ကို သယ်ပြီးတော့ ဗီရိုဆီ ကျွန်မ ပြန်လာတော့ ဗီရိုတံခါးကို ငိုက်လျက်သား တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

ပြောင်လက်နေတဲ့ ကျွန်းသားဗီရိုတံခါးပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ခုကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။

အနီရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ဘုရား...

ဘုရား...

ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်မအနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတာလား။

သူ ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ကြောက်စိတ်ဟာ ကျွန်မကိုယ်ကို အေးစက်တောင့်မတ်နေစေတော့တယ်။

ထိုစဉ်...

ဗီရိုတံခါးဟာ ရုတ်တရက် ဝန်းခနဲ ပွင့်လာခဲ့ပြီး...

အဝတ်ပုံထဲကနေ ဖြူစုတ်အေးစက်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ...

ကျွန်မဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး ကြောက်လွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမှုးမိုက်သွားရတဲ့အထိပဲ။

ကြောက်တဲ့ကြားထဲကပဲ ကျွန်မဟာ အေးစက်စက် လက်ကြီးထဲကပဲ ရအောင် ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။

သူက ဆွဲထားတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မကလည်း ဆောင့်ရုန်းလိုက်တဲ့ အချိန်နဲ့... ကျွန်မဟာ ကိုယ့်အားနဲ့ကိုယ် အချိန်လွန်ပြီး လဲကျသွားခဲ့ရတယ်။

“အား... အံ့မယ်လေး”

ကျွန်မက နာကျင်လွန်းလို့ ရှုံ့မဲ့ပြီး အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

အကျမတော်တော့ ကြမ်းပြင်နဲ့ ဆောင့်မိပြီး ကျွန်မဟာ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားရတော့တယ်။

ကျွန်မဆွဲရုန်းတဲ့အရှိန်နဲ့ ဗီရိုပေါ်က စက္ကူပုံးတွေဟာလည်း
တ ဝုန်းဝုန်း ပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်မခြေထောက်ပေါ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့ စာအိတ်အလွတ်တစ်အိတ်။

စာအိတ်ပေါ်က နာမည်ကို ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဖတ်
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဝတီ...

တဲ့...

"ဝတီ... ဝတီ"

ကျွန်မ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အဲဒီနာမည်ကို တဖဖွ ရွှေ့တ်လိုက်
မိတယ်။

ဝတီဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်မ
အပြင်းအထန် သိချင်လာမိတယ်။

ကျွန်မ စာအိတ်ကို ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ခြံပြင်ကို ထွက်ခဲ့
မိတယ်။

ဒီစာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ ဝတီဆိုတဲ့ နာမည်ပိုင်ရှင်ကို
ကျွန်မ သိချင်တယ်။ သူဟာ ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမေးရမလဲတွေးရင်း ကျွန်မ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့
တိုက်မိမလို့ ဖြစ်သွားရတယ်။

"ဟဲ့... ဟဲ့... ကလေးမ"

ကျွန်မနဲ့ တိုက်မိမလို့ ဖြစ်သွားရတဲ့တစ်ယောက်က မျက်စောင်း
ထိုးအိမ်က အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေတယ်။

"မင်းဘာဖြစ်လာတာလည်း ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့"

အမျိုးသမီးကြီး မေးတော့ ကျွန်မကို သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်

ထားတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမဟာ တစ်ချိန်လုံး လိုက်အနှောင့်အယှက်
ပေးနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြတိုင်တည်လိုက်ရမလား စိတ်ကူးလိုက်မိ
ပေမယ့်...

အန်တီ သိရင် ကိုယ့်အိမ်က ပြဿနာကို အပြင်ထုတ်တယ်
ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမှာစိုးတဲ့အတွက် မပြောဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သိပ်သိချင်တဲ့အရာကိုတော့ မအောင့်အည်း
နိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိတယ်။

"အန်တီ... ဝတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ အန်တီ သိသလားဟင်"

"ဝတီ ဟုတ်လား၊ မင်း သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာလား... ဒါဆို
တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ပြန်... ပြန်... မင်းအိမ်ထဲကို၊ မင်းထွက်
လာတာ ဒေါ်စန္ဒီတို့ သိရင် စိတ်ပူနေကြလိမ့်မယ်"

အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကျွန်မကို အိမ်ထဲပြန်ဖို့ ဖျောင်းဖျပြောဆို
ပါတယ်။ အိမ်မှာ အန်တီကြီးမရှိသဖြင့် တော်သေးသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တည်ငြိမ်
အောင် ထိန်းပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကနေ တိတ်တိတ်ကလေး
ချောင်းပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့မိတယ်။

"ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်လျက် ပေါင်းဖက်ခွင့်
မရနိုင်ဘူးဆိုရင်..."

ဦးလေးကြီးရဲ့အသံ။

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

"ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်လျက် ပေါင်းဖက်ခွင့်
မရနိုင်ဘူးဆိုရင်..."

ဟော...

နောက်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံလေးလေးကြီးက ဒိုင်းဒိုင်း...

အသံ။

ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားမိတယ်။

“တမလွန်ဘဝမှာ ဝိညာဉ်ချင်း ပေါင်းဆုံကြစို့ရဲ့”

“တမလွန်ဘဝမှာ ဝိညာဉ်ချင်း ပေါင်းဆုံကြစို့ရဲ့”

ကျွန်မ အခန်းထဲကို ခေါင်းလေး အသာကဲပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဦးလေးကြီးက ဟန်ပန်အမူအရာနဲ့ စကားပြောနေတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းကလည်း ဦးလေးကြီးရဲ့ဟန်ပန်အမူအရာအတိုင်း လိုက်လုပ်နေတယ်။

ကျွန်မ အသံထွက် မရယ်မိအောင် ပါးစပ်ကို အမြန်လက်အုပ်လိုက်ရတယ်။

ဦးလေးကြီးက ဇာတ်လမ်းရေးရင် ဟန်ပန်အမူအရာနဲ့ ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်ပြီးမှ ချရေးတတ်တယ်။

ကျွန်မ အသာခြေဖော့နင်းပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ဝင်ခဲ့မိတယ်။

အခန်းထဲ ရောက်တော့ စိတ်မောလူမောနဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သလို ခံစားရတာကြောင့် ကျွန်မ အိပ်ရာထဲ ပစ်လွှဲချလိုက်မိတယ်။

ဟင်...

ကျွန်မ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ဖုတ်ဖုတ် အရာတစ်ခု။
ဘာပါလိမ့်။

ကျွန်မ သတိထားပြီး အသာဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီ ကျွန်မခေါင်းအုံးအောက် ရောက်နေတဲ့ အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်မဟာ စဉ်းစားရ ခက်သွားခဲ့တယ်။

မှန်ဝိုင်းလေးတစ်ချပ်။

ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ဒီမှန် အရင်က ရှိမနေခဲ့ဖူးပါဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်ထဲကို ဘယ်သူက လာထည့်သွားရတာလဲ။

ကျွန်မ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ မှန်ဝိုင်းလေးကို ကြည့်နေမိတယ်။
မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတာက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာပေါ့။

ဒါပေမယ့်...

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့နောက်မှာ အရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ပထမတော့ မသဲကွဲခဲ့ပေမယ့်...

တစ်စထက်တစ်စ ခပ်ရဲရဲ အနီရောင်ဟာ ပီပြင်လှုပ်ရှားလာတဲ့ အခါမှာ...

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။
ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရပြီး

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုဟာ ကျွန်မကို လိပ်ပြာလွင့်သွားစေမတတ်ပဲ။
ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရတာ...

ထုပ်တန်းဆီကနေ ကြိုးတစ်ချောင်း တွဲလောင်းချပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ အသက်ပျောက်နေတဲ့ အလောင်းတစ်ခုပါ။

ဘယ်လောက် ကြောက်လန့်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ ဆိုတာ...။ ကျွန်မဟာ နေရာမှာတင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

အနီရောင်ရဲရဲ သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝဟာ ဘယ်အချိန်မှာမှား ပေါ်လာပြီး ခြောက်လှန့်မလဲ ဆိုတာ အမြဲလို တထိတ်ထိတ်နဲ့ သတိထားနေရတာမို့ ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေဟာ အမြဲတမ်း မွန်းကြပ်လေးလာနေရတယ်။

အခုတလော ဟိမ်မှာ ဦးလေးကြီးရော အန်တီရော ခိုင်းခိုင်းရော အမြဲလို ရှိနေတတ်တာမို့ မကောင်းဆိုးဝါးမဟာ ငြိမ်သက်နေပြန်ပါတယ်။

ဦးလေးကြီး လက်ဖက်ရည် သောက်နေချိန်မို့ ကျွန်မဟာ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့စတူဒီယိုအခန်းထဲ ဝင်ရှင်းပေးဖြစ်တယ်။

အတိုအစတွေကို တံမြက်စည်းနဲ့ လှဲ့ ဂေါ်ပြားနဲ့ ကျွန်းပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ရတယ်။

အမှိုက်လုံပြီးတော့ ရှုပ်ပွ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ဆေးဘူးတွေကို အဖုံးအုပ်တန်အုပ်ပြီး နေရာတကျ ပြန်စီပေးနေဆဲမှာ...

“ဆော့မယ်... ခိုင်းခိုင်း ဆော့မယ်”

ခိုင်းခိုင်းဟာ ကျွန်မကို ရှုပ်ဖို့ ရောက်လာတော့တယ်။

“ခိုင်းခိုင်းနော်... ခဏနေဦး၊ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား အလုပ်လုပ်နေတယ်လေ”

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို မျက်စောင်းခဲပြီး ဆူလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် ခိုင်းခိုင်းကတော့ မရပါဘူး။

ကျွန်မ စိထားတဲ့ဆေးဘူးတွေကို ပြန်ဖွပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် အနီရောင်ဆေးဘူးကို ဖွင့်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး စဆော့ပါတော့တယ်။

အနီရောင်ဆေးဘူးထဲကို လက်ညှိုးနှစ်ထည့်ပြီး သူ့လက်ညှိုးမှာပေတဲ့ ဆေးနီတွေကို ကျွန်မ ပါးပြင်မှာ သုတ်ပါတယ်။

“ဟာ... ခိုင်းခိုင်း ကြည့်စမ်း၊ အတော်ဆိုးတာပဲ၊ ဆေးနဲ့ သုတ်ရသလား၊ ဘယ်လိုပြန်ဖျက်ရမှာလဲ”

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို စိတ်ဆိုးသွားပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ် အော်လိုက်မိတယ်။

ခိုင်းခိုင်းကတော့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတာကိုလည်း မမူပါဘူး။

“သုတ်မယ်... ခိုင်းခိုင်း ဆေးနဲ့ သုတ်မယ်၊ ဟီး... ဟီး... သုတ်မယ်”

ကျွန်မပါးမှာ ဆေးအနီတွေ ပေသွားတာကို ကြည့်ပြီး သဘောတကျနဲ့ တဟီးဟီး ရယ်နေတယ်။

ကျွန်မဟာ ခိုင်းခိုင်းကို စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပါပဲ။

သူ ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်တာကို တွေ့လိုက်ရရင် စိတ်ဆိုးပြေသွားရတာပါပဲ။

“ဟင်းနော်... ခိုင်းခိုင်း”

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို မျက်စောင်းဝင့်လိုက်မိတယ်။

ခိုင်းခိုင်းဟာ ဆေးဘူးထဲကို လက်ထပ်နှစ်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို

သုတ်ပြန်ပါတယ်။

“ဟာကွာ... ခိုင်းခိုင်း လွန်ပြီကွာ”

“လွန်တယ်... ခိုင်းခိုင်း လွန်တယ်... ဟီး... ဟီး”

ခိုင်းခိုင်းဟာ ကျွန်မစကားအတိုင်း လိုက်ပြောပြီး ကျွန်မ မျက်နှာအနံ့ကို ဆေးနဲ့ သုတ်ပါတော့တယ်။

“ခိုင်းခိုင်း မလုပ်နဲ့ကွာ... မလုပ်နဲ့”

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ တားမရတော့၊ ခိုင်းခိုင်းလက်ကိုသာ အတင်း ရှောင်နေမိတယ်။

ခိုင်းခိုင်းဟာ ကျွန်မ မရှောင်နိုင်အောင် ကျွန်မလက်ကို အတင်းချုပ်ထားပါတော့တယ်။

မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မနဲ့ ခိုင်းခိုင်း မျက်နှာချင်း နီးကပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ခိုင်းခိုင်းရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ဖျတ်ခနဲ အရောင်ပြောင်းသွားတာ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ခိုင်းခိုင်းကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

သူဟာ ကျပ်မပြည့်တဲ့သူတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့်လည်း..

အရွယ်ရောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

သူနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ဦးနှောက်က အချက်ပေးတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို အာရုံပြောင်းဖို့ ကြိုးစားရတော့တယ်။

“ခိုင်းခိုင်း တူတူပုန်းတမ်း ကစားမလား၊ တူတူပုန်းကြမယ်လေ”

ခိုင်းခိုင်းဟာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေတယ်။

ပြီးတော့ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်သွားပြီး ကျွန်မကို အသံလေးလေးကြီးနဲ့ ပီပီသသကြီး ခေါ်ချလိုက်တယ်။

“ဝတီ”

ဘုရားရေး...။

ခိုင်းခိုင်း ခေါ်လိုက်တာ ကျွန်မနာမည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

ကျွန်မ အရမ်းကို ပြင်းပြင်းပြပြ သိချင်နေတဲ့ စာအိတ်ပေါ်က နာမည်။

ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်မမျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရတယ်။

“ခိုင်းခိုင်း... ဝတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းကို တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေတဲ့ ခိုင်းခိုင်း ဆီက အဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နားထောင်နေမိတယ်။

အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခိုင်းခိုင်းဟာ တဟီးဟီး ထရယ်တယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဝတီက မင်းလေ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းက ဝတီလေ”

ခိုင်းခိုင်းရဲ့အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်မဟာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားရတယ်။

ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ခါယမ်းပြီး...

“ဟင့်အင်း... ငါက ဝတီမဟုတ်ဘူး၊ ငါက မြူမြူပါ၊ ငါ ဝဇီ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... မင်းက မြူမြူမဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်းခိုင်း သိတယ် မင်းက ဝတီ၊ ခိုင်းခိုင်း သိတယ်”

ဒိုင်းဒိုင်းကလည်း ကျွန်မပုံစံအတိုင်း ခေါင်းကို အဆက်မပြတ်
ခါယမ်းပြီး အတင်းပြန်ငြင်းတယ်။

ကျွန်မနဲ့ဒိုင်းဒိုင်း နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆူညံပွက်လော့ရိုက်
သွားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပြတင်းမှန်ရဲ့အပြင်ဖက်မှ အရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ
ပြေးသွားတာ ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်တယ်။

ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်မတို့ကို ချောင်းနေတာ ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်မဟာ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်း အိမ်ပြင်ကို
ပြေးထွက်လိုက်မိတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက် ခြံအပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။

သေချာတယ်။

ကျွန်မတို့ကို လာချောင်းတာ အဲဒီမိန်းမပဲ။

အဲဒီမိန်းမဟာ ကျွန်မတို့ခြံထဲက ပြေးထွက်ပြီး ခြေရင်းခြံထဲ
ဝင်ပြေးတယ်။

ကျွန်မလည်း သူများခြံတွေဘာတွေ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
အတင်းပြေးဝင်လိုက်မိတယ်။

နောက်ဆုံး တောသူတောင်သားမို့ အပြေးသန်တဲ့ကျွန်မက
အဲဒီမိန်းမကို သူ့ခြံနောက်ဘက် ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ မိသွားခဲ့
တယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အရမ်းကို မောဟိုက်နေကြတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီမိန်းမ ထပ်ပြီးထွက်မပြေးနိုင်အောင် သူ့လက်ကို
တင်းတင်းဖမ်းဆွဲ ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။

“နင့် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို လာချောင်းတာလဲ ပြော”

မောလွန်းလို့ ကျွန်မအသံတွေဟာ တုန်နေတယ်။

သူ ကျွန်မကို မောကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေက အရမ်းကို ကြောက်
လန့်နေပုံပါပဲ။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ကြောက်လန့်နေရတာလဲ။

အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။

သူဟာ ကျွန်မကို မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲထားရင်းက တိုးတိုးကလေး
ပြန်ပြောတယ်။

“ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်နော်”

သူဟာ ကျွန်မနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမှာပါ။

ကျွန်မ သူ့ကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိတယ်။

“ကောင်းပြီလေ... နင့် ထွက်မပြေးရတော့ဘူးနော်၊ ကတိ
ပေးလား”

“ပေးပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

သူနဲ့ကျွန်မ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ သက်သက်သာသာ
ထိုင်ပြီး စကားပြောဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

သူက အရင် စကားစတာပါ... .

“နင့် ဘယ်သူလဲ”

“ငါနာမည် မြူမြူ”

“ဒေါ်စန္ဒီတို့အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့ နင့်ရော”

“ငါနာမည်က ဖြူစင်ပါ၊ ငါက ဒီအိမ်မှာ နေတာ”

“နေပါဦး... နင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို လာချောင်းတာလဲ
အဲဒါ အရင်ပြော”

ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အသံမာမာနဲ့ မေးလိုက်မိတော့တယ်။

အဲ့ဒီတော့မှ သူ ကျွန်မဘက်ကို လှည့်လာပြီး ကျွန်မ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကို မရဲတရဲ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“နင်. . နင်. . ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ရဲ့အင်္ကျီ ဝတ်ထားတာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မဟာ အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားရတော့တယ်။

သူ့စကားထဲက ဝတ်ဆိုးတဲ့နာမည် ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မဟာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။

ကျွန်မ. . ကျွန်မ. . ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီဟာ ဝတ်ဆိုးတဲ့ ကျွန်မသိပ်သိချင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့အင်္ကျီတဲ့။

ကျွန်မ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားရတယ်။

“ကျွန်. . . ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါ ကျွန်မအိပ်တဲ့ခုတင်အောက်က တွေ့လို့ ထုတ်ဝတ်ထားတာ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့အင်္ကျီမှန်း မသိဘူး”

ကျွန်မ ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းလိုက်မိတယ်။

ဖြူစင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက အဲ့ဒီတော့မှ အင်္ကျီကိုတစ်လှည့် ကျွန်မမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့. . .

“ဒါ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့က ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီပဲ. . သူ သေသွားပြီထင်တယ်”

“ဘာ. . .”

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရတယ်။

ကျွန်မ. . ကျွန်မ. . လူသေတစ်ယောက်ရဲ့အင်္ကျီကို ဝတ်ထားမိပါလား။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ယားကောင်တွေ တက်လာသလို တရွရွနဲ့ မသတိစရာ ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ခံစားနေမိတယ်။

“ဒါ ငါ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့အင်္ကျီလေးလေ”

ဖြူစင်က အင်္ကျီလေးကို မထိရဲထိရဲ လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြပြီး ဆက်ပြောနေတယ်။

“ဒီအင်္ကျီကို နင်ဝတ်ထားတာ တွေ့တွေ့နေရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ သူ ကိုယ်ထင်လာပြတယ်ပဲ ထင်တာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ကို လာချောင်းမိတာ၊ ဒီအင်္ကျီလေး ဝတ်ထားတော့ နင် သူနဲ့ အရမ်းတူတာပဲ၊ ငါ့ရှေ့ကို သူ ပြန်ရောက်လာသလိုပဲ”

ဖြူစင်ဟာ ပြောရင်းက မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။

ကျွန်မကတော့ လူသေတစ်ယောက် ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီကိုရော လူသေတစ်ယောက်နဲ့ ဆင်တူနေတဲ့အဖြစ်ကိုရော. . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသတိသလို ဖြစ်နေမိတယ်။

“ဝတ်ဆိုးတာ ဘယ်သူလဲ ဖြူစင်”

ကျွန်မ သိပ်သိချင်နေတဲ့အရာကို ဖြူစင်ကို မေးလိုက်မိတယ်။

“ဝတ်ဆိုးတာ နင့်လိုမျိုးပဲလေ၊ ဒေါ်စန္ဒီတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်သွားတာ”

ဖြူစင်က စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ဖြေတယ်။

ဖြူစင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ။

“သူက ဘယ်တုန်းက သေသွားတာလဲ”

ကျွန်မ သိချင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ဖြူစင်ကို ဆက်မေးမိတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဖြူစင် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွားတယ်။

ရှေ့ကြည့်နောက်ကြည့်နဲ့. . .

“အဲ. . . အဲ့ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေ၊ ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရတယ်။
 ဖြူစင် စကားပြောတာ ရှေ့နောက် မညီဘူးလေ။
 “နင်ပဲ ခုနက ပြောတော့ ဒီအကျိုးကို သူမသေခင်... နောက်
 ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့က ဝတ်ထားတာဆို”
 “ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. မသိဘူး၊ နင်.. နင် ဒီအကြောင်း
 တွေ ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့နော်၊ နင့်အိမ်ရှင် ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်စန္ဒီက သိပ်ဆိုး
 တာ၊ ငါ့ကို လာသတ်လိမ့်မယ်၊ သွား.. သွား.. နင်ပြန်တော့၊ နင် ငါ
 နဲ့ စကားပြောတာ တွေ့သွားရင် နင်ရောငါရော အသတ်ခံရလိမ့်မယ်
 .. သွားတော့”
 ဖြူစင်ဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်မကို အတင်းနှင်ထုတ်တော့
 တယ်။

ကျွန်မ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေမိဆဲမှာ သူပဲ အိမ်ထဲ အရင်
 ပြေးဝင်သွားပြီးတော့ နောက်ဖေးတံခါးကို ‘ဂျိမ်း’ခနဲ အသံမြည်အောင်
 ပိတ်လိုက်တော့တယ်။
 ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့မိတယ်။
 ဖြူစင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ ကျွန်မစိတ်ကို အတော်လေး
 ရှုပ်ထွေးစေတယ်။
 စဉ်းစားလို့လည်း မရနိုင်အောင်ပဲ။
 ဝတီဆိုတဲ့နာမည်တစ်ခုဟာ ကျွန်မကို အတော်လေး လွှမ်းမိုး
 ထားတော့တယ်။

မဟာ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်
 ခဲ့ရင် မနေတတ်သူဖြစ်တာမို့ ဝတီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့အကြောင်းကို သိရ
 အောင် စုံစမ်းဖို့ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိတယ်။
 သိလည်း သိသင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်သွားတဲ့သူ
 မဟုတ်လား။ ကျွန်မကလည်း ဒီအိမ်မှာ လက်ရှိ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ
 မို့လို့ သူ့အကြောင်းကို သိကို သိထားသင့်တယ်လေ။
 ပြီးတော့.. ဖြူစင်ပြောတော့ ကျွန်မအိမ်ရှင် ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်
 စန္ဒီဟာ အရမ်းကို ဆိုးသတဲ့။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အရာအားလုံးဟာ ဆက်စပ်
 နေသလို ရှုပ်ထွေးလေးလံနေတယ်။
 နောက်ဆုံး...
 ကျွန်မဟာ ဒီကိစ္စကို အန်တီကြီးကို ဖွင့်မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 တော့တယ်။

ကျွန်မ အိမ်ကို ပို့မယ့်စာကို ကိုင်ပြီး အန်တီကြီးဆီ လာခဲ့တယ်။
 အန်တီကြီးက စက်ချုပ်နေတာမို့ ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ဘူး။
 ကျွန်မ အန်တီကြီးအနားမှာ ခုံတစ်လုံး ဆွဲပြီး ဝင်ထိုင်ရင်း
 ဘယ်ကဘယ်လို စကားစရာမလဲမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာပဲ...

အရပ်လေးတွေ ဆက်နေတဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မကို မော့ကြည့်
 ပြီး...

“ဝတီ... ဟီး... ဟီး... ဝတီ”
 လို့ ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်တယ်။
 အန်တီကြီး တစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွားတာ ကျွန်မ သတိ
 ထားလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီကြီးဟာ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို
 ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ဟန်ဆောင်ပြီး နေတယ်။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ စကားစရာမရှိဘဲ အဆင်ပြေသွားခဲ့ပါပြီ။
 “အန်တီ... ဝတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”
 ကျွန်မ မသိလိုက် မသိဖာသာပဲ ပါးနပ်စွာ မေးလိုက်တယ်။
 အန်တီကြီးဟာ စက်ချုပ်နေရာက လက်စသတ်ပြီး ကျွန်မကို
 လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဝတီဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က တို့အိမ်မှာ အလုပ်
 လုပ်သွားတာလေ၊ မင်းအရွယ်ပဲ၊ မင်းလိုပဲ... ရုပ်ကလေးကလဲ လှ
 တယ်၊ စိတ်သဘောလည်း ဖြူစင်တယ်၊ အရမ်းလည်း လိမ္မာတယ်”

အန်တီကြီးဟာ စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြတော့... ကျွန်မ အား
 တက်သွားရတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိတယ်။

“ဒိုင်းဒိုင်းက မင်ကို ခင်သလိုပဲ သူ့ကိုလည်း သိပ်ခင်တာ”
 “ဒိုင်းဒိုင်း ဝတီကို ချစ်တယ်၊ ဒိုင်းဒိုင်း ဝတီကို ချစ်တယ်”
 ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မအနား လာထိုင်ပြီး ဝင်ပြောတော့ ကျွန်မ
 ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲ

ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

“သူ... သူ... အခု ပြန်သွားတာလား၊ အန်တီ သူ အခု ဘယ်
 ကို ပြန်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်မ အန်တီပြောနေတာကို ဆုံးအောင် စောင့်နားမထောင်
 နိုင်တော့ဘဲ မအောင်အည်းနိုင်စွာ ဖြတ်မေးလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မမေးခွန်းကြောင့် အန်တီမျက်နှာဟာ မဆိုစလောက်
 ပျက်သွားခဲ့တယ်။

“သူနေတာ မင်းတို့ ရွာနားမှာပဲ၊ ငါလည်း အသေအချာတော့
 မသိဘူး...”

အင်း... ဒါနဲ့ ခုနစကား ဆက်ပြောရရင် သူဟာ တစ်ချိန်လုံး
 လိမ်လိမ်မာမာ နေခဲ့ရဲ့သားနဲ့ မနှစ်က ဒီအချိန်လောက်မှာ ရုတ်တရက်
 ပျောက်သွားခဲ့တယ်”

ပျောက်သွားခဲ့တယ်။
 အန်တီစကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်
 ဖြူစင်ပြောတော့ သူဟာ သေသွားခဲ့သလိုလိုပဲ။

ဘယ်သူ့စကားဟာ အမှန်လဲ။
 “ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပျောက်သွားခဲ့တာ၊ ငါတို့လည်း စိတ်
 လွန်းလို့ ရဲတိုင်ခဲ့တယ် စုံစမ်းခဲ့တယ်...”

ဝတီဟာ သူ့အိမ်ကိုလည်း ပြန်မရောက်ခဲ့ဘူး၊ သူ ဘယ်က
 ထွက်သွားလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ငါထင်တာကတော့...

အန်တီကြီးက စကားကို ချက်ချင်းမဆက်ဘူး။
 ကျွန်မ အသက်အောင်ပြီး စောင့်နားထောင်နေမိတယ်။

“ငါထင်တာကတော့ သူ ချစ်သူရပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ် ထင်
 တာပဲ”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်သွားရတယ်။

အန်တီကြီးဟာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားသလိုပဲ။

“ကဲ... ကဲ... ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်တော့၊ မရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း သိချင်မနေနဲ့တော့၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး... ”

အေး... မင်းအတွက် အရေးကြီးတာက မင်း သူ့လို မဖြစ်စေနဲ့၊ အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသားလုပ်၊ ငါတို့က မိသားစုလို ထားတဲ့အတွက် မိသားစုလိုနေ... ”

ပြီးတော့ ဒိုင်းဒိုင်းအပေါ် ကောင်းပေးပါ၊ ဒါဆိုရင် ရပြီ၊ ငါတို့သားအပေါ် ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါတို့ ကျေနပ်တယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... သွားအိပ်တော့”

ကျွန်မဟာ အန်တီကြီး ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ကျေနပ်မှု မရသေးပေမယ့် စိတ်လျော့လိုက်ရတော့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... သမီး အန်တီတို့ စိတ်တိုင်းကျအောင် ကြိုးစားနေပါမယ်၊ ဟိုလေ... ဒီစာကို အိမ်ကို ပို့ချင်လို့”

အန်တီကြီးက ကျွန်မလက်ထဲက စာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ... မနက်ဖြန်ကျရင် အပြင်ထွက်ရင်း စာဝင်စာညှိပေးမယ်လေ၊ အိပ်တော့... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်မ အန်တီကြီးကို ရိုရိုသေသေ ခေါင်းညွှတ်ပြပြီး အသာလှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းကတော့ ကျွန်မကို...

“ဝတီ... ဝတီ”

လို့ တကြော်ကြော် ခေါ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ပြ

သနာတစ်ခုကို ရေဆုံးရေဖျား မသိရမချင်း စိတ်ကျေနပ်တတ်လေ့ မရှိတဲ့ ကျွန်မဟာ ဦးလေးကြီးနဲ့ အန်တီတို့ အပြင်ထွက်သွားကြချိန်မှာ ဖြူစင်ကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်။

“နင် ဝတီအကြောင်း နင့်အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်ပြီးလား”

ဖြူစင်ကလည်း ကျွန်မကို စိတ်ဝင်တစား မေးတယ်။

ကျွန်မက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ချစ်သူနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ် ထင်တယ်လို့ပဲ ပြောတယ်”

အဲ့ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဖြူစင်က...

“ကျွတ်...”

ခနဲ စုတ်သပ်တယ်။

“မဖြစ်နိုင်တာ... ငါတော့ အဲ့ဒီမိန်းမကြီးစကားကို မယုံဘူး ဝတီဟာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မှ မထွက်ရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ချစ်သူရှိနိုင်

မှာလဲ...

သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းဆိုလို့တောင် ငါတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ၊ သူ့အကြောင်း ငါအသိဆုံးပေါ့...

ရည်းစားသနားကိစ္စတွေလည်း သူ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သူက သိပ်လိမ္မာတာ၊ သူ့အဖေကြီးက ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ သူ ဒီကနေ ဆေးကုဖို့ ငွေပို့ပေးနေတာ

“ဟင်...”

ကျွန်မ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတယ်။

ဝတီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝအနေအထားက ဆင်တူနေပါလား။

ကျွန်မကလည်း နေထိုင်မကောင်းရှာတဲ့ မောင်လေးအတွက် ဆေးကုဖို့ငွေကို ပို့ပေးဖို့ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်နေတာလေ။

“ငါတော့ နင့်အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး ပြောတာ မယုံဘူး၊ ဝတီကို သူတို့...”

ဖြူစင်ဟာ စကားပြောနေရင်းက ချက်ချင်း စကားရပ်သွားတယ်။

“ဟိုမှာ နင့်အိမ်ရှင်တွေ ပြန်လာပြီ၊ နင် အမြန်ပြန်တော့၊ ငါနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ပြန်မသိစေနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ နင်လည်း သတိထား ပြီး ပါးပါးနပ်နပ်နေ... သိလား”

“အေးပါ... အေးပါ”

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ အိမ်က ကားဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အန်တီတို့ ပြန်လာကြပြီ။ ကျွန်မနဲ့ ဖြူစင် စကားပြောနေတာကို တွေ့သွားပြီလား မသိဘူး။

ကျွန်မအိမ်ကို နောက်ဖေးပေါက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြန်ဝင်

ပြေးခဲ့ရတယ်။

ကံကောင်းထောက်မလို့...

ကျွန်မ ဖြူစင်ဆီ ခိုးသွားတာ အန်တီကြီးတို့ မရိပ်မိခဲ့ကြဘူး၊

ကျွန်မ နောက်ဖေးမှာ တံမြက်စည်း လှည်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟန်မပျက်အောင် ကြိုးစားနေလိုက်ရတယ်။

အခန်း (၅)

“အား...ဟား...ဟား... အိုး... အား...ဟား”

စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ငိုသံကြီးကြောင့် ကျွန်မဟာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောနေရာကနေ အိမ်ရှေ့ဆီ အမြန် ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ သူ့မျက်နှာသူ လက်နဲ့ အုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေတယ်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို လူးလို့မ့်ငိုကြွေးနေတဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်။ အမြဲရယ်မောပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းကို ခုလို ရှိုက်ကြီး

တင် ငိုကြွေးနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဆိုပြီး အရမ်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတယ်။

“အန်တီ... ခိုင်းခိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

ကျွန်မ အန်တီကြီးနား ကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်မိ
တယ်။

“မှန်ထဲမှာ သူ့ရုပ်သူ မြင်လိုက်ရလို့လေ”

အန်တီကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကွဲအက်နေတဲ့ မှန်ပိုင်းလေး

တစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး စိတ်မကောင်းသံနဲ့ ပြောပြတယ်။

ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားရတယ်။

အဲ့ဒါ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ (သူ့အလိုအလျောက်)ရောက်နေတဲ့

မှန်ပိုင်းလေးပါ။

ခိုင်းခိုင်းဟာ အဲ့ဒီမှန်ပိုင်းလေးကို ဘယ်လိုများ တွေ့သွားခဲ့တာ

ပါလိမ့်။

“ခိုင်းခိုင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက မှန်ကြည့်မိရင် ရုပ်ဆိုးလွန်း

တဲ့ သူ့မျက်နှာကို ဝမ်းနည်း စိတ်ဆိုးတတ်တယ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မှန်လုံးဝမထားတာ၊ အခု ဒီမှန်ကို

ဘယ်လိုတွေ့သွားတာလဲ မသိဘူး”

အန်တီက ကျွန်မကို ခပ်တိုးတိုး ရှင်းပြပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

လူးလှိမ့်နေတဲ့ ခိုင်းခိုင်းဆီ သွားပြီးပွေ့ဖက်ချော့တယ်။

“ခိုင်းခိုင်း မငိုရဘူးလေ သားလေးရယ်၊ မေမေ ရှိတယ်လေ

နော်၊ တော်ပြီလေ မငိုနဲ့တော့နော်”

“ခိုင်းခိုင်း ရုပ်ဆိုးတယ်... အီးဟီး၊ ခိုင်းခိုင်း ရုပ်ဆိုးတယ်”

ခိုင်းခိုင်းဟာ သူ့မျက်နှာသူ အုပ်ပြီး ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောပြီး

ငိုပြန်တယ်။

ခိုင်းခိုင်းရဲ့ ရိုးစင်းလှတဲ့ ပြောပုံကလေးကြောင့် ကျွန်မဟာ

မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာမိတဲ့အထိ ရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားရတယ်။

သနားစရာ ခိုင်းခိုင်း။

ဘာလို့များ ဒီလောက်ကံဆိုးရတာလဲကွယ်။

ကျွန်မဟာ ခိုင်းခိုင်းနား ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်မိပြီး ပခုံးလေး

ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လို့ ချောလိုက်မိတယ်။

“အဲ့ဒီမှန်က မမှန်ပါဘူး ခိုင်းခိုင်းရဲ့၊ တကယ်တော့ ခိုင်းခိုင်းက

လှတယ် သိလား၊ အဲ့ဒီမှန်ကြီးက စုတ်နေလို့”

ကျွန်မစကားကြားတော့ ခိုင်းခိုင်းဟာ အငိုရပ်ပြီး ကျွန်မကို

မော့ကြည့်တယ်။

“ခိုင်းခိုင်း လှတယ်ဟုတ်လား၊ ခိုင်းခိုင်း လှတယ်ဟုတ်လား”

“လှတာပေါ့ ခိုင်းခိုင်းရဲ့၊ ခိုင်းခိုင်းက သိပ်လှတာပေါ့၊ ပြီးတော့

ခိုင်းခိုင်းက သိပ်ချစ်စရာလည်း ကောင်းတာ”

တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ခိုင်းခိုင်း အငိုတိတ်အောင် ချောမော့

လိုက်မိတာပါ။

ဒါပေမယ့် ပြောမိပြီးတော့မှ ကျွန်မစကား မှားသွားမှန်း သိ

လိုက်ရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မစကားကြောင့် ခိုင်းခိုင်းရဲ့ မျက်

ရည်စတွေ ခိုတွဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ရွန်းစို

တောက်လက်သွားလို့ပါပဲ။

“ခိုင်းခိုင်းကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဟီး... ဟီး... ခိုင်းခိုင်းကို

ချစ်တယ်ဟုတ်လား”

ခိုင်းခိုင်းစကားကြောင့် ကျွန်မဦးနှောက်ထဲ အချက်ပေး ခေါင်း

လောင်းသံတွေ မြည်ဟည်းသွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ တံတွေးတစ်ချက် မျှချလိုက်မိပြီး ကမန်းကတန်း စကား

ပြင်လိုက်ရတယ်။

“ဟိုလေ... ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့မြူက မောင်နှမတွေပဲ၊ မောင်နှမတွေ
လို ချစ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့”

ကျွန်မမျက်နှာပျက်သွားမိတယ် ထင်ပါရဲ့။

အန်တီကြီးက ကျွန်မကို အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး
ကြည့်တယ်။ ကျွန်မဟာ သူတို့သားအမိကြားမှာ စိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ်လာ
မိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကံကောင်းချင်တော့ အဲ့ဒီအခြေအနေမှာ
ဦးလေးကြီးက စာတစ်စောင် ကိုင်ပြီး ကျွန်မဆီ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“မြူမြူ မင်းဆီ စာလာတယ်”

ကျွန်မဟာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရတဲ့ အခြေအနေက လွတ်
မြောက်ခွင့် ရသွားတယ်။

စာကို ချက်ချင်းပဲ ဝမ်းသာအားရ ဖောက်ဖတ်လိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့်...

စာကို ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဝမ်းမသာ
နိုင်တော့ပါဘူး။

မောင်လေးအခြေအနေက အရမ်းကို ဆိုးနေပြီတဲ့။

ငွေအမြန်ဆုံး ထပ်ပို့ဖို့အကြောင်း ရေးထားတာပါ။

စာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်သွားရတယ်။

ကျွန်မလက်ထဲမှာ ငွေဘယ်လိုလုပ် ရှိနေမှာလဲ။

ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ သိပ်မှမကြာသေးဘဲ။

ဒါတောင် အရင်တစ်ပတ်ငါမှ အန်တီကြီး တစ်လစာ ငွေကြို
ထုတ်ပေးထားသေးတာ။ ဆေးတွေဝယ်ရတာ များလို့ထင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ အန်တီကြီးပဲ
ရှိတော့ ကျွန်မဟာ မရဲတရဲနဲ့ အန်တီကြီးနား စာကိုင်ပြီး သွားမိတယ်။

“မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ကလေးမ”

အန်တီကြီးက ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး အရင်မေး
တယ်။ ကျွန်မ အန်တီကြီးကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး...

“ဟို... ဟိုလေ... ကျွန်မမောင်လေး အခြေအနေ အတော့်ကို
ဆိုးနေလို့၊ အဲ့... အဲ့ဒါ... ဟို... ငွေလို”

“ဘာ...”

ကျွန်မ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အန်တီကြီးက အသံအကျယ်ကြီးနဲ့
ထအော်လိုက်တော့ ကျွန်မ လန့်ဖျပ်သွားရတယ်။

“ဘာလဲ... မင်း ငွေတောင်းဦးမလို့လား၊ ဟိုအပတ်ကမှ မင်း
ကို ငွေကြိုထုတ်ပေးထားတယ်လေ၊ မင်း အရမ်းကို တရားလွန်လာပြီ
ကလေးမ...”

မင်းတို့တွေက တစ်ယောက်လာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အမြဲ
ငွေလိုနေတာပဲ၊ ငါတို့က မင်းတောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးရတော့မှာလား...

ငွေတော့ ထပ်ထုတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် မင်း
ပြန်ချင်ပြန်နိုင်တယ် ကလေးမ၊ ခုချက်ချင်း ပြန်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်
တယ်... ငါ ပွဲစားမအိကို ခုချက်ချင်း အကြောင်းကြားပြီး မင်းကို ပြန်ပို့
ပေးမယ်... သွား... မင်းအထုပ်ပြင်တော့”

အန်တီကြီးဟာ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အော်ဟစ် နှင်
ထုတ်နေပါတော့တယ်။

ကျွန်မ အရမ်းကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပြီး အားလည်း
ငယ်သွားရပါတယ်။

ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ပြန်လို့မဖြစ်ပါဘူး။

ရွာမှာ ကျွန်မ ဒီလောက်လစာကို ဘယ်လိုမှ မရှာဖွေနိုင်ဘူး။
ကျွန်မ မောင်လေး အသက်ဆက်နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ်
ဆက်လုပ်မှကို ဖြစ်မှာပါ။

ကျွန်မ ချက်ချင်း အန်တီကြီးကို ခူးထောက် လက်အုပ်ချီပြီး

ဗျာဗျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်မိတယ်။

“ကျွန် . . ကျွန်မ ငွေကြိုမတောင်းတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ရွာပြန်မပို့ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါရစေ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကျွန်မကို ဒီမှာပဲ ဆက်နေခွင့်ပေးပါ”

ကျွန်မ အန်တီကြီးကို ခြေသလုံး ဖက်မတတ် တောင်းပန်လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်မ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိပါတယ်။
ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရွာပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။
မောင်လေးကို ဆေးကုနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေမှ ဖြစ်မှာပါ။
အန်တီကြီးက အတင်းနှင်ထုတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မဟာ ဒီမှာ ကုတ်ကပ်ဖက်တွယ်ပြီး နေရဦးမှာပါ။

ကျွန်မ အတင်းတောင်းပန်တော့မှ အန်တီကြီးဟာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မကို စကားမပြောချင်တော့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျောခိုင်းနေပါတယ်။

ကျွန်မစိတ်တွေ လေးလံလွန်းလို့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချလိုက်မိတော့တယ်။

ကျွန်မဘဝ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမှာလဲ။
ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာကရော။
ဘာကိုမှ ကျွန်မဟာ ကြိုတင်မသိမြင်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အရမ်းကို လေးလံမွန်းကြပ်နေမိပါတယ်။

နဲ့ လမ်းထဲမှာ အသုဘတစ်ခု ရှိလို့ အသုဘ ပို့ဖို့ အန်တီကြီး အပြင်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မလည်း မယောင်မလည်နဲ့ ဖြူစင်နဲ့ တွေ့ချောင်းနေမိတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လူရိပ်လူခြေ ကြည့်နေမိတုန်း ဖြုန်းဆို အရမ်းကို ထူးဆန်းတဲ့အရာတစ်ခုဟာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်။

နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ရွက်ဆုတ်ပြကွဒိန်ဟာ ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သလို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကြွပ်ပြင်ပေါ် ကျလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ အံ့သြလွန်းလို့ ပြကွဒိန်ကို ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေတယ်။

ပြကွဒိန်စာရွက်တွေဟာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လွင့်ကျလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး (၈)ရက်နေ့အရောက်မှာတော့ ထူးဆန်းစွာ ရပ်တန့်သွားခဲ့

တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အံ့သြထူးဆန်းလွန်းလို့ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး။
တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းရှိရမယ်။
ကျွန်မခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပြီး လက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိမ်ပြင်ပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ဖြူစင်ကို သူ့ခြံရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရပ်စောင့်နေတာ အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဖြူစင်ဟာ ကျွန်မကို တွေ့သွားတော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။
“ဟေ့... မြူမြူ နင် သင်းသင်းအသုဘ လိုက်မပို့ဘူးလား၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမလို့”

ကျွန်မ ဖြူစင်ကို ပြန်မဖြေအားဘူး။
ကျွန်မ သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ အရေးတကြီး မေးလိုက်မိတယ်။

“ဖြူစင်... ဝတီပျောက်သွားတာ မနှစ်က ဒီလိုအချိန် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”
ဖြူစင်က ကျွန်မမျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား ခေါင်းငြိမ်ပြတယ်။

“နင် အဲ့ဒီနေ့ကို ရက်စွဲအတိအကျ မှတ်မိသေးလား”

“အဲ့ဒီနေ့... အဲ့ဒီနေ့...”

ဖြူစင်ဟာ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး အသည်းအသန် စဉ်းစားနေခဲ့ပြီးမှ...

“အင်း... ဒီလပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဒီလ၊ နေဦး... သူနဲ့ နောက်ဆုံး

တွေ့ခဲ့တဲ့ရက် ငါ သေသေချာချာ မှတ်ထားတယ်၊ ရက်... ရက်စွဲက ရှစ်ရက်၊ ဟုတ်တယ်... ရှစ်ရက်နေ့”

ဘုရားဇေ...။
ဖြူစင်ဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်မဟာ ထူးဆန်းရလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရတော့တယ်။

ပြက္ခဒိန်မှာ ပြထားတဲ့ ရက်စွဲကလည်း (၈)ရက်နေ့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဖြူစင်ပြောတဲ့ရက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်လှစွာ တစ်ရက်ထဲ ဖြစ်နေတယ်လေ ဒါဆို ရွက်ဆုတ်ပြက္ခဒိန်နဲ့ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ညွှန်ပြခဲ့တာပဲ။

အဲ့ဒီလို ညွှန်ပြခဲ့တာဟာ ဘယ်သူလဲ။
ဝတီလား။
ကျွန်မ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့ ဝတီလား။

ရုတ်တရက်...
(နောက်တစ်ချက် ငါ့မြေးဆီက အကူအညီ တစ်ခုခု လိုချင်... ချဉ်းကပ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ)

ကျွန်မဟာ စာတိုက်ကနေ အိမ်ကို ငွေလွှဲပြီးလို့ အမြန်လမ်းမှ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဝိညာဉ်အဘွား အို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်မထင် သတိရလိုက်မိတယ်။

ဒါဆို ကျွန်မကို ဝတီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကရော ဝိညာဉ်ဘဝက နေ အကူအညီတစ်ခုခု လိုချင်နေလို့ ချဉ်းကပ်နေတာများလား။

ကျွန်မဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားရတုန်းမှာ...

အသုဘ ပို့မယ့် ယာဉ်တန်းဟာ စတင်ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီ။ ရွှေဆုံးက ကားပေါ်မှာ သေဆုံးသူရဲ့ ဓါတ်ပုံလေးကို ကပ်ထားတယ်။

ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။
သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်မတို့ အသက်အရွယ်
လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။

အသုဘကား ကျွန်မတို့ရှေ့ကအဖြစ်မှာ ဖြူစင်ဟာ သေဆုံးသူ
မိန်းကလေးရဲ့ဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး တိုးတိုးကလေး ခေါ်လိုက်တယ်။

“သင်း.. သင်း”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ကားပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက်က...

“ဖြူစင် နင် လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

လို့ လှမ်းမေးမယ်။

ကျွန်မ ဖြူစင်ကို တားမလို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဖြူစင်ဟာ လွတ်
ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မယ်။

“လိုက်မယ်”

ဘုရားရေ...

အဲ့လိုမပြောရဘူး။

ကျွန်မတို့ ရွာမှာဆို အယူရှိတယ်။

အသုဘ ပို့ရင် လိုက်မလားလို့ မမေးရဘူး။

မသိတဲ့လူက မေးမိရင်လည်း လိုက်မယ်လို့ ပြန်မပြောရဘူး။

အခုတော့ ဖြူစင်ကို ကျွန်မ မပြောဖို့ရန် တားမလို့ ပြင်ပေမယ့်

နောက်ကျခဲ့ရပြီ။

ဖြူစင်မျက်နှာဟာ လိုက်မယ်လို့ ပြောပြီးတာနဲ့ တမဟုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။

မျက်နှာဟာ ချက်ချင်း သွေးမရှိတော့သလို ဖွေးဆုတ်ပြာနုန်း
သွားခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အေးစက်စက် အ
သက်မဲ့ မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး...

“ဟင်း.. ဟင်း.. ငါ လိုက်သွားတော့မယ်၊ သင်းသင်းနောက်
ငါလိုက်သွားတော့မယ်”

လို့ မူမမှန်တဲ့ အသံအက်အက်ကြီးနဲ့ အော်ပြီ သူ့ခြံထဲ ပြေးဝင်
သွားတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေကြောင့်
ပထမ ကြောင်အမ်းမှင်တက်နေခဲ့မိပြီးမှ...

နောက် သတိပြန်ဝင်လာတာနဲ့ ဖြူစင်နောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်
စွာ ပြေးလိုက်ခဲ့မိတော့တယ်။

“ဖြူစင်.. ဖြူစင် နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မပြေးနဲ့ ရပ်... ရပ်”

ကျွန်မဟာ ဖြူစင်ကို အော်ဟစ်သတိပေးရင်း ထက်ကြပ်မကွာ
ပြေးလိုက်မိတယ်။

ဖြူစင်ဟာ အသိစိတ်မဲ့နေတဲ့သူတစ်ယောက်လို သူတို့အိမ်ထဲ
ကို ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်တယ်။

“ဖြူစင်.. ဖြူစင် သတိထားစမ်းပါ၊ သတိထားစမ်းပါ”

ကျွန်မလည်း ဖြူစင်နောက်ကို အော်ရင်း ပြေးလိုက်နေရတယ်။
ဖြူစင်ဟာ ကမူးရှူးထိုး သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ တွေ့သမျှ ပစ္စည်း

တွေ အကုန်ဝင်တိုက်ပြီး လှေကားပေါ် ပြေးတက်ပြန်တယ်။

ကျွန်မလည်း သူများအိမ်ဆိုတာ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ဖြူစင်
အတွက် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လိုက်ပြေးတက်မိတယ်။

“ဖြူစင် မပြေးနဲ့တော့၊ သတိထားပါ... သတိထား”

ကျွန်မ အနောက်ကနေ ဘယ်လောက်ပဲ အော်ဟစ်ပေမယ့်
ဖြူစင်ကတော့ ကျွန်မကို တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါဘူး။

ဖြူစင်တို့တိုက်ဟာ သုံးထပ်ပါ။

ဖြူစင်ဟာ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ပြေးတက်နေတာပါ။

ကျွန်မလည်း မောဟိုက်နေတဲ့ကြားက သူ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်

မခံရဲဘဲ အပေါ်ဆုံးထပ်ထိ လိုက်တက်ခဲ့မိတော့တယ်။

အပေါ်ဆုံးထပ် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ ပြေးခရာ မရှိတော့ဘဲ ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

သူ့မျက်နှာဟာ အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေ တယ်။ မျက်လုံးတွေက တွေ့တွေ့စိုက်စိုက်ကြီးနဲ့ စိမ်းနက်စူးတောက်နေ တယ်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာခံစား ချက်မှ မရှိတဲ့ အသက်မဲ့မျက်နှာ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မဟာ အရမ်းကို ချောက်ခြားကြောက်လန့်နေမိပေမယ့် စိတ်ကို ထိန်းပြီး သူ့ကို သတိပြန်လည်လာအောင် ကြိုးစားနေမိတယ်။

“ဖြူစင် စိတ်အေးအေးထားနော်၊ လာ... တို့ အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောရအောင်၊ နင် ငါ့ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ငါ ဖြူဖြူလေ”

ကျွန်မ အရမ်းကို မောဟိုက်နေတဲ့ကြားက သူ့ကို အသံအေး အေးနဲ့ ဖောင်းဖျနေမိတယ်။

သူဟာ ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသလို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက် ကြည့်ရင်းက နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်တယ်။

“ဖြူစင်... လာလေ... လာ၊ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင် စကားပြောကြမယ်”

သူ ကျွန်မပြောတာကို ကြားပုံမပေါ်ပါဘူး။

ကျွန်မဟာ အတော်သတိထားနေရတယ်။

သူဟာ နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်ရင်းကနေ တံခါးတစ်

ချပ်ကို နောက်ပြန်တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရတယ်။

ဝရန်တာ။

“ဖြူ... ဖြူစင်... လာ... လာ... အထဲပြန်ဝင်လာခဲ့”

ကျွန်မဟာ အသံတွေ မတုန်အောင် သတိထားပြီး သူ့ကို ချော့ခေါ်မိတယ်။

ဝရန်တာ။ ပြီးတော့ သုံးထပ်တိုက်အမြင့်။

ကျွန်မစိတ်တွေ ချောက်ချားထိတ်လန့်ရလွန်းလို့ အသက် တောင် မရှူမိတော့ဘူးထင်တယ်။

သူကတော့ အသက်မဲ့ ဖွေးဆုတ်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း နောက်ဆုံးမှာ ဝရန်တာလက်တန်း နဲ့ ကျောက်မိသွားတယ်။

အံ့မယ်လေး။

ကျွန်မဟာ အရမ်းကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လွန်းလို့ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာရတယ်။

“ဟင်း... ဟင်း”

သူဟာ အေးစက်စက် မျက်နှာကြီးနဲ့ ရုတ်တရက် အက်ကွဲစွာ ထရယ်လိုက်ပြီး...

ဝရန်တာလက်တန်းပေါ် နောက်ပြန်တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကျွန်မဖြင့် ကြောက်လန့်လွန်းလို့ ဒိန်းခနဲ ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားရတယ်။

“ဖြူစင်... ဖြူစင်... ပြန်လာခဲ့၊ ပြုတ်ကျလိမ့်မယ် ပြန်လာခဲ့” ကျွန်မ အသံတွေ တုန်ပြီး သူ့ကို အတင်းပြန်ခေါ်နေမိတယ်။

ဒါပေမယ့် သူဟာ...

“တဟင်းဟင်း”

ရယ်ရင်းကနေ ထိုင်လျက်အနေအထားအတိုင်း နောက်ကို လှန်ချလိုက်တဲ့အခါ...

“အား... ဖြူစင်”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ မူးနောက် ပြာဝေသွားခဲ့ရတယ်။
 အဖြစ်အပျက်ဟာ မြန်ဆန်လွန်းလို့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်မျက်စိကို
 ဆောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်...
 ကျွန်မမျက်လုံးအစုံ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ...
 ဖြူစင်ဟာ ဝရန်တာမှာ ရှိမနေခဲ့တော့ပါဘူး။
 “ဖြူစင်”
 ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဝရန်တာလက်တန်းဆီ ပြေး
 သွားကြည့်မိတဲ့အချိန်မှာ...
 ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်မှာ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖြူစင်ကို မျက်
 နှည်တွေကြားက မသဲမကွဲ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲ။
 ဖြူစင်ဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာတဲ့လဲ။
 ဒါဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တစ်ခုခုရဲ့ပူးကပ်နှောင့်ယှက်မှု
 သား။
 ကံဆိုးလှသော တိုက်ဆိုင်မှုလား။
 အဖြစ်အပျက်ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ချောက်

ချားထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက်တွေ တစ်ခုပြီး
 တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ရင်းကပဲ ကျွန်မဟာ ဒီရောက်ခဲ့တာ တစ်လပြည့်
 တာနီးလာပါပြီ။
 ကျွန်မအိမ်က နောက်ထပ် စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာတော့
 ပါဘူး။

ကျွန်မ မောင်လေးအခြေအနေကို စိတ်ပူပြီး... စာတွေ တစ်
 စောင်ပြီးတစ်စောင် ထည့်ခဲ့ပေမယ့်... ပြန်စာ ပြန်ရောက်မလာတော့
 ကျွန်မရင်ထဲ လေးလံနေမိတယ်။

မောင်လေး သက်သာရဲ့လား။

ဒါမှမဟုတ်...

အို... ကျွန်မဟာ ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်
 သွားတဲ့ စာပို့သမားရဲ့နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်မိရင်း သက်
 ငြင်းချလိုက်မိတယ်။

အဲဒီနောက်... .

အိမ်ထဲကို လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဝင်ခဲ့မိတယ်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ

စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ... .

“ပတ်... ပတ်... ဗုံ... ပတ်... ပတ်”

ဦးလေးကြီးရဲ့စတူဒီယိုခန်းထဲက အသံထွက်လာတော့ ကျွန်မဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။

ဟင့်အင်း။

အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တာ။

ဒါ ဘယ်သူက တီးနေတာလဲ။

ကျွန်မ ကျောရိုးတလျှောက် စိမ့်ခနဲ ချမ်းတက်သွားရတယ်။
ဘယ်သူလဲ။

စတူဒီယိုခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီး ဗုံတီးနေတာ ဘယ်သူလဲ။

အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။

ကြောက်စိတ်က ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အေးစက်နေစေပေမယ့် ကျွန်မဟာ ပြင်းပြတဲ့ သိချင်စိတ်နဲ့ စတူဒီယိုခန်း တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ပတ်... ပတ်... ဗုံ... ပတ်... ပတ်”

တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဗုံသံဟာ ပိုပြီး ပီပြင်သံကွဲလာတယ်။

ကျွန်မ သတိအနေအထားနဲ့ နံရံကို ကျောက်ပိမ့်ပြီး အခန်းထဲ

ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လိုက်တယ်။

အခန်းဟာ ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေတယ်။

မှန်ပျံအလင်းရောင်အောက်မှာ ကျွန်မဟာ မျက်လုံးတွေထိ

အားကုန်စူးစိုက်ပြီး ဗုံကို လိုက်ရှာနေမိတယ်။

“ပတ်... ပတ်... ဗုံ”

ကျွန်မကျောပြင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရပြီး အသံကြားရာဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့... .

တယ်။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကျွန်မဟာ ငုံ့ရဲ့မျက်နှာပြင်... သားရေချပ်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးခွဲချလိုက်တယ်။

ငုံ့ရဲ့အတွင်းထဲမှာ...

ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရတာက...

နီရဲနေတဲ့ပဝါစနဲ့ ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးထားတဲ့ အိုးတစ်လုံး။

ကျွန်မရဲ့အသိစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုအလျောက် သိသွားခဲ့မိတယ်။

ဒါဟာ...

ဒီအိုးဟာ...

ပြာအိုးပဲ။

ဒီပြာအိုးကို ဘယ်သူက ဟော့ဒီငုံ့ထဲမှာ လာဝှက်ထားရတာလဲ။

ပြည့်သိပ်လာတဲ့ အတွေးတွေနဲ့အတူ ကျွန်မဟာ ပြာအိုးကို

မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာပဲ...

လျှပ်စစ်အစီးခံလိုက်ရတဲ့သူတစ်ယောက်လို ကျွန်မဟာ ဆတ်ခနဲ ကျဉ်တက်သွားခဲ့ရပြီး...

ကျွန်မရဲ့ပင်ကိုယ်မဟုတ်သော နောက်ထပ်အသိစိတ်တစ်ခုဟာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို ပူးဝင်စီးလိုက်တာကို ခံလိုက်ရတော့တယ်။

အဲ့ဒီနောက်...

ကျွန်မရဲ့အသိစိတ်အာရုံထဲမှာ မှန်ဝါးစွာ ပေါ်လာခဲ့တဲ့ပုံရိပ်တွေက...

“ပတ်... ပတ်... ငုံ့”

ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

ဘယ်သူမှမတီးဘဲ လူတစ်ယောက် တီးခတ်နေသလို ခုန်လှုပ်နေတဲ့ငုံ့။

ကျွန်မဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေအောင် ကြောက်နေမိတဲ့ ကြားကနေ ငုံ့ရဲ့ရာဆီ ပြေးကပ်လိုက်မိတယ်။

ငုံ့ဟာ ဘာကြောင့် ခုန်လှုပ်နေရတာလဲ။

တီးခတ်တဲ့သူ မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အသံမြည်နေရတာလဲ။

ဒီငုံ့ထဲမှာ... ဒီငုံ့ထဲမှာ...

ကျွန်မဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး အနီးအနားကို မှတ်

ဝေ့ဝဲရှာကြည့်မိတော့...

စူးရှပြောင်လက်တဲ့ ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ မိန်းကလေးရဲ့ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဘက်ကို ခွန်းစိုတဲ့
မျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဝတီ...

သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝတီ။

သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအဖော်။

သူ့ကို အရမ်းအလိုလိုက်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်အတာကို
လည်း အရမ်းခံတဲ့ မိန်းကလေး။

“ဝတီ... ဒိုင်းဒိုင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေးမယ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးပေး
မယ်”

ဒိုင်းဒိုင်း ပါးလျှော့ခွန်းစိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ငေးရင်း
ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဆိုး... ဆိုး... လှလှလေး ဆိုးပေးနော် ဒိုင်းဒိုင်း”

မိန်းကလေးဟာ မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ပြီး လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးကလေးကို စုထောင်ပေးလိုက်တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်ကို ကိုင်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့
လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကို သတိလက်လွတ် စိုက်ကြည့်နေမိ
တယ်။

သူဟာ အသိဉာဏ်မှာ သူများတန်းတူ မရင့်ကျက် မကြီးပြင်းခဲ့
ဘူးဆိုပေမယ့်...

ရုပ်ခန္ဓာမှာတော့ အရွယ်ရောက်တဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်
အဖြစ် လူလားမြောက်ခဲ့ပြီမို့...

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့်...

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ရင်ခုန်သံတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်
အင်အားမရှိခဲ့လေတော့...

ဒိုင်းဒိုင်း...

ပြီးတော့...

သတို့သမီးဝတ်စုံ အနီရဲရဲ ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်
ယောက်။

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ သူ့ရှေ့က သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးကလေး
တို့ ငေးကြည့်ရင်း တဖွဖွ ရေရွတ်နေတယ်။

“ဝတီ လှတယ်၊ ဝတီ သိပ်လှတယ်”

“တကယ်လား ဒိုင်းဒိုင်း၊ ဝတီ လှလား”

“လှတယ်... ဝတီ အရမ်းလှတယ်”

“ဟင်းဟင်း... ဒိုင်းဒိုင်းကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

မိန်းကလေးဟာ သဘောတကျ ရယ်လိုက်တယ်။

ရယ်လိုက်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ ဖွေးလက်နေတဲ့ သွားကလေး
တွေနဲ့ ချစ်စရာ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဘက် ပေါ်လာတယ်။

“အို. . . ခိုင်းခိုင်း၊ ဒါ. . . ဒါ. . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟင့်အင်း
ခိုင်းခိုင်းနော် ဝတီ မကြိုက်ဘူး. . . ခိုင်းခိုင်း”

အပြင်မှာ မိုးတွေက တဝန်းဝန်း။

လေကလည်း မိုးနှင့်အပြိုင်။

မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ စတူဒီယိုခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်

တည်း။

မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လောက် ငြင်းဆန် အော်ဟစ်ခဲ့ပေမယ့်
သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေတဲ့ မိုးသံတွေအောက်မှာ သူ့အသံဟာ မထိုး
ဖောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

နောက်ပြီး. . .

ဘယ်လောက်ပဲ ရုန်းကန်ခဲ့ပေမယ့် သန်စွမ်းလှတဲ့ ယောက်ျား
ပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားကို ဘယ်လိုတွန်းလှန်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အဲ့ဒီနောက်. . .

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကြေကွဲမျက်ရည်တွေဟာ မိုးနဲ့
အပြိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“အဟင့်. . . ဟင့်”

မိန်းကလေးဟာ ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အပျိုစင်ဘဝကလေးအတွက်
ယူကျုံးမရစွာ တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးရှိုက်ငင်နေမိပါတယ်။

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးသားကြီးနဲ့အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်
ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးရုံမှတစ်ပါး စာနာကရုဏာသက်ခြင်း
အရိပ်အယောင်ကို အနည်းငယ်မှ မတွေ့ရပါဘူး။

“ငိုမနေနဲ့တော့ မိန်းကလေး. . . ဖြစ်ပြီးတာက ပြီးခဲ့ပြီ၊ ငါ့
မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးပါမယ်”

အမျိုးသားကြီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်
တယ်။

မိန်းကလေးက နီရဲမို့အစ်ပြီး မျက်ရည်တွေ စိမ့်နေတဲ့ မျက်နှာ
တွေနဲ့ အမျိုးသားကြီးကို နာကျင်စွာ မော့ကြည့်တယ်။

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးပါမယ်။

အကောင်းဆုံး။

အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဘာလဲ။

ဘဝတစ်ခုလုံး တစ်စုံ ခြေမှနင်းဖျက်ခံခဲ့ရပြီးမှ အကောင်းဆုံး

ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ပေးနိုင်မှာလဲ။

“ဝတီ. . . မင်းကို ခိုင်းခိုင်းက တမင် ယုတ်မာတဲ့အကြံနဲ့ စော်

တားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရားရေ. . . ။

မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းမစာမနာ ပြောထွက်ရက်တဲ့ အမျိုး
သမီးကြီးရဲ့စကားကြောင့် မိန်းကလေးဟာ အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားရ
ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒေါသလည်း ထောင်းခနဲ ထသွားရတယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မအလိုမတူဘဲ”

“အိုး. . . မင်းကမှ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်ခဲ့တာ၊ သူဟာ
အသိဉာဏ်ကသာ မဖွံ့ဖြိုးပေမယ့် အရွယ်ရောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ဆိုတာ သိထားမှပေါ့”

သူမကို စကားအဆက်မခံဘဲ တစ်ဖက်သတ် ပြောလိုက်တဲ့
စကားကြောင့် မိန်းကလေးဟာ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်အောင်
နာကျင်ခါးသီးသွားရတယ်။

ဒါဆို. . .

ခိုင်းခိုင်းဟာ လူကောင်ကြီးသာ ထွားပေမယ့် ကလေးစိတ်ပဲ
နဲ့တာ၊ တခြား ဘာစိတ်မှ မရှိဘူး. . . လို့ ကာကွယ်ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူ
လဲ. . . ။

ကျပ်မပြည့်တဲ့သူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုပြီး
အဖော်ပြုခိုင်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

ခုတော့ သူမတစ်ယောက်ထဲရဲ့အပြစ်ပဲလား။

မိန်းကလေးဟာ ခါးသီးမဆုံး ဖြစ်နေရတဲ့အချိန်မှာပဲ အမျိုး
သမီးကြီးက သူမကို ကြည့်ပြီး မဲ့ပြီးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . . ခိုင်းခိုင်းဟာ လူကသာ အားနည်းချက်
ရှိပေမယ့် ဘဝကတော့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံပါတယ်. . .

ဟင်း. . . ဟင်း. . . တို့ရဲ့ချွေးမ ဖြစ်ရလို့ မင်းအတွက် နှစ်နာစ
ရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ဘာ. . .”

မိန်းကလေးဟာ ထိတ်လန့်တကြား ထအော်လိုက်မိတယ်။
ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ချမ်းသာပြည့်စုံနေပါစေ။
ဒီလို ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူမက ဘဝလက်တွဲ
ဖော်အဖြစ် လက်ခံရမှာလား။

ဟင့်အင်း. . .

မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။

“မင်းကို ငါတို့ ခိုင်းခိုင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်. . . ဟုတ်ပြီလား
ဒါ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါတို့ စဉ်းစားပေးတာပဲ”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ အန်တီ
သမီးမမွေးထားတိုင်း မစာမနာ မပြောပါနဲ့၊ ဒီလို ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို လက်ထပ်ရအောင် ကျွန်မအရူးမဟုတ်ဘူး”

မိန်းကလေးဟာ ခါးသီးနာကျင်လွန်းရတာကြောင့် ဒေါသ
တကြီး ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်မိတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ မိန်းကလေးရဲ့စကား
ကြောင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားခဲ့တယ်။

အမျိုးသားကြီးကတော့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒါဆို မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

မိန်းကလေးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းမော

လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ရွာပြန်မယ်”

အဲဒီလို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ သူမရဲ့အမှား ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

သူတို့တတွေဟာ မိန်းကလေးကို လုံးဝ ရွာပြန်မပို့ပေးခဲ့ပါဘူး။
သော့ခတ်ထားပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတော့ဘဲ အချိန်နဲ့
အမျှ စောင့်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

မိန်းကလေးကလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ သူတို့အလစ်ကိုပဲ ချောင်း
နေခဲ့ပြီး...

တစ်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်နိုင်
တော့ဘဲ တံခါးသော့ကို ဖျက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

“ဟင်း.. ဟင်း.. မင်းက ငါတို့ကို တော်တော်လျှော့တွက်တာ

ပဲ”

သော့ဖျက်လုယက်ခါနီးအချိန်မှာ သူမဟာ ပြန်မိခဲ့ရတာပါ။

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျပြီး အချိန်အကြာကြီး ကြိုးစားထား

ခဲ့ရသမျှ အရာအားလုံးဟာ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားရတော့တယ်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူမ ဘာလုပ်ရတော့မလဲ။

ဒီအိမ်ကြီးက လွတ်မြောက်ဖို့ ကျွန်မမှာ နည်းလမ်းတစ်ခု

တစ်လေမှ မရှိတော့ဘူးလား။

နောက်ဆုံးမှာတော့...

မိန်းကလေးဟာ ခါးသီးမွန်းကြပ်တဲ့ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့အတူ

သူတို့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ဝပ်စင်းပြီး...

“ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်
ပေးပါ”

မိန်းကလေးဟာ ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ကွဲထွက်မတတ် ရှိုက်ငင်
ငိုကြွေးပြီး တောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့်...

“မင်း တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းအတွက်
အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးခဲ့တာတောင် မင်းက ခေါင်းမာချင်သေးတော့
... အေးလေ... မင်းကြမ္မာ မင်းဖန်တီးတာပဲ”

အမျိုးသားကြီးရဲ့ ရက်စက်ကောက်ကျစ်လှတဲ့မျက်လုံးအစုံဟာ
စူးရှတောက်ပြောင်နေခဲ့တယ်။

သူမ ဘယ်လိုပဲ ငိုကြွေးတောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့်...

သူမဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ကြမ်းတမ်းစွာ ဒုက္ခခံခဲ့ ခေါ်
ဆောင်ခံလိုက်ရပြီး...

“မလုပ်... မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အား... ကျွန်မ... ကျွန်မ...
တောင်းပန်”

အေးစက်လှတဲ့ လေဟာနယ်ထဲ...
 မျက်စိတဆုံး မြင်နေရတဲ့ ထုပ်တန်းပေါ်မှာ...
 ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကြိုးတစ်ချောင်း...
 ပြီးတော့... သူမ... သူမရဲ့လည်ပင်းကို စွပ်ကာ...
 “ဆွဲ... လိုက်... တော့”
 ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ရက်စက်လှတဲ့ အမိန့်သံ။
 မွန်းကြပ်မှုဟာ သူမခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ထွက်ပေါက်မဲ့
 အား...
 အသက်ရှူလို့ မ... မရတော့ဘူး။
 “ဝတီ... ဝတီ”
 အသံလေးလေးကြီးနဲ့ ခေါ်လိုက်သံ။ ထိတ်လန့်တကြား ငိုသံ။
 ဝတီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ရက်စက်လှတဲ့
 လူမဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လည်စင်းခံပေးလိုက်ရရင်း...

ဘယ်တော့မှ မပြေနိုင်မယ့် မကျေနိုင်မယ့် အပြီးတစ်ခုနှင့်
 အတူ နာကျင်လှစွာ။
 ပြီးတော့... နာကြည်းလှစွာ။
 “အား...”
 သတိလက်လွတ် အော်လိုက်မိပြီးတော့ မြူမြူဟာ အိပ်မက်
 က လန့်နိုးလာရတဲ့သူတစ်ယောက်လို သွေးရှူသွေးတန်း ထိတ်လန့်နေခဲ့
 မိပါတယ်။
 ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေခဲ့ပြီး...
 ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်လည်း သတိလက်လွတ် လက်နဲ့ အုပ်ကိုင်
 ထားမိပါတယ်။
 ဝတီ...
 ကျွန်မ သိချင်လွန်းလှတဲ့ နာမည်တစ်ခု။
 ကျွန်မ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလွန်းခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။
 မပြေနိုင်မယ့် အပြီးတစ်ခုနဲ့အတူ ဘဝတူဖြစ်သော ကျွန်မတို့
 အားကိုးတကြီး ချဉ်းကပ် အကူအညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သနားစရာ
 ဝိညာဉ်။
 သူ့ဝိညာဉ်ကိုတောင် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့ကြပါလား...
 ရက်စက်လိုက်ကြတာ။
 ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ပြာအိုးလေးကို ပိုက်ပြီး...
 အခန်းထဲက ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။

အခန်း (၆)

“ဖင်း... မင်း... ဒါ ဘာလုပ်”

စတူဒီယိုခန်းထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့ ကျွန်မကို သူတို့နှစ်ယောက်က အံ့သြတကြီး တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်မလက်ထဲက ပြာအိုးကို တွေ့သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ရဲ့မျက်နှာဟာ အကြီးအကျယ်ကို ပျက်ယွင်းသွားတော့တာပဲ။

ကျွန်မက လက်ထဲက ပြာအိုးကို သူတို့မြင်သာအောင် ပြလိုက်ပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဝတီဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ၊ အပြစ်အယုတ်...”

၁၂၆

လုံးကို ကျွန်မ သိပြီးပြီ”

ကျွန်မရဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အနောက်ကို လန်ကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့အထိ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားတယ်။

ကျွန်မ သူတို့မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး... ရွာပြန်မယ်”

“ဘာ...”

အမျိုးသမီးကြီးဆီက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“မင်း... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ မင်းကို ငါတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားသားနဲ့... မင်း”

“ကျွန်မ ဝတီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်မ တစ်လုံးချင်း ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီစကားဟာ သူတို့ကို စိန်ခေါ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုမသိခဲ့ဘူး။

ကျွန်မ ဝတီပြာအိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တံခါးဆီ ခြေလှမ်းလိုက်တယ်။

“မြ... မြ...”

အေးစက်တဲ့ ဦးသက္ကရဲ့ ခေါ်သံကြီးဟာ ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မကျောပြင် ဆတ်ခနဲ တုန်ပြီး သတိလက်လွတ် လှည့်အကြည့်...

“ဖြောင်း...”

ခနဲ မြည်သံကြီးနဲ့အတူ သန်မာလှတဲ့ ဦးသက္ကရဲ့ ခွန်အား

၁၂၇

အပြည့်ပါတဲ့ ရိုက်ချက်ကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာဟာ လည်ထွက်သွားခဲ့ရတယ်။

ပြီးတော့...

ကျွန်မဟာ နေရာမှာတင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့ရပြီး...

ကျွန်မဘက်မှာ ဘယ်သူမှ ကူကယ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလား၊
ကျွန်မရင်တစ်ခုလုံး နာကြည်းခြင်းတွေနဲ့ ခါးသီးဆူပွက်လာခဲ့ရ

တယ်။

“ဝတီ. . . ဝတီ”

ရုတ်တရက် ခိုင်းခိုင်းရဲ့အသံလေးလေးကြီးကို ကြားလိုက်ရ
တော့ ကျွန်မ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မကို မျက်လုံးတောက်တောက်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့
ခိုင်းခိုင်းရဲ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

“ချစ်တယ်. . . ဝတီကို ချစ်တယ်၊ ခိုင်းခိုင်း ချစ်တယ်”

ခိုင်းခိုင်း။

ဒါ. . . ဒါ. . . ဘာကိုမှ မသိနားမလည်တဲ့ ခိုင်းခိုင်းတဲ့လား။

ကျွန်မ. . . ကျွန်မ. . . ကျပ်မပြည့်တဲ့ အရွယ်ရောက် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်ခြင်မဲ့တဲ့ မှားယွင်းမှုကို ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ရတော့မှာ
လား။

ဟင့်အင်း. . . ။

ကျွန်မ. . . ကျွန်မလက်တွေကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို
အံ့ကြိတ်ပြီး အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်နေမိတယ်။

ခိုင်းခိုင်းရဲ့မျက်နှာဟာ ကျွန်မဆီ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာခဲ့
တယ်။

“ခိုင်းခိုင်း လက်ထပ်မယ်၊ ခိုင်းခိုင်း ဝတီကို လက်ထပ်မယ်”
ကျွန်မ ခိုင်းခိုင်းမျက်နှာကို စက်ဆုပ်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“တောက်. . . ”

တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်တယ်။

ခိုင်းခိုင်းဟာ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

“နင် ငါ့အနား မကပ်နဲ့နော် ခိုင်းခိုင်း၊ ငါမကြိုက်တာ လုပ်ရင်

ကျွန်

မ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲမှု
နောက်နေတယ်။

သတိပြန်ရချင်း ကျွန်မသိလိုက်ရတာကတော့ ကျွန်မရဲ့လက်
တွေဟာ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံထားရတာပဲ။

ကြည့်စမ်း. . . ။

သူတို့ဟာ ကျွန်မကို ဝတီလို လုပ်ရပ်မျိုးနဲ့ ယုတ်မာကောက်
ကျစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ကြပြီပဲ။

သွားပြီ။

ကျွန်မဟာ သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားရပြီပေါ့။

ဟင့်အင်း. . .

ကျွန်မ ဝတီလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံဘူး။

ငါ နင့်ကို မုန်းမှာသိလား”

“ဟင့်အင်း... မမုန်းနဲ့၊ ဒိုင်းဒိုင်းကို မမုန်းနဲ့... ဝတီမကြိုက်တာ လုပ်ဘူး...”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ လက်တွေ့ရော ခေါင်းရော ခါယမ်းပြီး နောက်ဆုတ်သွားတော့တယ်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။
လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားပြီး ကြိုးတွေကို ဝှက်တိုက်နေမိတယ်။

ကျွန်မလက်တွေဟာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှပါပြီ။
ကျွန်မ လွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့အတွက် အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိရမယ်လို့ ကျွန်မ နားလည်ထားပါတယ်။

“ဒေါသကလည်း ကြီးလှချေလား ကလေးမရဲ့”
အေးစက် အက်ရှတဲ့အသံနဲ့အတူ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ထမင်းပန်းကန်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်မဆီ လျှောက်လာတယ်။

“ငါ့သားကို ငါတောင် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မအော်ဖူးဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးအသံက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံပဲ။
သွားစမ်းပါ။

ကျပ်မပြည့်တဲ့ သားတစ်ယောက်ကို လွဲမှားစွာ အလိုလိုက်ပြည့်ဆည်းပေးနေတဲ့ အမေမျိုးလောက် မိခင်မပီသတာ ဒီလောကမှာ ရှိနိုင်ဦးမလား။

ဒါဟာ သားသမီးကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ၊
မှားယွင်းစွာ ဖျက်ဆီးနေတာပဲ။

“ကဲပါလေ... မင်း ဆာလှရောပေါ့၊ ငါ မင်းအတွက် ထမင်းယူလာတယ်၊ ပါးစပ်ဟလိုက်”

အမျိုးသမီးကြီးဟာ ထမင်းတစ်လုတ်ကို ဇွန်းနဲ့ ခပ်ပြီး ကျွန်မပါးစပ်နား တွေပေးတယ်။

ကျွန်မဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တကြုတ်ကြုတ် မြည်အောင် ဆာလောင်နေရပေမယ့် ကျွန်မဟာ တင်းခံပြီး ပါးစပ်ကို လုံးဝမဖွင့်ဟဘဲ နေမိတယ်။

“ဟင်း... ဟင်း... အတော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အေးလေ... မင်းသဘောပဲ၊ မင်းအစာအိမ်နဲ့မင်း၊ မင်းမစားတော့လည်း ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ...”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပြောစရာရှိတဲ့စကားကိုတော့ ပြောရမှာပဲ”
အမျိုးသမီးကြီးဟာ ထမင်းပန်းကန်ကို ဘေးချပြီး ကျွန်မ မျက်နှာနားကို သူ့ခေါင်းကို နှိမ့်ချပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တယ်။

သူ့စကားကို ကျွန်မကို အလေးအနက် ထားစေချင်တဲ့ပုံပဲ။
အဲ့ဒီနောက် သူပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ ကျွန်မကို ကမ္ဘာပျက်သလို သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်စေတဲ့စကားပါပဲ။

“ဒီမှာ ကလေးမ၊ ငါ အခုပြောမယ့်စကားကို သေချာနားထောင်ပါ... မင်း ငါတို့သား ဒိုင်းဒိုင်းကို လက်ထပ်ပါ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”
ဘယ်လောက် လူမဆန်လိုက်တဲ့စကားလဲ။

ဘယ်လောက်များ တရားမမျှတလိုက်တဲ့ စကားလဲ။
သူတို့သား...

လောကကြီးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ကျပ်မပြည့်တဲ့ သူတို့ရဲ့သားကို...။

ကျွန်မ တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးကြီးက လက်ကာပြတယ်။

“ငါတို့သားဟာ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ ချို့ယွင်းအားနည်းချက် မှီဆွေ

မယ့် သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင် မင်းရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားအောင် ငါတို့ တာဝန်ယူပေးနိုင်ပါတယ်... ငါတို့ ပိုင်ဆိုင်သမျှဟာ... ”

“တော်စမ်းပါ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်တို့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာနေပါစေ၊ ရှင်တို့ ပိုင်ဆိုင်တာတွေကို ကျွန်မ မမက်မောဘူး... ဒါတွေနဲ့ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ မလဲနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ကျွန်မဟာ နာကြည်းခါးသီးရလွန်းလို့ ရိုင်းယုစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်မိတော့တယ်။

သူမှ လူမဆန်တာဘဲ ကျွန်မဟာလည်း မိမိကျေးနေစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ မုန်းတီးစိတ် ခံပြင်းစိတ်တွေနဲ့ ဆူပွက်ထလာတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းကို သနားစရာ လူသားတစ်ယောက်လိုပဲ မြင်ပြီး... ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ကျွန်မ သံယောဇဉ် ရှိနိုင်ပါတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မောပြီး ကျွန်မဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့တော့ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမိုက်မဲနိုင်ဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျပ်မပြည့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး။

သူတို့လက်ထဲက မဖြစ်ဖြစ်အောင် အလွတ်ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးမယ်။

ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသေးသရွေ့။

“ဟင်း... ဟင်း... ငါက မင်းကို အေးအေးဆေးဆေး တောင်းဆိုနေတာနော်၊ မင်းကို ဒီတစ်ည အချိန်ပေးမယ်၊ စဉ်းစားပါဦး၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင်တော့ ငါတို့ လိုချင်တဲ့အဖြေ မရရင် မင်းဘဝ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲ ထည့်ထား”

စကားဆုံးတော့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မနားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ နာကျင်အောင် ထိုးပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။

ဒီတစ်ည။

ကျွန်မအတွက် လွတ်မြောက်ခွင့်ဟာ ဒီတစ်ညပဲ အချိန်ရှိပုံတော့လား။

မနက်ဖြန်ဆို သူတို့ဟာ ကျွန်မကို အကြမ်းနည်း သုံးပြီး သူတို့ ဖြစ်စေချင်တာကို မလိုက်လျောမချင်း ခိုက်ခတ်ကြတော့မှာ။

နောက်ဆုံး ကျွန်ရဲ့အသက်ကိုတောင်...။

ကျွန်မဟာ ဆက်မစဉ်းစားရဲတော့ဘူး။

ကျွန်မအတွက် လွတ်မြောက်နိုင်ခွင့်ဟာ ဒီတစ်ညပဲ။

ကျွန်မ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ကျွန်မလက်တွေကို တင်းတင်းချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားပွတ်တိုက်နေမိတယ်။

နာကျင်မှုဟာ အသည်းခိုက်မတတ်ပါပဲ။

အိမ်အပြင်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မဟာ နံရံကို ကျောက်ပိမ့်ပြီး
ခဏ မျက်လုံးစုံမှိတ်လို့... .

“ဟင်း... .”

ခနဲ သက်ပြင်းမော ချမိတဲ့အချိန်မှာ... .

“ဟီး... . ဟီး”

ဆိုတဲ့ရယ်သံကြီး ကြားလိုက်ရတော့တာပဲ။

“အံ့မယ်လေး”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိတယ်။ မျက်လုံးအစုံကို ထိတ်လန့်
တကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရှေ့မှာ ရောက်နေခဲ့တာ
က... .

“ဒိုင်းဒိုင်း”

“ဟီး... . ဟီး... . ဝတီ... . နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘယ်သွားမလို့
လဲ”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ တဟီးဟီး ရယ်ရင်း ကျွန်မရှေ့ကို တိုးကပ်လာ
တယ်။

ကြည့်စမ်း... . ။

ကျွန်မ တစ်ညလုံး လက်နှစ်ဖက်လုံး အစုတ်ပြတ်ခံပြီး လွတ်
မြောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီးကာမှ... . ဒီကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
လက်ထဲ ပြန်အမိခံရတော့မှာလား။

ကျွန်မ လက်ထဲက ခါးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့ရင်ဝကို
ချိန်ခွယ်လိုက်တယ်။

“ဒိုင်းဒိုင်း... . နင် ရှေ့က ဖယ်နော်”

“ဟင်အင်း... . မဖယ်ဘူး၊ ဒိုင်းဒိုင်း မဖယ်ဘူး”

“ဒိုင်းဒိုင်း ငါ့လက်ထဲမှာ ဘာလဲ၊ ခါး တွေ့လား”

“ဝတီ နင် ထွက်မပြေးရဘူးလေ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ်လေ”

နောက်ဆုံးမှာတော့... .

ကျွန်မရဲ့လွတ်မြောက်ချင်လွန်းတဲ့ စိတ်ဇောကြောင့် သန်းခေါင်
တောင်အချိန်မှာ ကျွန်မကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးတွေဟာ ပြတ်ကျခဲ့ပါ
တယ်။

ကျွန်မရဲ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်သတ်
ပြီး သွေးချင်းချင်းရဲခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အရမ်းကို ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်သွားမိပါတယ်။
ကျွန်မဟာ ခြေသံလုံလုံနဲ့ နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်ကနေ
သွက်ဖို့ အလစ်ချောင်းမိတယ်။

ပြီးတော့... .
လိုရမယ်ရ ခါးတစ်ချောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်
ဖူးတံခါးကနေ ပိရိမြိမ်သက်စွာ ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

လက်ထပ်မယ်တဲ့။

သွားစမ်း... နားခါးလိုက်တာ။

ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က။

“ဒိုင်းဒိုင်း... နင် ငါ့ရှေ့က ခုချက်ချင်း ဖယ်စမ်း၊ ဒီမှာ ခါး

တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မဖယ်ရင် ငါ ထိုးလိုက်မယ်နော်”

“ထိုးလေ... ထိုး... ထိုး”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ကျွန်မလက်ထဲက ခါးကို ကစားစရာ ပစ္စည်း တစ်ခုလို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရွှေတိုးလာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ နှလုံး သွင်းပြီး ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့ရင်ဝကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခါးနဲ့ တအားထိုးချလိုက် တယ်။

“ဟင်...”

“ဟီး... ဟီး”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရပြီး အရမ်းကို အံ့ဩတုန် လှုပ်သွားရတော့တယ်။

ကျွန်မလက်ထဲက ခါးဟာ ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့ရင်ဝတည့်တည့်ကို စိုက် ဝင်သွားခဲ့ပေမယ့်...

လေဟာနယ်တစ်ခုထဲ စိုက်သွင်းလိုက်သလို ခံစားမှု။

ဘုရားရေ။

ဒါ... ဒါ... ဘာကြောင့်လဲ။

“အင့်ဟာ... အင့်ဟာ... ကဲ”

ကျွန်မ အံ့ကြိတ်ပြီး သူ့ကို ခါးနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ အဆက် မပြတ် ထိုးနေမိတယ်။

သူကလည်း တစ်ချက်မှ မရှောင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မလက်ထဲက ခါးဟာ လေဟာနယ်ကိုပဲ ထိုးမိ

နေခဲ့တယ်။

“ဟင်...”

ကျွန်မ အံ့ဩထိတ်လန့်ရလွန်းလို့ လက်ထဲက ခါးကို လွှတ်ချပြီး နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

“သူ့ကို မင်း ခါးနဲ့ ထိုးလည်း အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ကလေး ရယ်၊ သူက...”

ဦးလေးကြီးရဲ့ရက်စက်သွေးအေးတဲ့အသံဟာ ကျွန်မနောက် ကျောဆီက ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်း။

သူ... သူဟာ။

“မင်း ဘယ်တော့မှ ငါတို့လက်က မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

ကျွန်မ ချောက်ချားမှင်တက်မိနေဆဲမှာ သန်မာလှတဲ့ လက် ကြမ်းကြီးတစ်ဖက်ဟာ ကျွန်မပါးစပ်ကို အသံမထွက်နိုင်အောင် တင် တင်းအုပ်ပြီး...

ကျွန်မကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အိမ်ထဲ ဆွဲသွင်းတာ ခံလိုက် ရတော့တယ်။

ကျွန်မ... ကျွန်မ... သူတို့လက်ထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူးလား။

ဒါဆို ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာဟာ...

ကျွန်းမ... ကျွန်းမဟာ နောက်

ကျွန်းမ မုန်းတီးစက်ဆုပ်လှတဲ့ ကြိုးတွေနဲ့ ကျွန်းမဟာ နောက်
အတုပ်နှောင်ခံခဲ့ရပြန်ပြီ။

မှန်ပြတင်းအပြင်မှာ မိုးသောက်အလင်းရောင်ဟာ ဝေလီ
ဝေလင်း စတင်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်းမကို သူတို့ စဉ်းစားခွင့် ပေးခဲ့တာ တစ်ညထဲ။

အခုတော့ ညယံ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။

မနက်ခင်းဟာ ကျွန်းမရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဘယ်လိုစီရင်မှာလဲ။

ကံကြမ္မာက ကျွန်းမကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မငဲ့ညှာတော့ဘူးလား။

ဘာကိုမှ လက်တုံ့မပြန်နိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကျွန်းမ မြင်
တွေ့နေရတာ လူမဆန်တဲ့ မျက်နှာထားတွေနဲ့ ဦးသတ္တနဲ့ ဒေါ်စန္ဒီ။

ပြီးတော့...

နောက်တစ်ယောက်က...

ကျွန်းမ လုံးဝကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းမကို ပိရိစွာ ဖုံးကွယ်
ထားခဲ့တဲ့ လူသားစင်စစ် မဟုတ်တဲ့...

“အင်း... အခုတော့ ငါတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းသိသွားခဲ့ရ
ပြီပေါ့”

အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်းမမျက်နှာကို အထက်စီးက ကြည့်ရင်း
စကားစတယ်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သူတို့မိသားစုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အတွက်
ဘာမှ မထူးခြားသလို သွေးအေးစွာပဲ ရှိနေခဲ့တယ်။

“မင်း ညက သိလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တကယ်တော့ ငါတို့သားဟာ
နာနာဘာဝပါပဲ”

ကျွန်းမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ။

ညကတည်းက သိလိုက်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ အဲ့ဒီ
မကောင်းဆိုးဝါး လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရဦး
ကျွန်းမ တစ်ချိန်လုံး လက်ပွန်းတတီး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ အနီးဆုံး လူ
တစ်ယောက်ဟာ နာနာဘာဝ ဖြစ်နေခဲ့တာကို မျက်မြင်ဒိဌ မြင်နေရတဲ့
အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ချောက်ချားဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ
ဆိုတာ။

“မနှစ်က ဒီလိုအချိန်မှာ...”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ အမျိုးသမီးကြီးဟာ စကား
ကို ပြန်ဆက်တယ်။

ကျွန်းမအဖို့ရာမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ ကမ္ဘာပျက်တော့မယ့်
အခြေအနေတစ်ခုလို ချောက်ချားစရာ ကောင်းလွန်းနေခဲ့တာမို့ ရင်ငယ်
စိမ့်နေအောင် ထိတ်နေမိတယ်။

“ဝတီဆိုတဲ့မိန်းကလေး သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သေဆုံးသွားတော့
ငါတို့သားလေးဟာ သွေးလူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီး ဝရန်တားက ခုန်ချဦး

သူ့ကိုယ်သူ့... သတ်... သတ်... ”

အမျိုးသမီးကြီးဟာ ရုတ်တရက် အသံတွေ တုန်ယင်လာပြီး စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ မြင်နေရတဲ့ သူတို့သားကတော့ ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာ ညွတ်တုတ်ထိုင်ပြီး တဟီးဟီး ရယ်နေခဲ့တယ်။

“တစ်ယောက်ထဲသောသားကို ငါတို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အစားထိုးမရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုကြီးပါပဲ...”

ငါတို့အသည်းတွေ တစ်စစီ ခြေမူ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသလိုပဲ အယ်လိုမှ မဆောက်တည်နိုင်ခဲ့ဘူး...။

ဒါပေမယ့် မင်း မရောက်လာခင်ကလေးမှာ... အင်း... ဒီ ပြာသိုလဆန်းမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ငါတို့သားလေးဟာ အိမ်ကို

ပြန်လာခွင့် ရခဲ့တယ်၊ ငါတို့ဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်...။

ဘယ်လိုပဲ ဘဝချင်း ခြားသွားပေမယ့် ငါတို့အတွက်ကတော့ သားဟာ သားပါပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူ အိမ်မှာရှိနေခဲ့တာကို ကခြားဘယ်သူမှလည်း မသိခဲ့ဘူး...။

အင်း... ငါတို့မိဘနှစ်ယောက်အပြင် သူ့ကို မြင်တွေ့နိုင်တာ ဆိုလို့ မင်းပဲ ရှိခဲ့တယ် မြူမြူ”

ဘုရားရေ...

ဘယ်လောက်များ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကျွန်မလဲ။

သူမကို ဝတီဟု မှတ်ယူထားသည့် နာနာဘာဝတစ်ကောင်နဲ့ ဘစ်အိမ်ထဲ အတူနေခဲ့ရပြီး နာနာဘာဝမှန်း မသိဘဲ တရင်းတနှီးတောင် နဲ့ခဲ့မိတဲ့အဖြစ်။

သူမနှင့်ဒိုင်းဒိုင်း မြို့ထဲလျှောက်လည်ချိန်တွင် လူတွေ ဒိုင်းဒိုင်း

ကို ဘာကြောင့်ဝင်တိုက်ကြသလဲဆိုတာ ခုမှနားလည်တော့သည်။

“ငါတို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတည်းက ငါတို့သားနဲ့မင်းဟာ ကံစပ်တယ်ဆိုတာ”

အမျိုးသမီးကြီးစကားကြောင့် ကျွန်မဟာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားရတယ်။

ဟင့်အင်း။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

ဖြစ်လည်း မဖြစ်စေရဘူး။

နာနာဘာဝတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့နိုင်တာနဲ့ပဲ ကံစပ်ရတော့ မှာလား။

ကျွန်မကရော... ဘယ်လိုကံကြမ္မာကြောင့်များ နာနာဘာဝ ဝိညာဉ်တွေကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါလိမ့်။

ကံဆိုးလှစွာ နာနာဘာဝတွေ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရတဲ့ ပြာသိုမှာ ဟော့ဒီမြို့ကို ရောက်လာခဲ့လို့လား။

“ကဲ... ခုတော့ ငါတို့သားရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုတော့ မင်းသိခွင့်ရပြီ ဆိုတော့ ငါတို့ဆန္ဒကို မင်း လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ် ကလေးမ”

အမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ ဆိုလိုချင်တဲ့ စကားလမ်းကြောင်းကို ပါးနပ်စွာ ပြန်ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရစွာ ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ဒါယမ်းလိုက်ပြီး...

“လက်မခံဘူး”

ကျွန်မ ခါးသီးလွန်းစွာ ကြိုးအော်လိုက်တယ်။

“ရှင်တို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကျွန်မက သရဲတစ္ဆေနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရအောင် အရူးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ...”

အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာဟာ ခံပြင်းတဲ့အရိပ်တွေနဲ့ ဟုမ်းခနဲ ထတောက်သွားတယ်။

ကျွန်မမျက်နှာနားကို လက်ဝါးကြီး ဝဲခနဲ ရွယ်လိုက်ပြီးမှ - -

“တောက်. . .”

တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး လက်ကို ပြန်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့. . .

အကဲဖမ်းလို့ မရနိုင်စွာ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဪ. . . ဟော်. . . မင်းက ဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဘဝချင်း မတူလို့ လက်

ထပ်ဖို့ ငြင်းချင်တာလား၊ အဲ့ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးမ ရဲ့. . . ဒီမှာကြည့်စမ်း. . . ဒိုင်းဒိုင်းက ဝိညာဉ်၊ မင်းက သက်ရှိ ထင်ရှားရှိ တဲ့လူ ဆိုပေမယ့် အခုဘဝမှာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရားရေ. . . ။

အခုဘဝမှာ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့. . .

“မင်း အခုဘဝမှာ ဒိုင်းဒိုင်းကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပါမယ်လို့ တတိလေးပဲ ပေးပါ။ ဒါဆို မင်းသေဆုံးပြီးမှ မင်းနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ တမလွန်ဘဝမှာ အတူရေစက်ဆုံပြီး ပေါင်းသင်းရမှာလေ”

ဘယ်လောက်များ လူသားမဆန်လိုက်တဲ့ အကြံအစည်လဲ။

ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့များ အဲ့ဒီအသုံးမကျတဲ့ကတိကို ပေးရမှာ လဲ။ ကျွန်မဟာ တောကြိုအုံကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့သူ ဆိုပေမယ့်. . . ဒီလောက်တော့ တွေးတတ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်မဆီက လိုချင်တဲ့ကတိ ရပြီးတဲ့အခါ ဝတီဆိုတဲ့ မိန်းက လေးလိုမျိုး သူတို့ ကျွန်မကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့ရင်. . .

ကျွန်မဟာ အသုံးမကျတဲ့ ကတိတစ်လုံးနဲ့အတူ တမလွန် ဘဝ မှာ သူတို့သားနဲ့ ပေါင်းသင်းရတော့မှာပေါ့။

သူတို့ သေမတတ် လိုချင်နေတဲ့ ကတိစကား ရပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မကို ခုလက်ရှိဘဝမှာ သက်တမ်းစေ့ ဘယ်ပေးနေလော့မှာလဲ။

ချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုက်တော့မှာ ဆိုတာလောက်တော့ သူတို့ ဉာဏ်ကို ကျွန်မ လိုက်မီပါသေးတယ်။

“ဘယ်လိုလဲဟင် ကလေးမ”

အမျိုးသမီးကြီး ကျွန်မနားကပ်ပြီး လေသံချိုချိုနဲ့ တိုးတိုးမေး ပြန်တယ်။

“မင်း ကတိပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်မ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်လွန်းစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွန်းထဲ အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်တယ်။

“မပေးဘူး”

“ဟင်. . . မင်း. . . မင်း”

“ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး”

“တောက်. . .”

အမျိုးသမီးကြီးဆီက တောက်ခေါက်သံဟာ ဟိန်းခနဲ ထွက် ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“အတော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အေးလေ. . . မင်း ဘယ်လောက်တောင် ခေါင်းမာနိုင်မလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးတယ်။

သူ့အပြုံးက သွေးအေးစွာ ရက်စက်တတ်တဲ့အပြုံးမျိုးပဲ။

ကျွန်မ ကျောထဲ စိမ့်သွားရတယ်။

အဲ့ဒီနောက် အမျိုးသမီးကြီးဟာ အမွှေးတိုင်သုံးတိုင်ကို ကျွန်မ ရှေ့မှာတင် မီးညှိတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

သူ. . . သူ ဘာလုပ်မှာလဲ။

“ကလေးမ... မင်း ငါတို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောမှာလား”
 အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်ပြီး ထပ်မေးပြန်တယ်။
 “ဟင့်အင်း... ဘယ်တော့မှ...”

ကျွန်မကလည်း အံ့ကို တင်းနေအောင်ကြိတ်ပြီး ဒီအဖြေကိုပဲ
 ခေါင်းကို ခါးခါးသီးသီး ခါယမ်းပြီး ထပ်ဖြေလိုက်တယ်။

“သေချာရဲ့လားကွယ်”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့အသံဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်
 အောင် အေးစက်ချိမြနေတယ်။

ကျွန်မအနားကို တရွေ့ရွေ့ တိုးတပ်လာခဲ့ပြီး...

မီးရဲနေတဲ့ အမွှေးတိုင်သုံးတိုင်ဟာ ကျွန်မခါးဆီ တစ်စထက်
 တစ်စ ထိုးဝင်လာတယ်။

အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါအောင် ပူလောင်နာကျင်တဲ့ဝေဒနာ
 ကြောင့် ကျွန်မဟာ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းခဲ့ရပေမယ့်...

နာကျင်မှုဝေဒနာကို အသံတစ်ချက်ထွက်ပြီး မညည်းမိအောင်
 အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိတယ်။

ကျွန်မဟာ နာကျင်မှုနဲ့အတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ
 ချလိုက်တယ်။

နောက်ဆုံး...

ကံကြမ္မာက ကျွန်မဘက်မှာ ရပ်တည်မပေးခဲ့လို့...

ကျွန်မဟာ သူတို့လက်ထဲမှာ အသေခံခဲ့ရမယ်ဆိုရင်တောင်
 သူတို့ အရမ်းကို လိုချင်နေတဲ့ကတိကိုတော့...

သေသည်အထိ မပေးဘူး။

“သူ ခေါင်းမာနေတုန်းပဲလား စန္ဒီ”

မျက်စိစုံမှိတ်လို့ အံ့ကြိတ်ခံနေမိခဲ့မှာ အမျိုးသားကြီးရဲ့မေးသံ
 ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း တို့ရဲ့ ဂုဏ်ဖဲတစ်ခုကို သူ့ကို ထုတ်ပြလိုက်
 ပါတော့ကွာ”

ဂုဏ်ဖဲ။

ကျွန်မခါးဆီက နာကျင်ပူလောင်မှုဝေဒနာဟာ သက်သာသွား
 ခဲ့တယ်။

အမျိုးသမီးကြီးဟာ အမွှေးတိုင်တွေကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်
 လိုက်ပြီး အကျီအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ မြင်သာအောင်
 ထုတ်ပြတယ်။

ဟင်... စာတစ်စောင်။

“မင်းကို စာတစ်စောင်ပေးဖို့ မေ့နေတာ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နော်၊ ငါဖတ်ပြမယ်”

ဟင့်အင်း...။ အဲ့ဒါ မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး။

သူတို့ တမင်ဝှက်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ။

ဘယ်လောက် ယုတ်မာပက်စက်လိုက်တဲ့လူတွေလဲ။

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာနဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ဖတ်ပြမယ့်စာကို နားစွင့်ထားမိတယ်။

“မြူမြူ မင်းမောင်လေးအခြေအနေ အရမ်းဆိုးနေပြီ၊ မင်း ငွေမပို့နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သူ့ကို ငါတို့ လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မယ်”

“မောင်... မောင်လေး”

ကျွန်မ သတိလက်လွှတ် အော်လိုက်မိတယ်။

မောင်လေး အခြေအနေ အရမ်းဆိုးနေပြီတဲ့။

ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

“အဲ့ဒါ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မြူမြူ”

အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မကို မေးဆတ်ပြတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်နှာကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“မင်းသာ ငါတို့ဆန္ဒကို သဘောတူ လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင် မင်း မောင်လေးကို ဒီကိုခေါ်ပြီး ငါတို့ သေသေချာချာ ဆေးကုပေးမယ်...။

မင်းမောင်လေးအတွက် ငါတို့ အစစအရာရာ တာဝန်ယူပေးမယ်၊ စိတ်ချ...။ မင်းရဲ့မောင်လေး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဟင်...။ ဘယ်လိုလဲ”

ဘယ်လောက် ယုတ်မာလိုက်တဲ့လူတွေလဲ။

ကျွန်မရဲ့အားနည်းချက် ပျော့ကွက်ကို နင်းပြီး မောင်လေးကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး ကျွန်မကို အကြပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားပြန်ပြီ။

ဟင့်အင်း။ မယုံဘူး။

သူတို့ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ ဘာကတိစကားကိုမှ ကျွန်မ မယုံဘူး။

ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ

ကြည့်လိုက်ပြီး နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး”

“ဘာ...။”

“မင်း... မင်း...”

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာဟာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားတာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“မြူမြူ မင်း သေချာပြန်စဉ်းစားဦးနော်၊ ဒါ ငါတို့ မင်းကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးတာ”

“ဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး”

ကျွန်မ ရှိသမျှ ခွန်အားသုံးပြီး မျက်စိစုံမှိတ် အော်လိုက်တယ်၊ မှတ်ထား...။

ရှင်တို့ လိုချင်တဲ့ကတိကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး။

“ကောင်းပြီလေ”

အမျိုးသမီးကြီးဆီက သွေးအေးတဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကျရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းအိမ်ဆီက မျက်ရည်စက်တွေ ကျဆင်းမလာခဲ့တော့ပါဘူး။

အခန်း(၇)

ကျွန်

မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လေဟာနယ်ထဲမှာ။

ကျွန်မလည်ပင်းဆီမှာတော့ လျော့တိလျော့လျည်း ကြိုးတံ
ချောင်း။

ကျွန်မ စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်မိတယ်။

ဝတီရေ...။

ကျွန်မလည်း ရှင့်နောက် မကြာခင်မှာ လိုက်လာခဲ့ရတော့မယ
ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မဟာ အပေါ်စီး အနေအထားကနေ သူတို့ဘဝတွေကို
တစ်ယောက်ချင်းစီ အသေအချာ ကြည့်လိုက်တယ်။

အမျိုးသားကြီးဟာ စားပွဲပုလေး တစ်လုံးပေါ်မှာ အမွှေးတိုင်
တိုင်တိုင်ကို ထွန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။

မည်သူ့အတွက် ထည့်ထားမှန်းမသိသည့် အရက်ခွက်များကို
လည်း အစီအရိတ်ထားပါသေးတယ်။

သူ့မျက်နှာဟာ ပကတိ သွေးအေးနိုင်လွန်းတယ်။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဒီဝီန်ကို အေးအေးဆေးဆေး
တလေး ဖဲ့ခြွေရက်မယ့် ရက်စက်သွေးအေးမှုမျိုးနဲ့. . .

ဆေးပြင်းလိပ်ကိုတောင် အရသာခံ ဖွာရှိုက်နေနိုင်သေးတယ်။
ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်နှာက
တော့ အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းတုန်လှုပ်နေပါတယ်။

သူ့လက်ထဲက ကြိုးဟာ ကျွန်မရဲ့လည်ပင်းကို. . .
ကျွန်မ အတွေးကို ရှေ့မဆက်ရဲတော့ဘဲ တဆတ်ဆတ် တုန်
လှုပ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့လက်ချောင်းတွေဆီ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်မိတယ်။
ဒိုင်းဒိုင်း။

ဒိုင်းဒိုင်းကတော့ အနည်းငယ် မှန်မှိုင်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့
ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေခဲ့တယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့
မျက်လုံးတွေလို ရီဝေနေတယ်။

ကျွန်မဟာ သူတို့မိသားစုသုံးယောက်ရဲ့မျက်နှာကို တစ်
ယောက်ချင်းစီ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

အရာအားလုံးဟာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
ပွန်းလို့နေတယ်။

ချောက်ချားဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ကာနီး အရှိန်ယူငြိမ်သက်
နိုင်ဆင်နေပုံမျိုးနဲ့ တိတ်ဆိတ်လွန်းလို့နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . .

အမျိုးသားကြီးရှေ့ စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ ထွန်းညှိထားတဲ့ အမွှေး
တိုင်သုံးတိုင်အနက်က အလယ်က တစ်တိုင်ဟာ ဆတ်ခနဲ ရုတ်တရက်
ကျိုးကျသွားခဲ့တယ်။

အမျိုးသားကြီးဟာ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး. . .
“အချိန်ကျပြီ”

လို့ ဟိန်းခနဲ အော်လိုက်တယ်။
တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတဲ့လက်တွေနဲ့ ကြိုးကို ဆွဲထားတဲ့

အမျိုးသမီးကြီးဟာ အော်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့တယ်။
“ကြိုးကို ဆွဲလိုက်တော့”

အမျိုးသားကြီးက လွမ်းမိုးမှု အပြည့်ပါတဲ့ ဩဇာသံနဲ့ အမိန့်
ပေးလိုက်တယ်။

အမျိုးသမီးကြီးဟာ အံ့ကို တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ် ရဲဆေးတင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့. . .
အသက်ကို အောင့်ပြီး ကြိုးကို ဆွဲဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ. . .

“ဖေဖေ. . . ဖေဖေ”
ရုတ်တရက် ပြေးဝင်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်တဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့ငိုသံပါ

ကြီးကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မှင်တက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။
ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ။

“သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့. . . မသတ်ပါနဲ့. . .”
ယခင်က သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဝတီကို ယခုကဲ့သို့ လုပ်ခဲ့သည်များ

ကို အမှတ်ရသွားပြီး. . . ဒိုင်းဒိုင်းဟာ သူ့အဖေရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
မျက်ရည်စတွေနဲ့ ကြေကွဲသံကြီးနဲ့ ငိုရှိုက်တောင်းပန်နေတယ်။

“သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့”
ကျွန်မ ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ကျပ်မပြည့်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်။

နာနာဘာဝတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့သေခြင်းတရားအတွက်

ကြေကွဲရှာသတဲ့လား။

မျက်ရည်ကျရှာတယ်တဲ့လား။

အို... ပြီးတော့ သူဟာ ငိုကြွေးတောင်းပန်လို့နေတယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲ ဆို့နှစ်လာမိ

တယ်။

ဒိုင်းဒိုင်းရယ်...။

ငါဟာ နင့်ရဲ့ သတို့သမီး မဖြစ်ချင်ပေမယ့် မောင်နှမသားချင်း

တစ်ယောက်လို နင့်ကို ခင်တွယ်ခဲ့မိတာပါ။

“ဖေဖေ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ မပီမသ ငိုသံကြီးနဲ့ အမျိုးသားကြီးလက်ကို ကိုင်

လှုပ်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

အမျိုးသားကြီးဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်

ပြီး...

“သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးလို့ မရဘူးလေ၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်

ရင် ဖေဖေတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ သူက ဖေဖေတို့

အကြောင်းတွေ အားလုံးသိသွားပြီ”

“ဟင့်အင်း... သူ့ကို မသတ်ရဘူး၊ ဖေဖေ သူ့ကို မသတ်ရ

ဘူးဆို...”

“ဒိုင်းဒိုင်း... သွား... အထဲသွားဝင်နေစမ်း၊ မရှုပ်စမ်းနဲ့”

အမျိုးသားကြီးဟာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို အော်ဟစ် နှင်

ထုတ်လိုက်တယ်။

ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရရင် ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းဟာ အဖေ

ဖြစ်သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး...

မီးရဲနေတဲ့ အမွှေးတိုင်တွေကို...

“အား...”

ခနဲ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သော
လိုက်တဲ့အခါ...

ခုံပေါ်ရှိ အရက်ထည့်ထားသော ခွက်များကိုပါ ရိုက်မိပြီး
အရက်များ အမျိုးသားကြီးရပ်နေရာ ကြမ်းပြင်တစ်ဝိုက်နှင့် သူ့အဝတ်
အစားများပေါ်တွင် ရွှဲစိုကုန်တော့တယ်။

အရာအားလုံးဟာ ဘယ်သူမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် လျှင်
တပြက်အတွင်း မြန်ဆန်လွန်းလှစွာ...

အမွှေးတိုင်မှ မီးပွားများ သူ့ဆီ လွင့်လာသဖြင့် အမျိုးသား
ကြီးလည်း လန့်ပြီး... ပါးစောင်တွင် ခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို
သတိလက်လွတ် လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

ဆေးပြင်းလိပ်တို့ဟာ လေထဲမှာ ရဲခနဲ တောက်ပြီး...

အရက်များ စိုရွဲနေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရောက်တွင်...

“ဝုန်း...”

ဟုန်းခနဲ ထတောက်လိုက်တဲ့ မီးတောက်ဟာ ချက်ချင်းပင်
အမျိုးသားကြီး အဝတ်အစားကို ကူးစက်သွားပါတော့တယ်။

“အား...”

မချိမဆန့် အော်လိုက်သံ...

“ဆရာ... ဆရာ”

အမျိုးသမီးကြီးဆီက ယူကျုံးမရ အော်ခေါ်သံတွေ ဆူညံနေ
စဉ်မှာ...

ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ကြမ်းပြင်မှာ လွင့်ကျနေတဲ့ခါးခဲ
ရောက်သွားခဲ့ပြီး...

လျင်မြန်လှတဲ့အရှိန်တစ်ခုနဲ့အတူ...

ထုပ်တန်းဆီမှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးကို ဖြတ်ချပေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ...

“ပြေး.. ပြေး”

ဒိုင်းဒိုင်းဟာ ရင်ပွင့်မဟုတ် အော်ပြောတာမဟုတ်

ကျွန်မဟာ ဘာကိုမှ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်ကျခဲ့တာနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းရဲ့သတိပေး အော်ဟစ်သံ

ကြောင့် ချက်ချင်းသတိဝင်ပြီး အိမ်အပြင်ကို ပြေးထွက်မိတယ်။

“လိုက်.. လိုက်.. သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့၊ စန္ဒီ လိုက်စမ်း”

အမျိုးသားကြီးဟာ မီးတောက်တွေကြားထဲကနေ သွေးရူးသွေး

တန်း လှမ်းအော်အမိန့်ပေးနေဆဲ။

အမျိုးသမီးကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ် လွင့်ကျနေတဲ့ခါးကို ကောက်

ကိုင်ပြီး ကျွန်မနောက် ပြေးလိုက်လာတယ်။

ကျွန်မအတွက် လွတ်လမ်းဟာ...

ကျွန်မရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်နေမိတယ်။

ခြံတံခါးအပြင်ကို ကျွန်မ ရှိသမျှခွန်အားနဲ့ အမြန်ထွက်ပြေးမိ

တယ်။

ဒေါ်စန္ဒီဟာ ခါးကို ကိုင်မြှောက်ပြီး...

“မင်း ငါ့လက်က မလွတ်ဘူးနော်၊ မပြေးနဲ့... ခု ရပ်လိုက်

စမ်း”

ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျွန်မနောက်က ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်

လာခဲ့တယ်။ သူနဲ့ကျွန်မဟာ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းစာပဲ ကွာတယ်။

ကျွန်မဟာ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ရဲဘူး။

သူဟာ ကျွန်မနဲ့ အလွန်နီးကပ်နေပြီ။

ကျွန်မဟာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလုံးလုံး အစာမစားခဲ့ရတဲ့ဒဏ်၊

တုပ်နှောင်နှိပ်စက်ထားခြင်း ခံခဲ့ရတဲ့ဒဏ်ကြောင့် အရမ်းကို အားအင်

ချိနဲ့နေခဲ့ပြီး...

ခြံအပြင်ဘက် လမ်းမအလယ် ရောက်ချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ မောဟိုက်လွန်းစွာ မျက်လုံးများ ပြာဝေပြီး လဲကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို ပြန်မဖွင့်ရဲတော့ဘူး။

ခြေသံ...

ကျွန်မနဲ့ အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ခြေသံ။

ကျွန်မရင်တွေဟာ ထိတ်လွန်းလှစွာ။

ဒါပေမယ့်...

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဝေါ...”

ခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာခဲ့တဲ့ ကားတစ်စီးရဲ့အသံကို

ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ...

“ဒုန်း...”

“အား...”

ကျွန်မလည်း ရက်စက်ရန်ရင်းတဲ့ လူမဆန်တဲ့ လူတွေရဲ့ လက်
ထဲကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မအတွက်တော့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုက လန့်နှိုးလာခဲ့ရ
သလိုပါပဲ။

ဘုရားရေ...

ကျွန်မဟာ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းဟာ...

သွေးအိုင်ထဲမှာ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ

ဗြိသိကလဲကျနေတဲ့ ဒေါ်စန္ဒီ။

သူမလက်ထဲမှာ ဓါးတစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်

တိုင်လို့။

ကျွန်မ သက်ပြင်းမောကြီးကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိတယ်။

သူမထွက်ပြေးထွက်ခဲ့သော အိမ်ကြီးမှာလည်း မီးတောက် မီး

လျှံများနှင့်...

ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။

အရာအားလုံးဟာ အနိဌာရုံအတိနဲ့ ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။

ပြီးတော့...

ကော။ ချက်စူအဖို့ မိခင်၏စကား၊ ဖခင်၏စကား တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးကြားရလေတိုင်း ပုစွန်မျက်လုံးလိုပြူးသွားလိုက်၊ မည်သို့သော အဓိပ္ပါယ်ရပါလိမ့်ဟု တွေးတောဟန်နှင့် မျက်စိကလေးမှေးစင်းလိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ခြေသံကိုဖော့လျက် အသာတက်ကြည့်တော့ အိပ်ခန်းအတွင်းဆီမှ တံခါးသည်ပိတ်လျက်ကြီး။ သည်တော့ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လျက် လူသိမခံဝံ့သော ကိစ္စတစ်ခုခုကို ပြုမူနေသည်မှာ တင်ရှား၏။ ဘာကိစ္စပြုမူသည်ကို ချောင်းကြည့်ရအောင်လည်း ဖခင်ကိုထွားကြီးကိုယ်တိုင် ရက်လုပ်ထားသည့်ထရံက မယားခိုးရက်နည်း ဖြစ်၍ အပေါက်တွေကစေနေ၏။ ပြီးတော့ အတွင်းထရံ၌ ကပ်လျက် လုံချည်တွေ လှန်းထားပြန်သည်ဆိုတော့ အသံဗလံကြားရရုံမှအပ ရုပ်ခန္ဓာတွေကိုတော့ မြင်တွေ့ဖို့ရာ မလွယ်ပါချေ။

အမှန်မတော့ ချက်စူအတွေးခေါင်မည့်သာ ခေါင်ရသည်။ စင်စစ် ချက်စူအတွေးပေါက်သလိုမျိုး လုံးဝမဟုတ်ချေ။ အိပ်ခန်းအတွင်းမှာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်း ဆိုင်လျက် တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုသလို အင်ဖက်ဖြင့်ထုပ်ထားသော ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကိုဖြည့်ကာ မြိန်ရေရှက်ရေ တွယ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

အသက်အရွယ်ကလည်းရလာ၊ ရပ်ထဲရွာထဲ လူရှိသေရှင် ရှိသေဖြစ်ရလေအောင် ဥပုသ်နေ့ရောက်တော့ လူလုံးပြကာ ပုတီးကိုယ်စီ လက်တွင်ပတ်လျက် ဥပုသ်စောင့်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ညနေရောက်တော့ ခါတိုင်းဝမ်းတွင်းရှိပိုးမျိုး(၈၀)တို့အား အစာကျွေးနေကျ မကျွေးမိလေ၍ လိမ့်နေအောင်ခံရလေသည်တကား။ သည်ဒဏ်ကို လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မခံနိုင်။ ဝမ်းတွင်းရှိ ပါစကမီးကို မငြိမ်း

သတ်နိုင်။ သည့်အတွက်ကြောင့် တဖက်လှည့်ဖြင့် ကိုထွားကြီးတစ်ယောက် တရုတ်ကျင်ငွေ၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲကြော်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို အင်ဖက်ဖြင့်ထုပ်ကာ ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သားတော်မောင်ချက်စူအပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်လျက် အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မလုံးတင်ကလည်း ချက်ဆီနားခွက်က မီးတောက်နေပြီမို့ လင်တော်မောင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်နှင့်လှစ်ကန်ဆိုသလို အခန်းတံခါးကိုတန်း၍ ပိတ်ပြီးသားပင်။

သည်နောက် နှစ်ယောက်သား ဟီးဟီးဟားဟားဖြင့် စကားတွေတွတ်ထိုးရင်း ခပ်သွက်သွက်ကလေး တွယ်မိကြတော့သည်။ အစာအိမ်ထဲသို့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှဝင်သွားမှပင် တရှိန်ရှိန်လောင်ကျွမ်းနေသော ပါစကမီးက ဂုတ်ကနဲငြိမ်းသွားပါချေ၏။ ကိုထွားကြီးမှာ စားကောင်းကောင်းနှင့်စားနေမိသည်မှာ ဖက်၌ပင် အကပ်အသပ်မကျန်တော့။

‘ကိုထွား... တော်တော့လေ၊ အဲဒါ... ဖက်ရှင့်... ဖက်... ဖက်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ... ဖက်’

ဖက်ကိုပင် အငမ်းမရလက်နှင့်သပ်နေသဖြင့် မလုံးတင်က သတိပေးနေရသည်။ သည်လိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့မြင်ရ၍ ချက်စူအဖို့ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အင်မတန်ရှက်ဖို့ကောင်းလှပါဘိဟု မှတ်ချက်ချနေမိတော့၏။ ဟော... ဟော... အသံတွေ ကြားနေရပြန်ပါပကော။

‘ဒကာမရေ... ကျုပ်တော့ သလိုမျိုး အားရပါးရတွယ်လိုက်ရမှပဲ စိတ်ထဲကျေနပ်သွားတော့တယ်ဗျား’

‘ကျုပ်လည်း တော့လိုပါပဲရှင်၊ ခုမှပဲ ကြိတ်ခဲထားသမ္မ အာသာပြေ သွားရတော့တယ်’

သွေးရောင်မရှိဘဲ ပြာနှမ်းအေးစက်တဲ့ မျက်နှာထားတွေနဲ့
ဦးသဏ္ဌ၊ ဒေါ်စန္ဒီနဲ့ ဒိုင်းဒိုင်းတို့ သုံးယောက်သားကို မှန်ရိပ်တဝါး လှမ်း
တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

နေရစ်ခဲ့ကြပေတော့ . . .

လို့ ကျွန်မ ကျေနပ်ပေါ့ပါးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်မိပါတော့တယ်။

BURMESE
CLASSIC